

Profetisk serie:
Derek Prince skriver om:

hvete Kornet

Stort sommer-
nummer

Nr. 6/7

JUNI-JULI
1984

Norge, Sverige
kr. 13.00
Danmark kr. 16.00

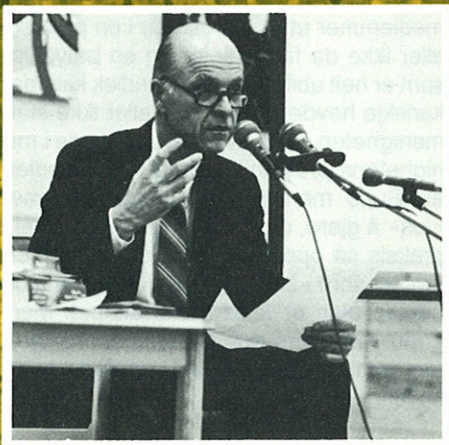
ISRAEL I ENDETIDEN

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

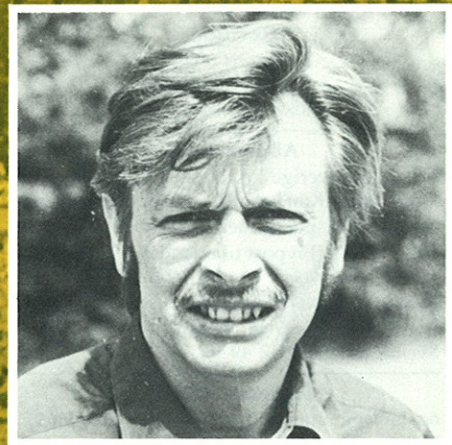
Fengslet men fri:

TAKK SIGVARD - DIN BOK HJALP MEG!

En presentasjon av
Ralph Winthers visjon:

DE UNÅDDE FOLKESLAG

Niels Vestergård:

HAN HJELPER UNGE I NØD

Redaktør

Rolf Erik Janøy

Redaksjonssekretærer

Unni Flatha

Anne Hove Summarvik

Adresse til redaksjon og ekspedisjon

Boks 770

3191 HORTEN

Besøks adresse:

Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon

Inger Svendsen

Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00

Telf. 033-44 726

Faste medarbeidere

Leif Jacobsen, Pelle Karlsson,

Robert Kvalvaag, Bjørn Lindvig,

Edin Løvås, Jim McInnes, Sven Nilsson,

Terje Rygh, Helene Thorsell, Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe

Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,

Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting

HveteKornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper

HveteKornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser

Kontakt for avtaler og priser:

Media Consult

v/Jan Kristian Viumdal

4950 Risør. Tlf. 041-54 078

Regnskap

Hanne Marit Rygh

Revisjon

Registrert revisor

Svein V. Korsgården

3080 Holmestrand

Abonnement

Norge og Sverige kr 110,- pr. år, Danmark D.kr. 140,-. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 80.00. (Flypost til utlandet + kr. 80,-)

Bankgiro nr. 9041.60.83.602.

Dansk postgiro: 9 46 40 26

Svensk postgiro: 42 49-9

Signerte artikler

og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk

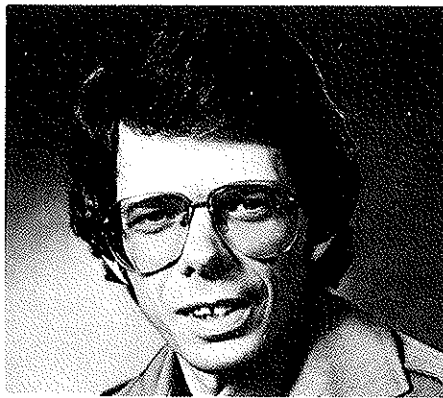
av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:

Tangen-Trykk A/S, Drammen

Hjertespråk

Hvem er menighetsmedlem?

Tekst: Rolf Erik Janøy

Det har vært mange ulike meninger om det opp gjennom årene. Også i dag råder det forvirring om dette livsviktige spørsmål.

Mange har et uavklart forhold til den saken, og det hindrer dem i å komme i et normalt forhold til det kristne fellesskap.

Protokoll

I sin tid stod det strid om man skulle bruke menighetsprotokoll eller ikke. Noen mente det var mer bibelsk med en kladdebok. Det finnes de som mener de blir «bundet» om de blir «innskrevet» i en menighet, andre frykter at registrerte menigheter kan bli styrt av myndighetene. Man er med andre ord opptatt av formaliteter omkring menighetsmedlemskap. Når man tenker menighetsmedlemskap så forbinder man f.eks. dette med en protokoll. En protokoll kan være et greit hjelpemiddel. Men når vi ser mennesker regner seg som menighetsmedlemmer utfra om de står i en protokoll eller ikke da får protokollen en betydning som er helt ubibelsk. Rent juridisk kan man kanskje hevde at man står eller ikke står i menigheten, utfra hva man kan finne i menighetens protokoll, men å være medlem av Guds menighet har ingen ting med «jus» å gjøre, det er et åndelig spørsmål. I praksis så opplever vi at det finnes mennesker som «står i protokollen», men som nesten aldri er å se i fellesskapet. Mens andre kan være trofast med når menigheten samles, som ikke står oppført i protokollen.

Stå fritt

For de første kristne var det en selvfølge å være med i en lokal menighet, vi hører aldri om noen som «stod fritt» i den betydning at de ikke «sluttet seg til» (Apg. 5.14) de troende. Jeg har møtt mennesker som mener de «sorterer direkte under Vår Herre» og derfor ikke behøver være med i noe felles-

skap. En slik innstilling vitner ikke bare om en grunnleggende svikt i forholdet til medkristne, men også til den Herre Jesus. Den som er overgitt til Kristus som sitt hode vil ha en naturlig trang etter å gi seg til de andre lemmer på Kristi legeme.

Når vi fødes påny ved Ordet og Ånden, har Gud ment vi skal innta en konkret plass «på legemet» (1. Kor. 12,13 og 18). Et lem kan bare fungere normalt, nært knyttet til andre lemmer. Kristne som isolerer seg fra medkristne, vil alltid stagnere og bli et offer for den ondes listige angrep. At man frykter for de forpliktelser det måtte være å slutte seg til samfunnet med andre troende, viser at man ikke har sett at det er en livsbetingelse å få lov til å være med i Guds menighet.

Guds menighet

Den som er født på ny, og eier det nye livet tilhører Guds menighet. (Apg. 2, 41 og 47) Enhver forsamling som regner seg som en lokal Guds menighet burder derfor i prinsippet være åpen for alle som er født påny og som Herren alt har lagt til menigheten. Når mennesker begynner å stille betingelser i tillegg til, eller ved siden av dette å være et Guds barn, slik at noen av de Herren har lagt til sin menighet ikke får være med i «vår menighet,» da gjør vi Guds menighet til en forening. Det samme gjør vi dersom det er protokollen som står i sentrum for hvem vi regner som medlemmer eller ikke. Vi melder folk ut og inn av protokoller som om menigheten var en organisasjon. Å være menighetsmedlem er å ha livsfellesskap med Herren og med hverandre, og det er noe man hverken melder seg inn eller ut av.

«Med-lem»

Den kjente forkynneren Severin Larsen sa en gang: «Det er mange som sier de står i menigheten, men det er mange som ligger der også.» Når vi leser Apg. er det tydelig at Guds folk hadde et aktivt og engasjert forhold til menighetens liv (Apg. 2,42 fig.) Når man søker et lokalt fellesskap av krisne og slutte seg til bør en legge vekt på at det er mulighet til å fungere som et med-lem, og være innstilt på å være det.

I stedet for å henge fast i ytre formaliteter omkring menighetstilhørighet, la oss konsentrere vår oppmerksomhet på det som er kjernen i mitt forhold til Guds menighet: at et «med-lem» er en som «sammen med andre lemmer» på menighetsmedlegemet fremmer Kristi liv i det lokalsamfunn Herren har satt oss.

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvetekornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

JUNI – JULI 1984

Side 24

REPORTASJER:

- 4 En frigjort fange**
Møte med en innsatt som har opplevet åndelig frigjørelse.
- 8 Stanley Sjøberg om sin nye tjeneste**
Jon Ulltvedt har intervjuet han.
- 12 Minst en menighet blant hvert folkeslag**
Om misjonsstrategen Ralph Winters visjon.
- 14 Unådde folkeslag**
Oversikten som Winter har utarbeidet.
- 17 Det store misjonskartet**
Sverre Dalland forteller om denne viktige nyhet.
- 32 Nøden blant de unge bare øker**
Om et «Ten Center» arbeide i Danmark.
- 36 Pelle Karlsson ny fast medarbeider**
En presentasjon av hans hjertesaker.

Side 44

UNDERVISNING:

- 18 Mann og kvinne utgjør en helhet**
Av Anne Hove Sunnarvik
- 20 Guds folk i endetiden**
Ny aktuell serie.
Av Sven Nilsson
- 27 Fredrik Franson**
Av Ingulf Diesen
- 29 Ta imot – eller stå imot?**
Av James Robinson
- 38 Der profeti og historie møtes**
Ny serie om Israel og endetiden
Av Derek Prince
- 52 Prestetjenesten**
Av Kjell Sjøberg
- 60 Det viktigste**
Av Arntfinn Clementsen
- 62 Ved ånden alene**
Av Josef Haugen

Side 60

FASTE SPALTER:

- 11 20 spørsmål**
Dag Kristoffersen svarer
- 24 Svar på tiltale**
– Er dere en enhetsbevegelse ennu, Bjørn Øyvind Fjeld?
- 34 Pionerer i Guds rike**
«Denne vekkelsen er Kristi legeme»
- 37 Pelle Karlssons spalte**
Gud har bare en menighet
- 44 Den kristne kvinne i dag**
Et sentrum i hjemmet
- 46 Speilet**
- 50 Forum – lesernes spalte**
- 51 Verd å lese**
- 55 Sommerkryssord**
- 58 Fra leserkroken**

EN FRIGJORT FANGE

Arne, heter en av fangene i Horten kretsfgensel.

Han har nå vært kristen i 3 år og størstedelen av denne tiden har han tilbrakt bak murene. En avgjørende faktor for at Arne søkte Gud, var at han lete en bok av Sigvard Wallenberg. Derfor var det Arnes største ønske å få hilse på Sigvard. Vi fikk være med når de to møttes.

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

«Fyll og fest»

Det var alkoholen som førte Arne inn i gjentatte konflikter med loven. Helt siden han som 15-åring dro til sjøs, har Arne brukt alkohol.

– Det var noe alle kameratene mine brukte, og dermed ble det snart en vane. Skulle vi slappe av i fritiden, så var det med drikkevarer, forteller han. – Snart ble det slik at om jeg skulle oppføre meg naturlig blant andre mennesker, måtte jeg være påvirket. Når jeg var edru, ble jeg stille og innelukket.

Det kunne gå både hardt og voldsomt for seg på enkelte av de «fester» Arne var med på, og som den kraftige karen han er, sa han ikke nei takk til et slagsmål. Det var slik han første gang havnet i fengsel. Han fikk 90 dager for voldsom framferd i fylla, og havnet på Berg utenfor Tønsberg.

Den første kontakt

Arne kommer fra et godt hjem, og hans mor sørget for at han fikk gå på søndgsskole. Hun kjøpte også en bibel til han som han fikk med seg da han dro til sjøs. Selv om ingen av foreldrene var aktive kristne, fikk han på denne måten en viss åndelig ballast fra hjemmet, men noen erfaring med levende kristenliv hadde han ikke. En av be-tjentene på Berg tilhørte pinsemenigheten Betania, Tønsberg. Han fikk bli den første kontakt Arne i moden alder hadde med det kristne budskap. Under en samtale spurte han rett ut: «Tror du på Jesus?»

– Jeg måtte svare JA, for den troen hadde jeg med fra min barndom. Dette sådde en tanke i meg om at mitt liv kunne få en annen mening enn å bruke flasker som en nødvendig stimulans. Jeg ble med ham på en rekke møter når jeg hadde permisjon. Det gjorde ingen annen virkning på meg enn at jeg forstod at de kristne hadde det fint, men selv fant jeg ikke ut av dette. Når

jeg kom ut fra fengslet og dro til sjøs igjen, stod fortsatt alkoholen på første plass i mitt liv.

En forbannelse

– Når man ser seg om blant de innsatte i et fengsel, så slår det en at de fleste forbrytelser skjer i forbindelse med alkohol eller narkotika. Det viser hvilken djevlesk innflytelse disse stoffene har i samfunnet. Selv merket jeg ikke alkoholens forbannelse før det var for sent. Jeg har fått tre dommer, og alle tre er resultat av handlinger utført i påvirket tilstand. Å sitte i fengsel, er noe av det verste et menneske kan oppleve. Du føler deg liten og ubetydelig, får lett nerve- og angstproblemer. Jeg har sett fanger sitte å gråte som barn, da kommer legen og gir tabletter som doper og sløver. Når slike kommer ut, er de ofte pillemisbrukere. Det er samfunnets tapere som sitter bak lås og slå. Offer for nedbrytende stoffer som man tyr til fordi livet virker meningsløst. Det tar på både fysisk og psykisk å sitte bak lås og slå 23 av døgnet 24 timer, og det er kong Alkohol som har gitt meg og mange andre den tunge skjebne. Hjemmene må også lide for dette, alkoholen har ødelagt hjem og ekteskap for min egen del. Hvor mye penger som har gått med har jeg

Arne inviterte Sigvard Wallenberg inn på cella, og de kom snart i ivrig samtale. Sigvards bok «Frelse, hva er det for noe?» ble til avgjørende hjelp for Arne.

ingen oversikt over, men jeg hadde godt betalt arbeide som reparatør på sjøen og siden som oljearbeider i Nordsjøen.

Gjennombrudd

Det var julen -81 at Arne fikk sitt åndelige gjennombrudd. Han satt da på celle 11 i Horten kretsfgensel. Det ble endel besøk av menigheter i anledning høytiden.

– Særlig husker jeg at Blå Kors gav oss et brev med jule-hilsen, der de oppmuntret oss til å søke Jesus Kristus.

Før dette, hadde jeg kommet over boken «Frelse – hva er nå det for noe» som Sigvard Wallenberg har skrevet. Kjell Erik Olsen, som ofte er her nede på fengslet og samtaler med oss gutter, hadde lagt igjen denne boka her. Jeg fant den i bokhylla og leste den flere ganger meder stor interesse. Jeg kjente mitt eget liv igjen i det Wallenberg skrev. Jeg hadde opplevd den samme tomhet og meningsløshet tross «fyll og fest». Det var denne boka som modnet meg til et avgjort standpunkt. Jeg husker julaften da prost Jørgensen og

Borghild fra Metodistkirken var her for å gi oss juleevangeliet, da kjente jeg påny hvordan det rørte seg i hjertet mitt. Første juledag satt jeg på cella mi med en oppslått bibel helt alene. Mens jeg leste om Jesus og hans

korsfestelse, fikk jeg liksom se det hele i et syn. Da fikk jeg virkelig oppleve hva kjærlighet er for noe, jeg fikk se hva Jesus har gjort for meg. Jeg ba en bønn som jeg har skrevet ned og den lyder slik:

«Jesus, dersom du finnes, så tilgi meg all

den synd jeg har gjort både mot deg og andre. Ta hånd om meg og hjelp meg med alle mine problemer, i Jesu navn. Amen.» Denne bønningen hadde jeg funnet i Wallenbergs bok. Etter denne bønningen, følte jeg en indre fred og ro senke seg inn over meg.

Da jeg våknet neste morgen var jeg frisk og uthvilt, og jeg merket med undring at jeg som i 25 år hadde levd et liv i «sus og dus», nå plutselig ikke bannet. Det var et av de første åpenbare tegn på at noe var skjedd, noe var forandret i mitt liv.

Blå Kors

Jeg hadde mange gode opplevelser den første tiden. Jeg fikk være med å vitne om hva Gud hadde gjort for meg når Blå Kors kom og hadde samling på fengselet. Jeg husker spesielt godt den første gangen jeg sa noe. Det var ute på Berg. Det var et ungdomskor som var ute og sang og jeg fikk frimodighet til å stå fram og lese 1 Tim 1,12-17 som Gud hadde gitt meg. Der står det bl.a. «jeg som før var. . . en voldsmann, men fikk miskunn». Jeg fikk en veldig trang etter å sette meg inn i Guds Ord. Jeg lyttet intens til alle som kom til oss for å forkynne, og jeg bestilte brevkurs fra Sarons Dal «Evig liv» og «Troens liv». Jeg fikk god hjelp av de som rettet svarene mine og denne veiledningen gav meg innsikt i frelsen så jeg kunne vitne for mine kamerater. Dessverre fikk jeg ikke knytte gode kontakter utenfor fengselet, slik at da jeg kom ut rett etterpå, kom jeg etter en tid bort fra det kristne miljø. Mens jeg var på en rigg som ble reparert i Gøteborg, kom jeg bort i alkohol igjen og derfor sitter jeg i dag i fengsel. Jeg forteller dette åpent for å understreke hvor viktig det er at man blir knyttet til en menighet og til venner når man er blitt en kristen, man makter ikke å bli stående alene. Jeg gikk litt her og litt der, men fikk ikke kristne venner som kunne hjelpe meg. Når man ikke har noen å rådføre seg med, går det fort den gale veien. Nå har jeg fått mange gode kristne venner som venter på meg når jeg kommer ut. Min hustru har også blitt en kristen og sammen er vi med i Blå Kors og vi har bestemt oss for å være med blant kristne venner når jeg kommer ut igjen. Rolf Simon Andersen som er prest i Horten, har vært til god hjelp for meg. Han har bl.a. vært og delt nattverd med meg på cella, det har vært en stor opplevelse.

Et håp

– Helt siden jeg leste boka til Wallenberg, har jeg hatt en lengsel etter å møte han. Vi har hatt litt brevkontakt og jeg ba om at Herren måtte legge alt til rette så jeg kunne få hilse på ham, forteller Arne.

Vi visste om den hjelpen Arne hadde fått ved å lese boken, og da Wallenberg ble bedt om å komme til fengselet for å holde en samling for guttene der og hilse på Arne, gjorde han det med glede.

Forts. neste side

Vi ble vist inn på møterommet i annen etasje i fengslet og den første som kom inn døra var Arne. Han hadde med seg boka «Frelse hva er det for noe?», skrevet av Wallenberg. Her ser du at jeg har skrevet datoen jeg søkte frelse, på første ark i boka, forteller Arne og peker. Wallenberg satte seg ned og så på denne innskriften og tårene begynte å komme.

– Når jeg opplever noe slikt, da får min tjeneste mening, sier Sigvard. Da betyr det ikke så mye at det kan være litt motstand og prøvelser, når en bare får oppleve slike frukter. Tenke at jeg som har levd et så tomt og meningsløst liv i mange år, nå kan oppleve at det Gud har gjort for meg kan få betydning og bli til hjelp for andre mennesker.

Hverken Arne eller Sigvard er «smågut-

ter», så det var et gripende syn å se glede-stårene hos dem begge, mens de sammen gav all ære til Jesus for hva Han hadde gjort for dem begge. Det ble et sterkt møte bak murene, for Wallenberg vitnet med stor innlevelse om sitt tidligere liv og hva Herren har gjort for han. Han hadde bedt Arne sette seg ved hans side, og han satt med sin åpne Bibel som et levende bevis på hva Gud kan gjøre. Da en av guttene bemerket at Arne satt på feil side, siden han satt sammen med oss, reagerte Sigvard spontant. Han ba vennlig om at den som bemerket dette måtte reise seg, så byttet Sigvard plass med ham. Det ble en demonstrasjon av at her er det ikke tale om på hvilken side av bordet man sitter, innfor Gud er vi alle syndere.

En oppgave

– Er det noe jeg kan gjøre for deg Arne, spurte Sigvard etterpå.

negativ bemerkning, så forteller Arne at han møter respekt for sitt standpunkt blant de medinnsatte. Han merker at de lytter når han vitner på møtesamlingene i fengslet, og det har blitt mange fortrolige samtaler etterpå. Noen har han hjulpet igang med bibelstudier, han har bestilt flere «Nytt liv»-brevkurs fra Sarons Dal, og flere har gått igang med slike. En av de som fullførte kurset, tok et personlig standpunkt. Selv om han nå ikke er i samme fengsel som

– Jeg kunne hjelpe deg med søknad om benådning e.l.

– Nei, det må du ikke gjøre, for da kan jeg ikke lenger få gjøre min tjeneste her i fengslet, svarer Arne. – Jeg har en oppgave som Herren har gitt meg her inne blant guttene, så jeg vil være her så lenge myndighetene bestemmer det. Det har siden vist seg at Arne fikk tillegg på sin dom, da hans sak nylig var oppe i høyesterett. Arne blir da sannsynligvis ikke en fri mann før . . . når det gjelder den viktigste av alle former for frihet, nemlig den indre frigjørelse, så merker de som kommer i kontakt med Arne at han har opplevd denne friheten. Guds frigjørelse kan ingen murer stengete ute, dersom det er åpne hjerter som slipper han til.

Selv om det nok kan vanke en og annen

Arne, arbeider han for sine kameraters frelse.

– Jeg glemmer ikke en gang en av guttene her ba meg be om at faren hans måtte komme på besøk, forteller Arne. Han hadde skrevet til ham flere ganger, men fikk aldri svar. I sin nød ba han meg be om at han måtte få høre fra sin far. Jeg lovet det og gikk inn i bønn. Ikke mange dagene etterpå kom gutten gledesstrålende til meg og fortalte at faren hadde kontaktet ham og ville besøke ham. For meg var det en stor opplevelse å få et så konkret bønnesvar.

Ellers viser Arne oss andaktsboken «Trygg Havn» som har blitt til daglig oppmuntring. Ellers i cella finner vi enkle traktater som han gir til de som er interessert, endel kassetter og en stor bibel.

– Vil du vite Guds telefonnummer, spør han i det vi skal forlate fengselet. Det er 5015 retningsnummer Sal, sier Arne med et stort smil. Vi forstår hva han mener og slår opp i Salmen 50 vers 15 og leser: «– og kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg.»

DYNAMISKE BUDSKAP FRA DYNAMIS

265 – VESLAS VITNESBYRD

Hør vitnesbyrdet fra kvinnen som satt 14 år i rullestol før hun ble helbredet.

Sven Axel Conrad taler.

280 – RACHEL JEFFERIES

Klapp for seier

Rachel kom til Norge sammen med Jim Kaseman, hennes undervisning skapte stor interesse. Hun underviste særlig om lovsang tilbedelse og klapping. Dette er et originalt budskap, men det er preget av en fin tros- og lovsangsånd.

300 – HELENE THORSELL

Glede i hverdagen

Praktisk og forløsende undervisning om et sentralt tema i det kristne hverdagsliv.

326 – ANDERS OVA

Sunn syndserkjennelse

Hvordan erkjennelse og bekjennelse kan frigjøre og forløse oss.

327 – ANDERS OVA

Vår verdi for Gud

Et budskap til alle som kjemper med anføttelser og komplekser. Grunnleggende sannheter for brukbarhet til tjeneste.

328 – ANDERS OVA

I korsets skole

Korsets vei er seierens vei. Forløsende og sentral forkynnelse.

329 – SIGVARD WALLENBERG

En sann kristen

Hvilke forhold må være i orden for å kunne regne oss som kristne?

Et både alvorlig og humørfylt budskap. Både sang og tale av Wallenberg.

330 – SIGVARD WALLENBERG

Tro og tvil

Her får du forklart på en enkel og lettfattelig måte, hva disse to begreper er i bibelsk betydning. Sigvard både synger og taler.

331 – SVEIN THORKILDSEN

Avhengig av Gud

Et trosfriskt og rystende budskap som advarer mot all menneskelig innsats, og inspirer til en total avhengighet av Gud for fremgang og seier for Guds sak.

332 – SVEIN THORKILDSEN

Korsets prinsipp

Uten død over egen innsats kan ikke det nye livet spire fram. Et budskap om det herlige liv korset virker i oss.

333 – KJELL HALTORP

Sammen med Jesus

Jesus vil gjerne være sammen med sitt folk for å åpenbare sin vilje for oss.

Bestill portofritt ved å bruke bestillingskortet mellom side 16 og 17. Før opp de kassettnummer du ønsker.

Pris: Kr. 25,- pr. stk. (pluss porto)

Dynamis kassetter
Boks 770, 3191 Horten

TEN CENTER SKOLEN

Ten Center arrangerer skoleåret 1984/1985 kurs med start 27. aug. Kurset koster 6500 kr., består av ca. 50 % bibelundervisning (ved Ten Centers egne folk og flere andre kjente bibellærere) og ca. 50 % praksis.

Det er ennå noen ledige plasser.

Søknadsskjema og flere opplysninger fåes ved å skrive til:

TEN CENTER SKOLEN, Postboks 4346, Torshov, 0402 Oslo 4
(Tlf. 02 - 46 38 10 (kl. 10-15, man.-fre.).)

NYTT

UTFORDRINGEN

PÅ GATA

Nytt nr. av gateavisa *Utfordringen*, som utgis av Ten Center, er nå på gata. Skreddersydd for evangelisering. Med vitnesbyrd og enkel Jesus-forkynnelse på et språk som folk forstår. En «traktat i avisform».

Bestill i dag for sommerens evangelisering. Eller be om et gratis prøveeks.

STOR RABATT VED MASSESPREDNING!

Regnet fra utsalgsprisen, som er 5 kr., er rabatten som følger:
10 stk. 30%, 60 stk. 40%, 100 stk. 50%,
over 500 stk. 60% — pluss porto.

Utfordringen — kvalitetsmessig evangeliseringslitteratur til lavest mulig pris.

Bestillingskupong:

Jeg bestiller A et støtte-abonnement (å 30 kr pr. år)

B eks. fast pr. nr. C eks. engangsbestilling. (kryss av det du ønsker).

Navn

Adresse

Postnr. Poststed

Send til: *UTFORDRINGEN, Boks 14, 3191 Horten.*

Gode nyheter
Evangeliet på
gatas plan

Hvordan nå
moderne mennesker
med evangeliet?

Tekst og foto:
Jon Ultvedt

Hvordan har Den Hellige Ånd forbedret Nordens folk for evangeliet? Er det mulig at Den Hellige Ånd har berørt Norden slik at om man finner det rette tilknytningspunkt, så skulle skarer komme til tro?

Stanley Sjøberg er mer opptatt av disse spørsmålene enn noensinne. Etter at han sluttet i sin pastortjeneste i Citykirken i Stockholm, er han nå fulltidsansatt som evangelist i menigheten – med hovedoppmærksomheten rettet mot hvordan vi kan nå dagens sekulariserte mennesker med evangeliet. I dette intervjuet har vi forsøkt få fram hva Stanley Sjøberg er opptatt av i sin nye tjeneste. – Flere eksempler viser at når vi finner «nøkkelen» – eller tilknytningspunktet i menneskes liv, vil vi lykkes i å føre dem til tro, hevder han. Han mener også at

Konfrontasjonsevangeliseringen har spilt fallitt

– Hva mener du med «konfrontasjonsevangelisering»?

– Ofte når vi vil formidle evangeliet – de gode nyhetene – begynner vi med å fortelle våre tilhørere at de er noen riktig foraktfulle hedninger. I stedet skulle vi finne et tilknytningspunkt i deres liv.

Under min første tid som misjonær i Pakistan, skulle jeg forkynne evangeliet for mennesker som utelukkende var muhammedanere. Når jeg i min forkynnelse begynte å fordømme deres tro og religion, skapt en sterk aggresjon, og folk stengte seg for evangeliet. Mens derimot en positiv forkynnelse om det vi hadde felles, åpnet folkets hjerter for evangeliet om Guds sønn. Jeg fikk lære meg å bruke den felles plattform vi hadde.

Mye av vår tids avsporinger i form av okkultisme, astrologi og spådom er egentlig uttrykk for at folk lengter etter en høyere mening. Man har mistet kontakten med Gud, men lengter etter fred og frihet fra skyldfølelse.

Fredsbevegelsen – et tilknytningspunkt

– Det finnes et rop i menneskenes hjerte etter fred og forsoning i dag. Folk er urolige

STANLEY SJØBERG:

GUD HAR PLANLAGT NOE STORT FOR EUROPA

på grunn av atomopprustningen og demonstrerer for fred. I slike situasjoner er det viktig at vi i vår evangelisasjonstenkning knytter vårt budskap til det folk er opptatt av.

Da Paulus befant seg på Areopagos i Athen og de stoiske og epikureiske visdoms lærere ville høre nærmere hva han hadde å si, knyttet Paulus sitt budskap til et alter han hadde sett med inskripsjonen «for en ukjent Gud». Med utgangspunkt i noe som var positivt midt på avgudsdyrkernes høyborg, skaffet han seg oppmerksomme

tilhørere for sitt budskap. Grunnmodellen for vår evangelisasjonstenkning bør altså være å unngå konfrontasjon og knytte til noe som finnes allerede. Om vi studerer de store vekkelsene, vil vi se at de bragte et budskap som nådde inn til folket. Tilknytningspunktet var der, og folk ble frelst i skarer.

Hva bør vi legge vekt på i evangeliseringen i dag?

– Det er viktig at vi blir mer opptatt av det sentrale i evangeliet. Vi må ikke bare sikte oss inn på egosentrerte, kristne opplevelser. Vår tids fornyelsesbevegelser, så som den karismatiske bevegelsen og helbredelsesbevegelsen, har ofte blitt opptatt av

ytterst eksklusive indre opplevelser, så som at alle må tale i tunger, falle i gulvet osv.

Slik overbetoning av spesielle opplevelser finner bare tilknytning hos de som allerede er åndelige. Noe av faren i dag er at den karismatiske bevegelsen ikke etterlater seg spor blant vanlige mennesker.

Yonggi Cho fikk under sitt besøk i Amsterdam sist sommer et spørsmål fra en sydstatsbaptist: «Hva er tegnet på at man er ånds døpt?» Vedkommende var opptatt av om man måtte tale i tunger for å være ånds døpt. Viselig nok svarte Yonggi Cho: «Tegnet for oss i Korea på at man er døpt i Den Hellige Ånd, er at man har vunnet et menneske for Kristus.» Vi må med andre ord ta alle velsignelsene vi har fått – og forbruke dem på å vinne mennesker.

Satse mer på evangelisering

– Dessverre ser det ut til at evangelisering er i ferd med å bli et forsømt område mange steder. Vi må derfor satse mer på evangelisering.

Om hver kristen utser seg ett menneske, og bruker tiden til å vinne det, skulle vi få se resultater. Framgangsmåten er ikke alltid å begynne å vitne, men med å bygge vennskap og tillit. Når man så har blitt gode venner, begynner man å dele sitt vitnesbyrd med dem. Slik vinnes tusentalls av mennesker i Korea.

Når vi finner «nøkkelen» – eller tilknytningspunkter i menneskenes liv, vil vi lykkes i å føre dem til tro.

Evangelisering er hardt og systematisk arbeid. I vår vekkelsesromantikk har vi i Skandinavia ofte blitt sittende passivt og vente på at Gud skal komme iblant oss.

Vi skal bare be, så kommer Guds Ånd, og så kommer vekkelsen. Slik var det ikke med Paulus. Han vant noen få, deretter økte det raskt ved at de nyfrelste vant sine. Slik skal Guds rike utbre seg: som en surdeig vil vårt stille kontaktarbeide bre om seg.

Vil vi nå det sekulariserte Skandinavia og oppleve at våre menigheter vokser, må vi lære oss å ta kontakter i hverdagslivet. Om hvert medlem i våre menigheter gikk inn for å vinne ett nytt menneske for Kristus, ville vi snart se veldige resultater.

Trenger forkynnelsen å fornyes for bedre å motivere menneskene til å bli aktive i evangeliseringsarbeidet?

– Vi kan nok i langt større grad enn tidligere være med å gi våre medlemmer en større kallsbevissthet. Vi bør ta opp i forkynnelsen at Gud har en klar hensikt med den enkeltes liv. Om noen har et arbeid,

Stanley Sjøberg i samtale med forkynnere fra Det Norske Misjonsforbund. Sjøberg var hovedtaler på en studieuke for forkynnere som Misjonsforbundet arrangerte for en tid siden.

går på skole, er hjemmeværende – så har Gud en plan med å plassere oss der. Vi kan aktivt og positivt være med og bekjenne at Gud har gitt oss vårt arbeid. Dermed bør vi inspirere våre medlemmer til å gå inn for å vinne én.

Folk trenger ofte praktisk veiledning om hvordan de konkret skal gå til verks. Vi må derfor i forkynnelsen hjelpe de troende til å gjøre sjelevinnerarbeidet til en del av hverdagen, uten at de får følelsen av at det stilles for harde krav til dem. Vi må hjelpe dem til å opptre spontant og naturlig. Det er viktig at evangeliseringen er positiv og livsbejaende.

Kampanjen for «Vennskap og Tro».

– Jeg har i Sverige vært med å starte «Kampanjen for Vennskap og Tro» i en rekke menigheter. De som vil være med i en aktiv sjelevinnertjeneste, fyller ut for seg selv et skjema som er en trosplanlegging for å skape målbevissthet og utholdenhet i personlig evangelisasjon.

Her oppfordres man til å ta en trosbeslutning innfor Gud, og så skrive ned navnet på den personen som man vil vinne for Kristus.

Deretter er det satt av plass hvor man kan formulere sine velsignelsesbønner for den personen man ønsker å vinne. Vi oppmuntrer til positiv forbønn hvor man ber om at Guds omsorg skal manifesteres i arbeid, i hjem, helsemessig osv. Vi oppfordrer også til å sette opp en trosbeskrivelse av hvordan man tror at Herren skal lede det

medmennesket man har utsett for å vinne, fram til frelse.

Jeg tror at de kristne kan være med og be fram løsninger steg for steg. Man kan be om at de vi ber for, får møte andre kristne, at det faller naturlig å vinne fortrolighet og vennskap o.l.

Det er i det hele tatt viktig å ha et handlingsprogram. Vi kan oppmuntre de troende til å arbeide målbevisst og aktivt med å planlegge hvordan de skal omgås med sine medmennesker som de ønsker å vinne for Kristus. Det hele kan ganske enkelt begynne med at vi gir dem en LP-plate eller en bok, ber dem med hjem og knytter kontakt for så å invitere dem med til menigheten.

Klare målsettinger og vurderinger av hvordan vi lykkes, er med på å hjelpe oss til å bevare gløden og inspirasjonen i arbeidet.

Tolk motgang positivt!

– Mange blir lett motløse når de møter motgang og vanskeligheter i sitt arbeid for å vinne mennesker. Imidlertid bør motgang bare fylle oss med ny glød. Hvis det mennesket vi søker å vinne, blir vanskeligere å ha med å gjøre, mindre vennlig imot oss, kan det nettopp tyde på at vedkommende er inne i en åndelig brytning. Når Paulus fra Tarsus var mest aggressiv, var han nærmest.

Selv om situasjonen i Norden synes ugudelig og mørk, skal vi som kristne ha tro på at det fins et modent høstfelt i våre land i dag. 🌾

Dag Eiel Kristoffersen

32 år, er pastor i Stavanger Misjonsmenighet som har 350 medlemmer og et rikt ungdomsmiljø. Han er født i Drammen og er «Misjonsforbunder» i tredje generasjon. Etter utdannelse ved Det Norske Misjonsforbunds Teologiske seminar på Vettakollen, var han pastor i Telemark i syv år, før han høsten 83 flyttet til Stavanger. Han er for tiden formann i Misjonsforbundets predikantforening. Dag er gift med Helga som er lærer, og de har tre barn.

1. Hva opptar deg mest nå?

– Å nyte denne årstiden sammen med familie, og bli kjent med de mange naturperler i og utenfor Stavanger by. Å medvirke til at det åndelige fellesskapet blant menighetens unge og eldre kan bygges videre opp i den kjærlighet som binder sammen.

2. Hva skremmer deg i samtiden?

– Å møte holdninger som viser at man i høy grad er «seg selv nok», slik at man viser liten eller ingen interesse for å engasjere seg i andre folks situasjon.

3. Hva gleder deg?

– At jeg får leve akkurat nå!

4. Hvilke samfunnsspørsmål engasjerer deg?

– Utforming av lover og regler som får konsekvenser for ekteskap, familie, skole og ikke minst de eldre i samfunnet. Vi kristne må i større grad våge å stå fram i den aktuelle debatt, og ikke isolere oss i en verdensfjern holdning.

5. Hvilke metoder har du mest tro på i evangeliseringsarbeidet?

– «Menneske til menneske» metoden, den gir best frukt. Det er også avgjørende at evangelisering har sin basis i en menighet, hvor undervisning og fostring kan komme inn.

6. Hva slags program ville du ha mer av i radio og TV?

– At man i barne- og ungdomsprogram kunne gi plass for kristen livsholdning. Jeg savner også sterkere frikirkelige innslag i NRK, det behøves mere frikirkelige medarbeidere så vi får et nyansert bilde av norsk kristenliv.

7. Hva leser du helst i et blad med kristen målsetting?

– Reportasjer fra vekkelse og fornyelse i Norden og på misjonsfronten. Jeg er også opptatt av kristen debatt og setter pris på undervisningsstoff om bibelske emner.

8. Hvilken bok leste du sist?

– «Jeg vil leve» av Oscar Magnusson.

9. Har du et sitat du liker?

– «Det du er vær fullt og helt, ikke stykkevis og delt.»

10. Hvilke menneskelige egenskaper setter du høyest?

– Jeg liker å være trygg på folk, jeg er avhengig av en ærlig, real og åpen innstilling hos de jeg skal fungere sammen med.

11. Hva mener du er sann åndelighet?

– Det liv som kommer til uttrykk gjennom oss pga. Den Hellige Ånds hjelp, der kjærlighet, forståelse og omsorg er fremtredende trekk.

12. Hva mener du kjennetegner et bibelsk menighetsliv?

– «Guds barns enhet og synderes frelse».

13. Hva forventer du av en god preken?

– At den frembæres med engasjement, og at den formidler sannheten om Kristus på en slik måte at Gud blir æret.

14. Hva er de største muligheter for Guds rike i dag?

– At Guds folk ikke slutter å be høstens herre om å drive arbeidere ut, og at vi har ører som hører hva Ånden sier til menigheten i dag.

15. Hva mener du kan fremme Jesu bønn i Joh. 17,21 om «at de alle må være ett»?

– Forkynner og folk i lederposisjon i menigheter og kirkesamfunn må komme mer på talefot. Regelmessige samlinger hvor bønn og fellesskap i Kristus står sentralt, ville styrke kjærligheten til hverandre. Da ville sunne spørsmål som «er det rett at våre teologiske meningsforskjeller fortsatt skal isolere oss fra hverandre» bli aktuelle.

16. Hvilke sannheter tror du er mest forsømt i forkynnelsen i dag?

– Kanskje burde vi fremholde mer hvor verdifulle vi er i Guds øyne – at Jesus fryder seg over oss. Mange har vanskelig for å tro det!

17. Hva mener du styrker familiesamholdet best?

– At man prioriterer tid sammen og holder fast på regelmessige stunder der man «investerer» i hverandre.

18. Har du hatt en leveregel som har vært nyttig for deg?

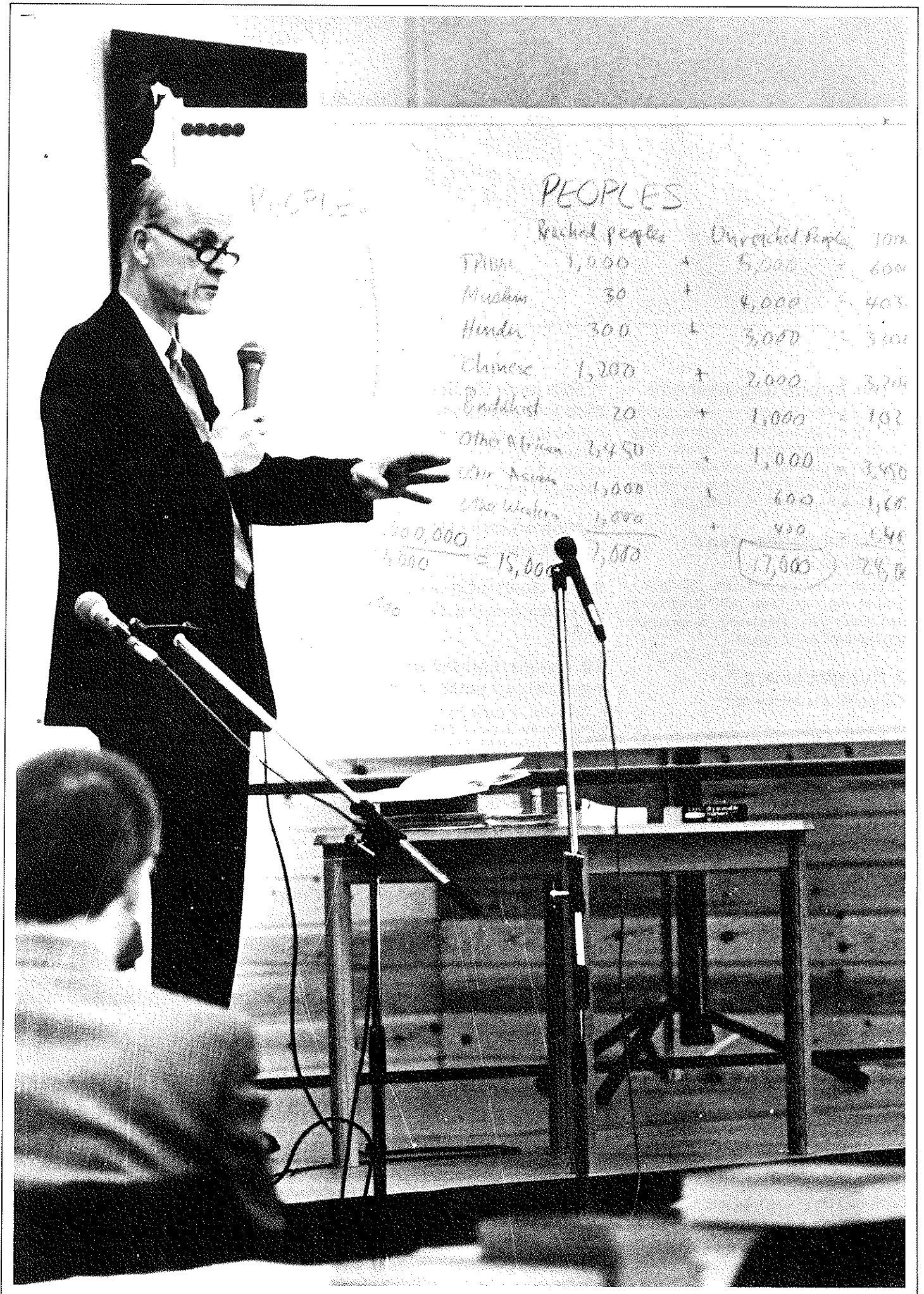
– Jeg har forsøkt å leve etter sitatet under spørsmål 9.

19. Hva har inspirert deg mest i det siste?

– Det positive fellesskapet med engelsktalende og norske forkynnere i Stavanger. Vi opplever også en rik tid med menighet-svekst i Misjonsforbundet flere steder på Vestlandet.

20. Kan du kort gjengi noe som fremkalte smilet hos deg?

– Faktisk et bibelvers, nemlig Ordsp. 11,25 etter 78 oversettelsen. ☺

PEOPLE

PEOPLES

	Reached people		Unreached people	Total
TRIAL	1,000	+	9,000	10,000
Muslim	30	+	4,000	4,030
Hindu	300	+	3,000	3,300
Chinese	1,200	+	2,000	3,200
Buddhist	20	+	1,000	1,020
Other African	3,450	+	1,000	4,450
Other Asian	1,000	+	600	1,600
Other Western	1,000	+	400	1,400
	15,000		17,000	32,000

Minst en menighet for hvert folkeslag

Aldri før i historien har Kristus vært forkynt i så mange nasjoner som i dag. Tross dette herlige faktum, finnes det over 2300 millioner som ikke kan høre evangeliet forkynt fordi det ikke finnes noen menighet i deres kulturområde.

Dr. Winter leder et gigantisk forskningsprosjekt med å kartlegge hvor de folkeslag som misjonen «glemte» finnes. Han mener at det er mulig å bygge en menighet blant ethvert folkeslag innen år 2000. På den måten vil profetien i Matt 24,14 oppfylles, og alt vil være klart for Jesu gjenkomst.

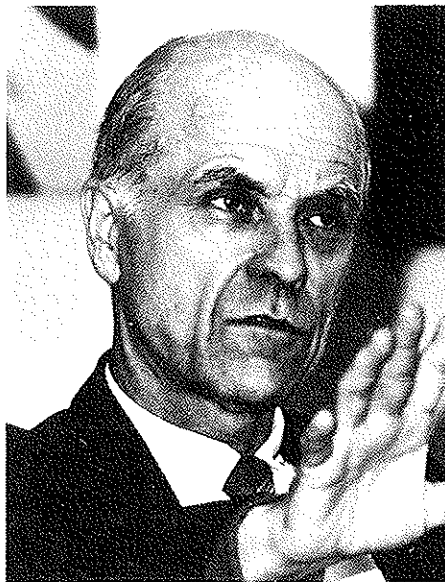
De unådde folkeslag

har også i mange år vært de «skjulte folkeslag» – Men nå har Winters misjons-senter kartlagt disse, og funnet at de utgjør vel halvparten av jordens befolkning.

Disse folkeslag har ingen mulighet til å høre evangeliet med mindre noen krysser kultur- og språkgrenser for å nå dem. De fleste er hinduer, muslimer eller stammefolk. De har ingen menighet innen sin egen kultur, og de kan bare nåes ved at misjonærer kommer til dem fra andre folkeslag og kulturer. Mindre enn 10% av verdens misjonærer, og bare 5% av misjonsbudsjettene rettes inn mot de 2300 millioner som lever blant de folkeslag som ikke har en levende, uavhengig og evangeliserende menighet iblant seg. (Tallet 2,7 milliarder, som er blitt brukt i den hjemlige presse, stiller Winter seg spørrende til. Det korrekte tall er 2,3 milliarder, mener han.) Han regner med at rundt 90.000 protestantiske misjonærer i dag er utsendt fra områder som har rikt menighetsliv til områder med et noe mindre utviklet menighetsliv. I tillegg til disse 90.000 misjonærer finnes 900.000 pastorer og menighetsarbeidere, og ca. 300 millioner menighetsmedlemmer som arbeider innen for dette området.

Blant den andre halvdel av jordens befolkning hvor det ikke finnes noen kristne, og følgelig heller ingen menighetsarbeidere og pastorer, er det bare 10.000 av verdens 100.000 aktive protestantiske misjonærer som arbeider med å trenge inn blant de 17.000 unådde folkeslag med evangeliet.

– Istedenfor at vi som nå fortsetter å sende misjonærer fra nådde folkeslag til

andre nådde folkeslag, må vi bevisst satse på at misjonærer blir sendt til de 17.000 unådde folkeslag.

Et samarbeide

U.S.Center for World Mission har mer enn 350 fulltids arbeidere, som på ulike måter arbeider for å registrere hvilke folkeslag som ikke er nådd og for å gjøre dette kjent blant de kristne i dag. Det er medarbeidere fra over 70 misjonsselskaper som har bakgrunn i 40 land og et enda større antall ulike språk. Dette senteret, er et bevis på hva som kan utrettes når evangeliske kristne samarbeider for å nå de unådde. De resultater man kommer fram til, blir stilt tilgjengelig for kristne innenfor alle samfunn og misjoner.

Alle må få høre

– Vi mener ganske enkelt at alle har like mye rett til kunnskap om, og tro på, Jesus Kristus, sier Winter.

– Men vi vil ikke tvinge noen til å forandre sitt språk eller sin kultur for å kunne bli en kristen. Det har sneket seg inn en fatal misforståelse hos mange kristne. De tror at evangeliet er kommet til nesten alle folkeslag, og det som nå behøves, er evangelisering utfra de etablerte menigheter. Det er et herlig faktum at evangeliet forkyntes på alle kontinenter, og at det finnes minst en menighet i nesten alle verdens land. Men tross dette, er det altså 17.000 av verdens 24.000 folkeslag som ikke har noen evangeliserende menighet i sin midte. Før de kan bli evangelisert, må det først forgå et misjonsarbeide.

Når Winter taler om «folkeslag», så tenker han på det bibelske bruk av dette uttrykket. Det finnes alt i 1 Mos 12,3 (videre i 18,18 og 22,18) og er brukt på samme måte f.eks. i Matt 24,14-28,19. Det betyr ikke geografiske landområder, men folkegrupper som særpreges av en felles kultur og språk.

Evangelisering må ikke forveksles med misjon

EVANGELISERING, er en avgjørende faktor når det gjelder å vinne mennesker for Gud, men vi må ikke glemme at over halvparten av verdens befolkning i dag ikke kan vinnes ved evangelisering, men bare kan nåes gjennom MISJONERING.

– Ordet misjon, skulle man ikke bruke om noen annen aktivitet enn arbeidet med å nå nye grupper og folkeslag med evangeliet, sier Winter. – Det er en tragedie at man kaller alt som skjer i et annet land for «misjon».

Da mister ordet misjon sin egentlige betydning, og vi vil miste den strategiske oversikten. Dersom jeg reiser ut for å hjelpe menigheter i andre land med å vinne mennesker, da driver jeg evangelisering. Drar jeg derimot til områder hvor det ikke finnes noen menighet, da driver jeg misjon. Dere i Norge kaller ikke det evangeliske arbeidet som drives her, for misjonsarbeide. Om noen kom fra et annet land for å hjelpe dere med å evangelisere, ville dere neppe kalle vedkommende for misjonær? Evangelisering er det rette navn for det arbeidet som drives utfra etablerte menigheter, og ikke misjon.

Ralph Winter underviser om «nådde» og «unådde» folkeslag, under et seminar for norske misjonsledere på «Gå ut senteret» i Hurdal.

Fortsetter side 16

Kristendommens stilling i verden i dag

U.S. Center for World Mission ledet av Dr. Ralph D. Winter har gjennom systematiske undersøkelser og bruk av data-teknologien i flere år forsøkt for å få oversikt over hvilke folkeslag som ikke er nådd med evangeliet. Her vil vi i en oversikt presentere noen av de tallene de har kommet fram til. Det ligger i sakens natur at man her må bruke runde tall, og likeså må bygge på visse antagelser som ikke kan dokumenteres. Men som et helhetsbilde skulle dette gi et riktig og meget tankevekkende inntrykk.

NÅDDE FOLKESLAG

Omkring 1/2-parten av jordens befolkning bor i områder og blant mennesker som kan forkyrre evangeliet for dem. Dette er hva vi kan kalle folkeslag som er nådd med evangeliet.

Det er 7000 ulike folkeslag som er nådd med evangelie.

De teller ca. 2300 millioner mennesker.

Disse kan deles i følgende tre behovsområder:

– 260 millioner samme gjenfødte kristne.

Behov: Andelig vekst.

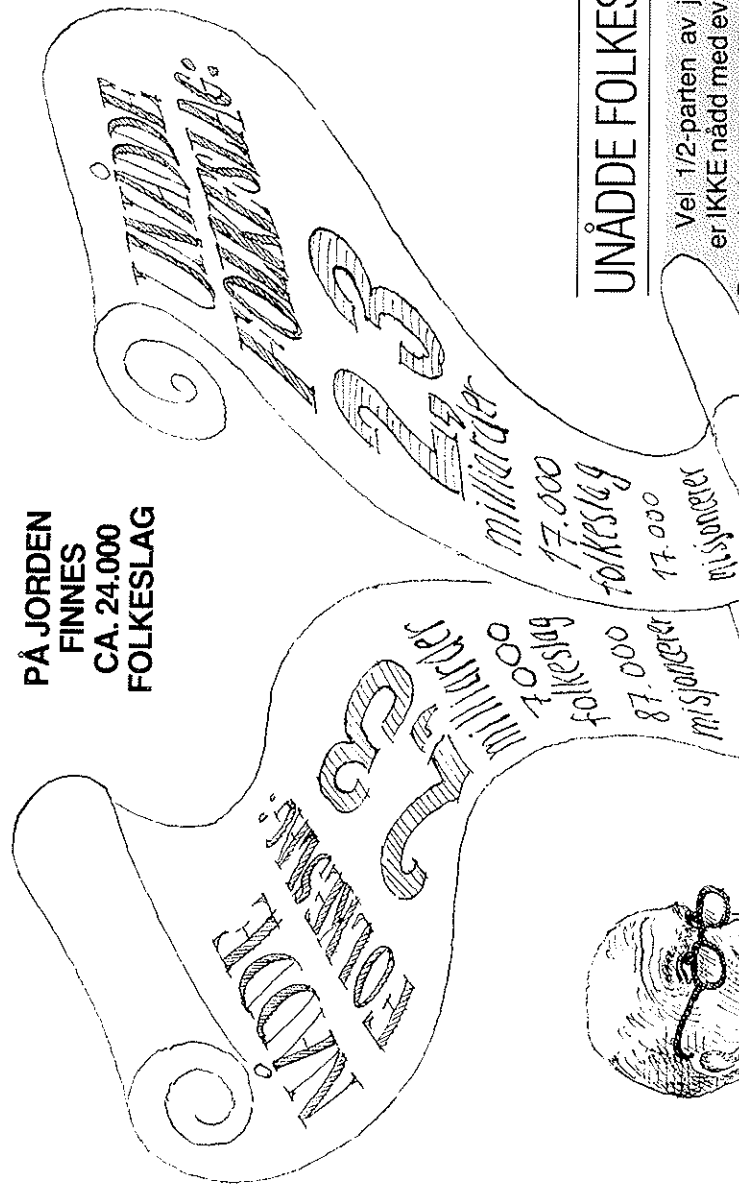
– 1100 millioner «navn-kristne»: Mennesker som er vokst opp som nominelle medlemmer av statskirker og andre menigheter uten å ha iv i Gud, trafalpe og likegyldige.

Behov: Evangelisering/event. fornyelse.

– 900 millioner ikke kristne.

Behov: Evangelisering

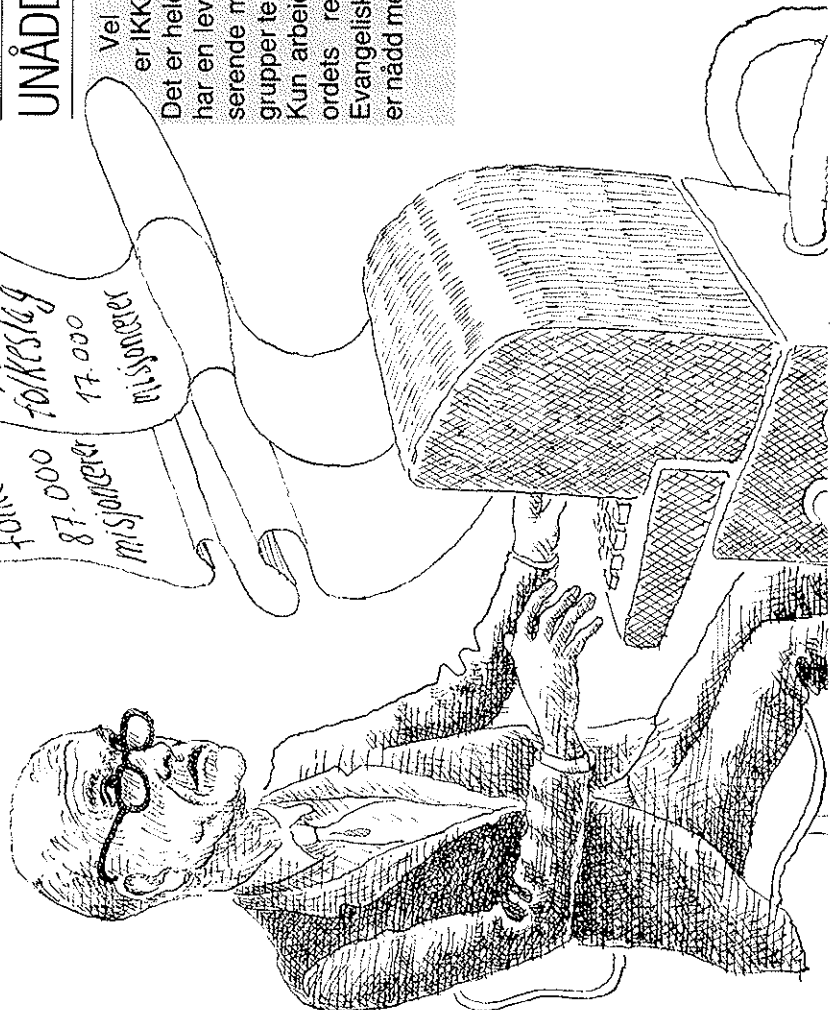
PÅ JORDEN
FINNES
CA. 24.000
FOLKESLAG

UNÅDDE FOLKESLAG

Vel 1/2-parten av jordens befolkning er IKKE nådd med evangeliet.

Det er hele 17.000 ulike folkeslag som ikke har en levedyktig, selvstendig og evangeliserende menighet i blant seg. Disse folkeslag teller vel 2300 millioner mennesker. Kun arbeide med å nå disse millioner er i ordets rette betydning *misjons-arbeide*. Evangelisk virksomhet blant folkeslag som er nådd med evangeliet er *evangelisering*.

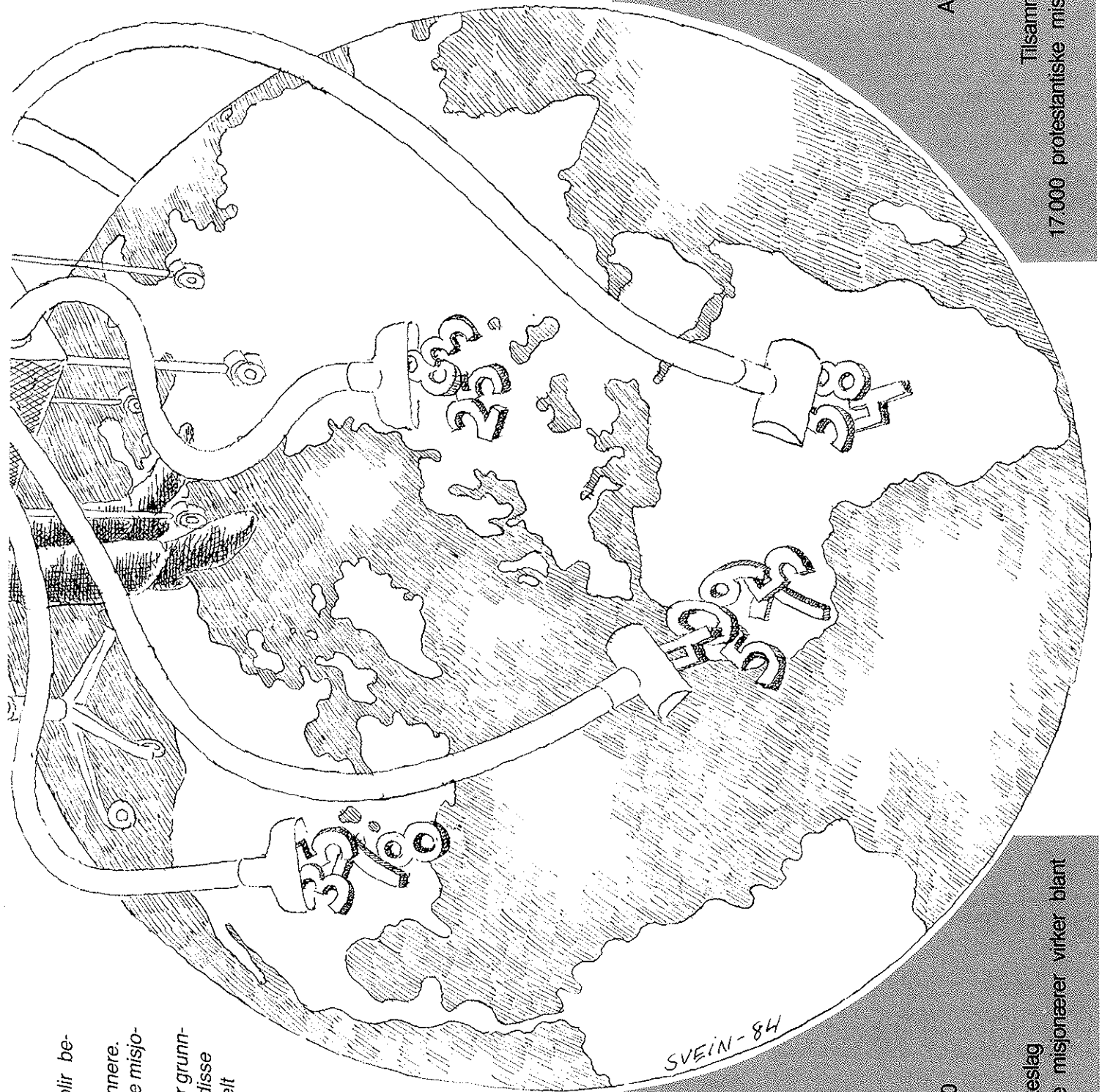
Disse mennesker blir be-
 tjent av:
 - 850.000 heltidforkynnere.
 - 87.000 protestantiske misjo-
 nærer
 - 1000 nye menigheter grunn-
 legges hver uke blant disse
 nådde folkeslag spestet
 i Afrika og Asia.

**DE NÅDDE
 FOLKESLAG
 FINNES BLANT:**

Stammer 1000
 Muslimer 30
 Hinduer 300
 Kinesere 1.200
 Buddister 20
 Andre afrikanere 2.450
 Andre asiater 1.000
 Vestlige 1.000
 Tilsammen: 7.000 folkeslag
 87.000 protestantiske misjonærer virker blant
 disse.

**DE UNÅDDE
 FOLKESLAG
 FINNES BLANT:**

Ulike stammer 6.000
 Muslimer 4.000
 Hinduer 3.000
 Kinesere 2.000
 Buddister 1.000
 Andre afrikanere 1.000
 Andre asiater 600
 Andre vestlige 1.000
 Tilsammen: 17.000 folkeslag
 17.000 protestantiske misjonærer virker blant
 disse.

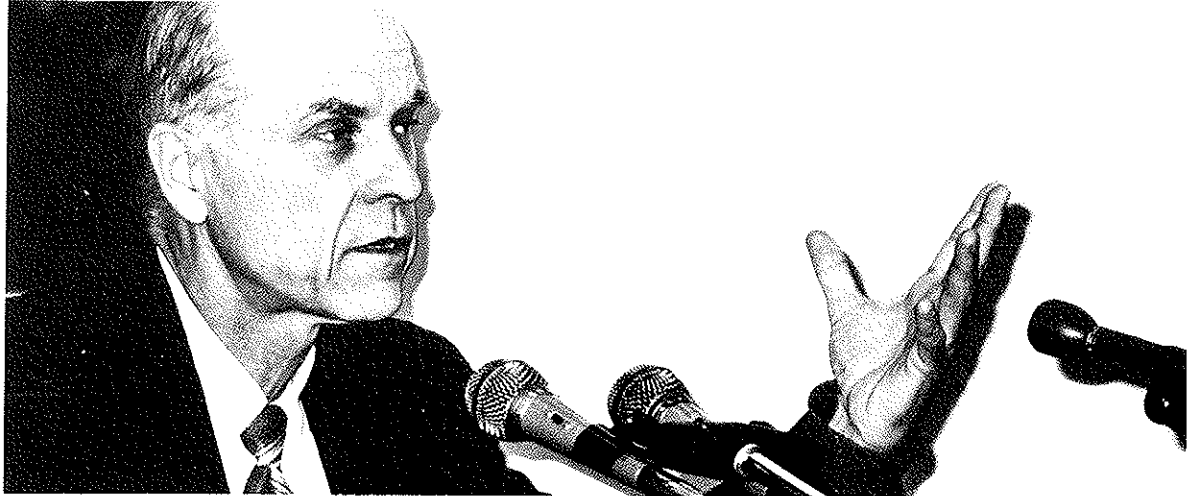
Krysse grenser

Over 2300 millioner mennesker har ingen menighet i sitt kulturelle nabolag. Noen må krysse kulturelle grenser for at disse kan vinnes. Det er misjon i ordets rette betydning.

Det er blant disse millioner hvor Oral Roberts har sagt at «Guds lys er svakt. Hans røst er lite hørt, og Hans kraft er ukjent», at «misjons-fronten» for Guds rike i dag, går.

Den største oppgave Guds menighet står innfor i dag, er å «plante» nye menig-

Winter: – Vi må ikke glemme at over halvparten av jorden befolkning i dag ikke kan vinnes ved evangelisering, de kan bare nåes gjennom misjonering.

heter blant de «skjulte og unådde folkeslag», og denne oppgave må nå få høyeste prioritet i alle de eksisterende menigheter. Først når vi har trent igjennom disse siste fronter, har vi utført det oppdraget Jesus gav oss: å forkynne evangeliet om Guds rike for alle folkeslag. Da kan enden komme (Matt 24,14). Kan dette skje før år 2000? Winter er overbevist om at det kan. Om det finnes 300 millioner sanne kristne, så ville det bli over 17.000 kristne på hvert unådd folkeslag. Om vi kunne stå sammen om å nå disse, ville 17.000 kristne for hvert folkeslag være en ypperlig base for å nå dem. Det opprettes 1000 nye menigheter innenfor nådde områder i Afrika og Asia hver uke. Det ville være nok med 1000 menigheter hvert år blant de unådde folk for at de alle skulle ha en menighet ved år 2000.

E-1, E-2 og E-3-evangelisering

Det store behov i dag er at evangeliet får krysse over kulturgrenser. Det er f.eks. ikke nok at evangeliet er kommet til India. Det finnes mange kulturer i landet som ikke har noen kristen menighet. For å nå slike grupper, må noen fra India eller et annet land «krysse kulturgrenser».

I Nagaland i Nordøst-India kom det for noen år siden amerikanske misjonærer med evangeliet og vant noen fra Ao Nagastammen. Disse vant siden nesten hele sin stamme. Disse gikk så videre til en søsterstamme som hadde nesten samme språk, og denne prosess pågikk til nesten alle i de

fjorten Naga-stammene ble kristne. Men dersom disse Naga-kristne skal vinne andre folkeslag i India, er det en misjonsoppgave. De må lære helt nye språk og krysse kulturgrenser, like mye som en norsk misjonær som kommer til India, må gjøre.

Når noen vinnes innenfor ens eget folkeslag, kultur og språkgruppe, kaller Winter det for E-1-evangelisering. (Ao Nagas vinner andre Ao Nagas for Gud.) De har da bare en hindring, nemlig at de som kristne får formidle evangeliet til sine ikke kristne bekjente. Dersom noen vinner mennesker i en nabokultur med nesten samme språk, kalles det E-2-evangelisering. (Noen fra Ao Naga folket vinner f.eks. noen fra Santdam

(Judea), var for disiplene E-1-evangelisering. Det er dette vi vanligvis mener når vi snakker om evangelisering. Vi behøver ikke lære andre språk eller krysse spesielle kulturelle murer.

Samaria var et nabo-område, med noe annen dialekt og kultur, for disiplene var det E-2-evangelisering å virke blant disse. For at de skulle nå videre ut mot jordens ender, var E-3-evangeliserign nødvendig.

Mosaikk

Selv om de fleste land i verden er blitt nådd med evangeliet, er ikke det det samme som at alle nasjoner og stammer har blitt

Naga stammen.) De har nå to hindringer for kommunikasjon av evangeliet, det at de er kristne og at de er fra en annen stamme.

Om en fra Ao Naga stammen reiste til et område av India som hadde en helt annen kultur og språk, kaller Winter dette for E-3-evangelisering, og det er denne siste form (E-3) som er misjon. Foruten de to tidligere nevnte hindringer, må de nå også forsere språk og kulturgrenser for å vinne noen for Kristus. Det er slik misjons-historien viser oss at evangeliet har ekspandert. Gjennom E-2- og E-3-innsats, har evangeliet krysset kulturgrenser og bygget nasjonale menigheter som så på en effektiv måte ved E-1-evangelisering vinner sitt eget folk. Der hvor det finnes en lokal evangeliserende menighet, finnes det ingen mer effektiv evangeliseringsmetode enn E-1. Men E-1-evangelisering er umulig der det ikke finnes en menighet.

Så lenge ikke alle «stammer og tunger» har en så levende menighet i sin midte at den er evangeliserende, kan disse bare nåes ved E-2- og E-3-evangelisering.

Hva sier Bibelen?

Når Jesus i Ap 1,8 taler om at vi skal være vitner i «Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens ender», så taler han ikke bare om geografiske avstander, men også om kulturelle. Ordet Samaria viser det. Samaria var nær rent geografisk, men kulturellt vet vi fra Skriften at avstanden var stor mellom jøder og samaritanere. Evangelisering i Jerusalem og området rundt

nådd. Dersom vi ikke forstår at det i mange land finnes ulike folkeslag og kulturer, kaller Winter det for «folkeslag-blindhet».

Når Jesus taler om «nasjoner», gjør grunnteksten det klart at han hovedsaklig mener «etniske grupper». De ulike nasjoner som var representert på Pinsedag, var ikke i første rekke ulike land, men ulike «folkeslag». Misjonsbefalingen slik vi finner den i Matt 28, taler også om «alle folkeslag» (v. 19). Det er ikke nok at vi går til alle land, det er til alle «folkeslag» Jesus har bedt oss om å bringe evangeliet.

Minst fem av seks ikke-kristne i verden i dag kan ikke nåes ved E-1-evangelisering. Vi må ha øynene åpne for den mosaikk av kulturer og folkeslag som kan finnes i et område, for å utarbeide en effektiv evangeliseringsstrategi. Om Guds folk i den halvparten av verden som har menigheter i sin midte, ville stå sammen om å nå den andre halvparten med evangeliet, vil det lykkes.

– Ta f.eks. misjonsarbeidet blant muslimer. Oppgaven har virket håpløs. Men jeg tror reaksjonene fra muslimer først og fremst har kommet p.g.a. misjonsmetodene og ikke evangeliet. Man har nærmet seg Islam ved å avvise alt islamsk. Men blant muslimer er bl.a. Jesus respektert. En mer åpen holdning har vist gode resultater og påvist at muslimer ikke er så forherdet mot Guds kjærlighet i Jesus Kristus som vi har trodd.

Å nå de unådde er den største utfordring Guds menighet er stilt innfor i dag, mener misjonsmannen Ralph D. Winter.

HVOR MANGE PÅ JORDEN ER FRELST?

Tekst/foto: Sverre Dalland

Hvor mange kristne finnes det egentlig i verden? Hvor mange må fremdeles nåes med evangeliet før Jesus kommer igjen? I hvilke land, eller områder av verden, er ordene om frelse aldri blitt sådd? Hvordan ser egentlig verden ut sett fra en kristen synsvinkel?

Å gi et svar på slike spørsmål – på en synlig og lettfattelig måte – er noe av det som har ligget bak et stort prosjekt for å utarbeide et kart som kan brukes i evangelisering- og misjonsarbeide. Idéen til kartet kom som en følge av aksjonen «Bibelen for alle». Menneskelig sett var det pinsevennen, og salgssjefen i Vårt Land, Frank Kaleb Jansen, som fikk idéen, og har gjort opplegget til kartet, men Kaleb Jansen vil selv være den første til å understreke at man må høyere opp for å finne den egentlige opphavsmannen. Han er ikke et øyeblikk i tvil om at tanken kommer fra Gud. Når man ser på den respons kartet har fått – allerede før det foreligger ferdig – så er det ingen tvil om at han har rett.

Gud inngir idéer, men han bruker mennesker som redskap til å utføre dem. Hvor mange timer, ja, dager, Kaleb Jansen har sittet over lister, fagbøker, datautskrifter osv. – og har utarbeidet skisser, som gradvis har tatt den form de har fått på kartet – det vet vel Gud alene. Sikkert er det at det ligger et kolossalt arbeide bak. Som redaktør av kartet er det noe jeg kan underskrive, selv om mitt arbeide stort sett har vært å skrive det Kaleb Jansen allerede hadde gravd seg frem til.

Skissen til det store bibel- og misjonskartet blir nøye studert av lederne for Wycliffes kontorer i Dallas, Texas.

La det dermed være sagt at jeg kommer i en vanskelig dobbeltstilling når jeg nå skal skrive om kartet. Som Kaleb Jansen, er jeg uten tvil om at kartet vil få stor betydning i det videre misjonsarbeide. Ut fra mitt kjennskap til innholdet i det er jeg også full av lovord og ros. Som redaktør av det samme kart kan slik ros fort virke som selvsos. Derfor skulle jeg ønske en annen kunne ha skrevet denne artikkelen – for kartet fortjener virkelig ros.

Det er ikke bare i Norge idéen har blitt møtt med entusiasme. Etter at en egen komité – tverrkirkelig sådan – hadde vedtatt at kartet skulle produseres – ble det samtidig vedtatt at jeg skulle reise til USA for å besøke de to organisasjonene som i første rekke ville bidra med informasjonen kartet gir. I midten av januar i år besøkte jeg derfor U.S.Center for World Mission i Pasadena, California og Wycliffe bibeloversettere både ved deres kontorer i California og i Dallas, Texas. Med meg på turen hadde jeg en skisse av kartet. Den gav et godt inntrykk av målsettingen.

Begge steder var begeistringen stor. U.S.Center for World Mission gjorde klart at de gjerne ville få gi ut en utgave på engelsk.

Men noe som var minst like så viktig som å få moralsk støtte, var at jeg fikk de aller siste tilgjengelige tall for de ulike listene som kommer på kartet. Dette gjelder slikt som unådde folkegrupper i verden, hvilke

språk som ikke har fått bibelen oversatt og hvordan fordelingen på de ulike religioner er i de enkelte land. Jeg fikk til og med ta med hjem lister som først vil bli offentliggjort i juli i år. Dette har gjort det mulig å gi kartet en nøyaktighet, og en aktualitet, som ellers ikke ville ha vært noe annet enn en drøm.

Hva er det så kartet prøver å fortelle? Jo, det prøver å gi et bilde av den kristne verden i motsetning til den unådde. Målet er å peke på oppgaven og mane til innsats og forbønn.

Det største problemet i arbeidet, var mengden av informasjon. Komitéen kom fort frem til at det var tre hovedkilder som måtte legges til grunn for arbeidet: Barrats «The Worlds Christian Encyclopedia», U.S.Center for World Missions «Hidden peoples» (Gjemte folkegrupper) og Wycliffes «Absolutte og mulige behov for bibeloversettelse».

Alle disse informasjonskildene var viktige, men de lot seg ikke samordne. Det dreier seg enkelt og greit om helt ulike måter å definere – og å se på oppgaven som står igjen på. Styrken i kartet tror jeg ligger nettopp i at en slik samordning av informasjonene ble gitt opp. I stedet er alle disse informasjonene med på ulike steder av kartet. Nå blir det tre innfallsvinkler, som hver for seg, og sammen, sier noe viktig om sluttutførelsen av Misjonsbefalingen.

Allerede nå går det vel frem at det dreier seg om noe langt mer enn ett kart. Det er en plansje – spekket med misjonsinformasjon. Det store verdenskartet – som fyller størstedelen av plansjen – viser hvordan de unådde folkegruppene fordeler seg på de enkelte land. Det finnes 16 750 slike «unådde» grupper. En slik gruppe er en enhet enten etnisk, sosialt, eller språklig. Det viktigste er at gruppen selv vil oppleve

Overgang til side 54

NÅ KAN DU BESTILLE BIBEL OG MISJONSKARTET!

Gjennom HVETEKORNET kan du nå få dette kartet STRAKS det kommer ut. Det ventes ferdig i disse dager og vil koste kun kr. 50,- (+ oppkrav).

Et av kortene til å rive ut gjelder denne gang for bestilling av Bibel og Misjonskartet. Så enkelt er det:

- 1) Finn dette kortet og riv det ut.
- 2) Fyll inn ditt navn og adresse.
- 3) Postlegg kortet – Porto er alt betalt!

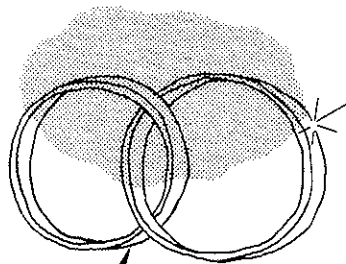
Så snart kartet er ferdig, vil du få det tilsendt. Om det skulle drøye noe – så vent tålmodig, for du vil bli blant de første som mottar dette kartet.

Kartet gir informasjon, bønne-emner, oversikt og visjon.

Har du spørsmål eller ønsker om emner som skal behandles i denne spalten så skriv til: Anne Hove Sunnarvik 6943 Naustdal Tlf. 057/19 548

Kriser i ekteskapet

MANN OG KVINNE UTGJØR EN ENHET

Denne gang tar Anne Hove Sunnarvik opp tanker omkring underordning. Hun gir et personlig vitnesbyrd om hvilke erfaringer hun selv har gjort på dette området.

Få ord er vel så misforstått, misbrukt og utskjelt som ordet «underordning». Og ikke sjelden blir kristendommen angrepet p.g.a. Bibelens ord om underordning. Nå er det klart at man ved å misforstå Bibelens betydning av ordet også vil få en feilaktig oppfatning av hva det betyr, og man vil angripe den kristne tro på feilaktig grunnlag. Men for oss som har opplevd at bibelsk underordning er en guddommelig ordning som tjener til fred, er det vondt å se og høre alle disse som egentlig ikke vet hva de snakker om.

Men la oss først se hva Bibelen sier om emnet. I Ef 5,21-25 står det slik: «Underordne dere under hverandre i arefrykt for Kristus! De gifte kvinner skal underordne seg under mennene sine som under Herren selv. For mannen er kvinnens hode, slik Kristus er kirkens hode; han er frelser for sitt legeme. Likesom kirken underordner seg under Kristus, skal en kvinne underordne seg under sin mann i alt. Dere menn skal elske hustruene deres, slik Kristus elsket kirken og gav seg selv for den.»

La oss gå tilbake, til skapelsen, og se hvordan Gud opprinnelig tenkte dette.

Da Gud hadde skapt Adam, sa han: «Det er ikke godt for mannen å være alene. JEG VIL GI HAM EN HJELPER SOM ER HANS LIKE.» (1 Mos 2,18.) I 1. Mos 1,27 står det noe interessant: «Gud skapte men-

Tegning: Ivar Øksendal

nesket i sitt bilde, til mann og kvinne skapte ham *dem*». Her ser vi først at Gud skapte mennesket (entall) og siden snakker han om dette ene mennesket som dem (flertall). Alt-så – mann og kvinne utgjør en enhet. Jesus sa jo også, i Matt 19,6: «Så er de ikke lenger to, deres liv er ett».

Vi ser altså at da Gud skapte mennesket, Adam og Eva, var Eva en hjelper som var Adams like. Men i 1 Mos 3,16 leser vi om en av syndefallets følger: «Din lyst skal stå til den mann, og han skal råde over deg». Et av syndefallets følger var altså at mannen skal råde over kvinnen. Da Jesus kom, vet vi at han kom for å gjøre ende på Djevelens gjerninger. Dette innebærer også at Jesu verk på Golgata gjenopprettet ikke bare den enkelte persons forhold til Gud, men også vårt forhold til hverandre. I 1 Kor 11,11 (gml. overs.) står det slik: «Dog, i Herren er hverken kvinnen noget fremfor mannen eller mannen noget fremfor kvinnen». Det samme verset i Living Bible lyder slik: «Men husk at i Guds plan trenger menn og kvinner hverandre, og de er likestilte i sitt forhold til Gud».

Hvilken praktisk betydning har så dette med underordning, og hva betyr det for den enkelte familie?

For å være litt personlig, kan jeg fortelle at min mann og jeg fra naturens side er svært forskjellige. Det var derfor i utgangspunktet svært vanskelig for oss å få dette med underordning til å fungere. I vårt «første» ekteskap, før separasjonen, lengtet vi begge etter at vårt forhold til hverandre skulle fungere etter Guds prinsipper. Men det var stadig jeg som «bosset» i hjemmet, jeg riktig trakk på min mann. Og han lot seg trække på. Det var ikke noe vi kunne gjøre med det, trodde vi, fordi vi var så forskjellige.

Men nå, etter at vi begge to har fått begynne på nytt med Herren, ser vi at vi misforstå dette med underordning. Vi trodde det betydde at den ene (mannen) skulle bestemme eller regjere over den andre (kvinnen). Men vi har nå sett at dette ikke er noe sjef/ansatt forhold, men en ordning som gjør at familien fungerer i fred og harmoni.

Som vi var inne på til å begynne med – Gud skapte mennesket til to personer – mann og kvinne. I og med at de er to, er det klart at det er to meninger, to viljer. Dermed disse to viljene alltid stemmer overens, er det ikke noe problem, men dersom de ikke gjør det, kan det bli problemer. Om begge to skulle bestemme når de i utgangspunktet ikke var enige, ville det ikke alltid være orden, og vi vet at Gud er ordens Gud. Han er aldri tvesinnet, og dersom vi har hver vår mening om en og samme ting, må vi bestemme oss for det ene eller det andre.

Vi opplever dette med underordning som en velsignelse nå når vi vet at det er Herren som leder oss begge. Og vi har oppdaget at vi meget sjelden er uenige. Jeg tror ikke dette med underordning har så mye med vår holdning til hverandre å gjøre, som vår holdning til Gud. Dersom kvinnen elsker Herren, ønsker hun å følge Ham i alle ting, og det blir en glede for henne å bøye av når hun og mannen er uenige. Når min mann og jeg en sjelden gang er uenige, pleier jeg å si til Gud: «Det er ditt ansvar å gi Jan de rette impulser, slik at han tar de rette avgjørelser. Du vet at jeg vil rette meg etter det Jan sier, selv om jeg føler at det jeg mener, er rett». Men jeg må si at det er min kjærlighet til

Herren og mitt ønske om å følge ham, som gjør at jeg kan ha denne innstillingen til min mann.

Det nytter ikke med noen stolthet eller egoistisk innstilling her. Og vi kjenner at Guds velsignelse hviler over oss når vi skal avgjøre forskjellige ting. Det kan være ting som har med vår tjeneste for Herren å gjøre, eller det kan være rent praktiske ting som angår familien som helhet, barna, osv.

Men nå sitter det sikkert mange lesere og tenker: «Ja, det høres jo flott ut, men min ektefelle er ikke frelst. Hva da?» Er du en kristen, gjelder Guds prinsipper for deg. Og du må overlate din ektefelle til Herren og be om at Herren lar sin ånd lede din ektefelle til de rette avgjørelser. Herren styrer også de ugudeliges sinn, vet vi. (Se f.eks. 2 Kong 19,7 og 2 Krøn 30,12). I 1 Pet 3,1 står det at ved å underordne seg sin vantro mann, kan en kvinne vinne ham for Kristus. Det står at hun «ved sin livsførsel» kan vinne ham. Vi ser ut fra dette at å underordne seg er en måte å leve på, en innstilling vi har. Men la det være helt klart at vi skal adlyde Gud mer enn mennesker. Dersom din ektefelle vil tvinge deg til å gå fra din tro, eller gjøre ting du vet vil bedrøve Herren, må du naturligvis vise Gud troskap. Men da må du være sikker på at det ikke er dine egne lyster som driver deg, men Den Hellige Ånd. Jo nærmere du lever Gud og lar Guds ånd fylle deg, jo lettere vil det være å la Guds prinsipp om underordning bli en måte å leve på.

Mange ekteskap kommer til et kritisk punkt fordi begge eller den ene av ektefelle-ne ikke vil underordne seg Herrens ord når det gjelder disse tingene. Det er ikke bare kvinnen som kan sette seg imot dette; også mannen kan vegre seg for å innta sin gudgitte stilling i hjemmet, fordi det innebærer et ansvar. Som Jesus elsket menigheten og ga seg selv for den, skal en mann elske sin hustru. Med denne innstillingen blir det ikke plass til selviske følelser og maktutfoldelse. Tidligere ønsket jeg å være mann i huset, slik at jeg kunne utøve den autoritet jeg hadde lyst til, men etter at Gud fikk vise meg hvilket ansvar det innebærer å være familiens «overhode», er jeg glad jeg er kvinne og kan overlate ansvaret til mannen. Ikke så å forstå at kvinnen skal være et hengende som lyster blindt, vi er jo også selvstendige individer som skal svare for våre liv, men dersom det er uoverensstemmelser mellom mann og hustru, er det mannen som har ansvaret for at den rette avgjørelsen blir tatt.

Føles så dette underkuende og selvutslettende, slik mange motstandere vil ha det til?

Til det kan jeg med hele mitt hjerte si NEI. Tidligere, da jeg levde etter mitt eget hode, kjente jeg at jeg var bundet på hender og føtter av mine egne, «selvstendige» avgjørelser. Men nå, når jeg har overlatt ansvaret til min mann, kjenner jeg en frihet som jeg aldri har kjent tidligere. Jeg er fri til å tjene Herren, og fri til å tjene mine medkristne på en helt annen måte enn før.

Guds bud er i sannhet lette å bære, og han har i sannhet frigjort oss til frihet! Det er bare om å gjøre at vi kommer inn i den gudgitte posisjon både til Herren og til hverandre!

Må Gud hjelpe hver og en av leserne til å se dette og innta sin rettmessige stilling i familien. ☞

Nye aktuelle bøker

Hele himmelen brøt løs

En visjon om vekkelse, av Bryn Jones. Aldri før har vi sett en så overbevisende liten bok om vekkelse. Forfatteren som står i et rikt menighetsbyggende arbeid deler med oss de visjoner og åpenbaringer Gud har gitt han om vekkelse i vår tid. – Kr. 15,-

Rydd veg for Herren!

Av Erling Thu.

Denne boka viser hvordan Guds folk nå må forberede seg til å ta imot en besøkelsestid fra Herren som overgår alt vi tidligere har opplevd. Boka er utfordrende og inspirerende. – Kr. 15,-

Du kan oppleve Gud!

Du kan overvinne frykten!

Du kan seire over dine problemer!

Du kan komme ut av ensomheten!

Dette er 4 små hefter som er beregnet på massespredning. Heftene gir en enkel og praktisk hjelp i vanskeligheter som de fleste mennesker strir med. – Kr. 6,- pr. stk.

Vennskap

Av Erling Thu

Ypperlig gavebok og uunnværlig for alle som ønsker å være gode venner og utvikle trofast vennskap. – Kr. 15,-

Den radikale kristne

Av Arthur Wallis

En utfordrende vegviser for Guds folk ut av vanetenkning og religiøse tradisjoner. Friggjørende klar og bibeltro. – Kr. 30,-

Å være menneske

Av Erling Thu

Enkle kvardagsbilette som vil hjelpe folk til å verta frie, godta seg sjølv og verta til velsigning for andre. – Kr. 28,-

Spør etter bøkene i bokhandelen, eller skriv direkte til

Gjenreiseing Norsk Forlag

Kanesletta 10, 4450 Farsund
(Tel. 043 - 91 394)

Når det gjelder gaveartikler med kristen profil ...

SIGNATUR

4701 VENNESLA - Tlf. 042 56041

Åndelig maktskifte—Guds rike gjenopprettes

GUDS FOLK OG RIKE I ENDETIDEN

I denne nye artikkel-serie vil vår medarbeider Sven Nilsson gi et meget interessant perspektiv på menigheten i endetiden. Det er mye mulig at vi er den generasjon som skal føre Jesus tilbake, så Guds rike kan opprettes.

Vi skal ikke passivt vente, men gjøre de gjerninger som bereder vei for Jesu komme. Guds folks betydningsfulle rolle i dette verdenshistoriske regimeskifte er det sentrale tema i Nilssons artikler. De vil også gi nytt lys over Guds folks autoritet og bønneliv.

NY
SERIE

Tekst: Sven Nilsson

Tegning: Svein Thorkildsen

Vi må forstå at Gud lengter etter å se sitt Rike gjenopprettet på jorden. Den nåværende verdensordning er allerede under Guds dom og går mot sin oppløsning. At den i det hele tatt består, beror ikke på at den inneholder noen overlevelseskraft i seg selv. Bare Guds nåde og tålmodighet gir den muligheten til å bestå.

«Men de himler og den jord som nå er, har dette Guds ord spart til ilden: de holdes oppe inntil dommens dag da de ugudelige skal gå bort. . . Men Gud er tålmodig med dere, for han vil ikke at noen skal gå bort, men at alle skal nå fram til omvendelse» (2 Pet 3,7,9, Jfr. 1 Kor 7,31).

Guds interesse er altså ikke å bevare den nåværende verdensordning for dens egen skyld. Hans mål er å erstatte den med en ny – sitt Rike.

Det må bli et nytt regime!

Jesus er allerede salvet til konge og venter på å bli anerkjent som Herre også på jorden. Det er menighetens oppgave å medvirke til opprettelsen av dette nye Riket.

Guds hemmelighet

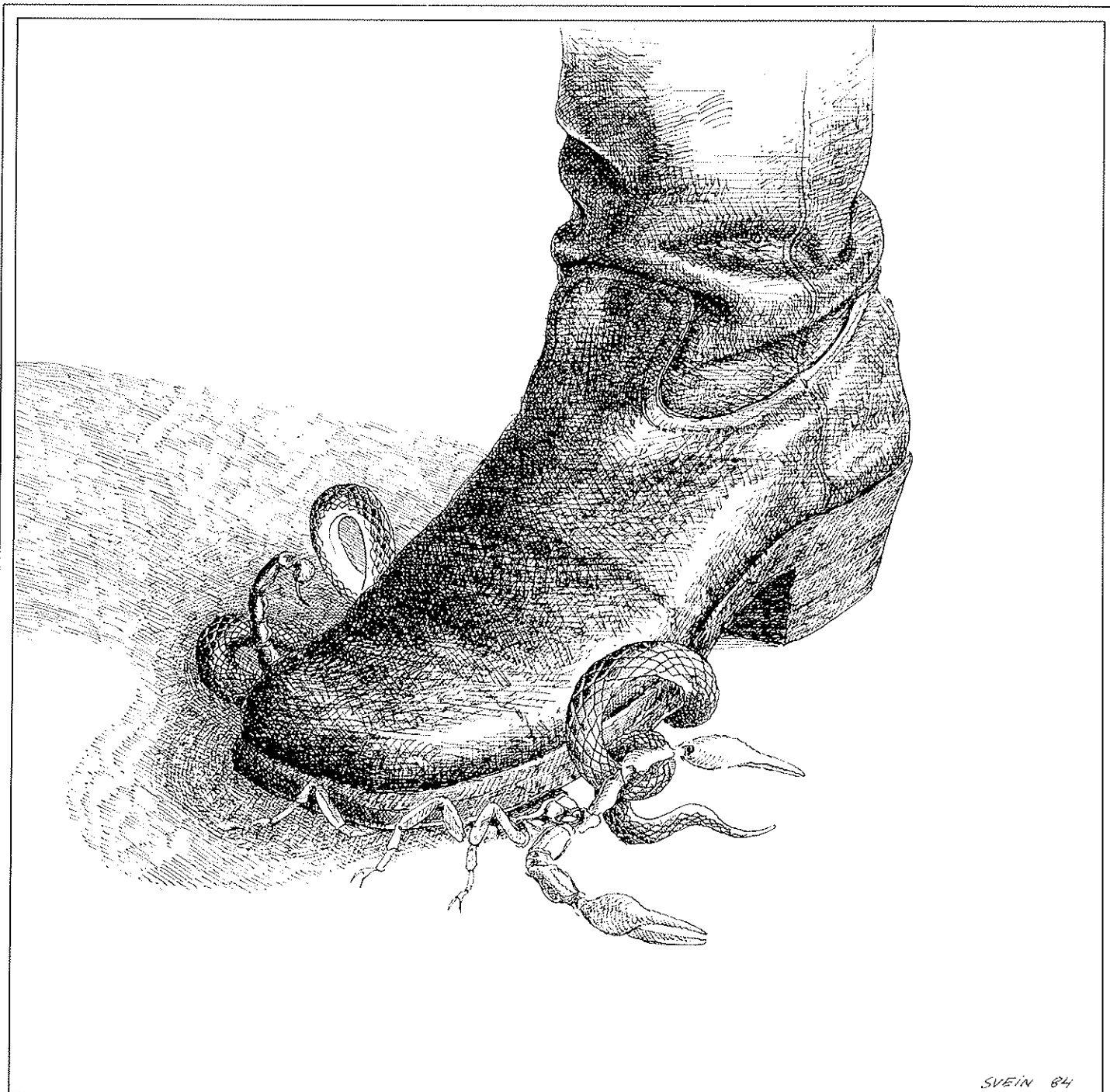
Paulus skriver i Ef 3,9-11 at han har fått nåde til:

«å bringe Guds frelsesplan fram i lyset, den hemmelighet som fra evighet av har vært skjult hos Gud, han som skapte alt. Slik skulle nå hans mangfoldige visdom gjennom kirken (Svensk: «I och genom församlingen») bli kunngjort for maktene og myndighetene i himmelrommet. Dette var Guds forsett fra evighet, det han har fullført i Kristus Jesus, vår Herre.»

Den hemmelighet som Paulus tenker på har han avslørt i Ef 1,9-10:

«da han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet, den frie beslutning han hadde fattet om å fullføre sin frelsesplan når tiden var inne: å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord».

SVEIN 84

Gud har altså etter sin egen «frie beslutning» bestemt at alt skal «legges under Jesu Kristi føtter», og at han skal regjere også på jorden i et rike, der Guds vilje skjer på samme fullkomne og suverene måte som det skjer i himmelen.

Gudsrike-tanken i historien

Disse forventningene har den kristne forsamlingen båret med seg gjennom århundrene. De ble vakt allerede av profetene i Det gamle testamente. Men mange kristne har blitt passivisert i en slags skjebnetro: «Guds rike kommer når Gud vil det – en eller annen gang». Under visse perioder i kirkens historie har budskapet om Guds rike blitt vekket til liv med en slik intensitet at man har forsøkt å virkeliggjøre det med politiske midler gjennom å forsøke å gi den nåværende verdensordning et nytt innhold. Man har forsøkt å iverksette Guds

rike med metoder som har vært av den samme natur som «denne verdens vesen». Alle slike forsøk har endt i skuffelse og bare blitt historiske parenteser. Hva verre er, de har bidratt til å skape skepsis blant Guds folk innfor selve budskapet om Guds Rike som en realistisk del av evangeliet.

Men nå vokser det en ny bevissthet fram blant Guds folk over hele verden om at vi kan bli den generasjon som får oppleve den dramatiske avslutningen av denne tidsalderen, og at vi skal få ønske Jesus velkommen tilbake som konge på jorden!

Jesus er verdens håp! Men da må han bli anerkjent som den eneste rettmessige Konge og Herre. Vi må tenke oss et virkelig åndelig maktskifte på jorden.

Som Jesu Kristi menighet kan vi ikke nøye oss med mindre enn Guds rike og hans rettferdighet.

«Måtte fredens Gud snart knuse Satan under føttene på dere!» (Rom 16,20).

«Ja, jeg har gitt dere makt til å trå slanger og skorpioner under fot og makt over all fiendens velde.» (Luk 10,19).

Menigheten og en ny verdensordning

Det finnes i dag en rettmessig og forståelig utålmodighet hos mange kristne som vil bryte den passivitet og håpløshet som brer seg i tiden innfor den uunngåelige katastrofen». Den kristne troen bærer i seg en bevissthet om muligheten at menigheten kan spille en aktiv rolle for å medvirke til den forandring som vi lengter etter. Men mye av den aktivitet som utvikles, skjer uten rett innsikt. Man forstår ikke på hvilket plan menigheten er kalt til å ta initiativ. Det er overraskende hvor lett kirkeledere og kristne lar

seg styre av tilfедige opinioner til å være opptatte av «verdens dagsorden». Man vil gjøre inntrykk på verden gjennom hva man gjør og sier, og vise at vi «henger med». Vi lar verden gi oss definisjonene på hva som er «handling», hva som har noen virkelig betydning. I dag er vi også på kristent hold sterkt påvirket av forestillingen om at det bare er «politiske» uttalelser og handlinger som har noen betydning for å vende utviklingen. Mange har helt akseptert tanken om at denne verdensordningen må reddes til enhver pris: Fred! – Ja, men ikke på Guds Rikes vilkår! Rettferdighet! – Ja, men ikke den rettferdighet som Jesus Kristus står for!

Menigheten er kalt til å ta initiativ til en forandring, å bryte ned «alt stort og stolt som reiser seg mot kunnskapen om Gud» (2 Kor 10,5), og bane vei for Jesu komme som Konge på jorden.

Menigheten – et etappemål

Vi som tilhører den nye paktens folk, oppfatter lett menigheten som det avsluttende målet for Guds frelsesplan. Med menigheten begynte Gud noe nytt. Nå er menighetens tidsalder, da mennesker som blir frelst, innlemmes i Kristi legeme – menigheten. Når Jesus kommer tilbake, kommer han for å hente menigheten som sin brud. Menigheten er Guds redskap til å forkynne evangeliet og kalle mennesker til omvendelse. Alt dette er riktig og viktig.

Men det Gud har til hensikt, er at hans Rike skal komme og hans vilje skal skje på jorden, slik som den skjer i himmelen. Menigheten er bare et ledd i Guds strategiske plan for å opprette sitt rikes suverenitet på jorden gjennom at Jesus blir anerkjent som Herre og Konge.

Guds rike er på vei, og dets kraft åpenbares gjennom Den Hellige Ånds verk i menneskers liv. «Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere».

Gjennom Den Hellige Ånd får vi allerede nå erfare den kommende verdens krefter. Den verden som kommer, er nettopp Guds rike. Menigheten er et forvarsel om Riket, en manifestasjon av dets karakter av «rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd». Men riket er noe mer enn menigheten. Menighetens oppgave er sammen med Jesus å berede veien for Guds Rike.

Det frelseshistoriske perspektivet

Det finnes en tekst i Kor 15,22-28 som i noen få vers tegner det frelseshistoriske perspektivet:

For liksom alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus. Men hver og en i sin orden: Kristus er den første, deretter følger de som hører Kristus til, når han kommer. Så kommer enden, når han overgir sin kongemakt til Gud, Faderen, etter at han har tilintetgjort all makt, myndighet og velde. For han skal herske som konge inntil Gud «har lagt alle fiender under hans føt-

ter». Den siste fiende som tilintetgjøres er døden. For «alt la han under hans føtter». Når det heter alt, er det klart at Guds selv er unntatt fra dette. For han er jo den som har lagt alt under ham, og Gud skal være alt i alle.»

Av disse ordene forstår vi at det målet Gud har i sikte, er å bryte ned alt opprør og alle makter på det åndelige plan som setter spørsmålsteget ved Guds suverenitet, for at Gud til slutt skal bli «alt i alle». Vi kan også slutte oss til at dette skjer mens Jesus sitter på tronen og at Faderen virker for at alle skal anerkjenne Kristus som den Gud har gjort ham til:

«Derfor har Gud høyt opphøyet ham og gitt ham navnet over alle navn, for at hvert kne skal bøye seg i Jesu navn, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge bekjenne til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!» (Fil 2,9-11).

«Men Jesus har båret fram et eneste offer for synder og har deretter satt seg ved Guds høyre hånd for alltid. Nå venter han bare på at hans fiender skal bli lagt som skammel for hans føtter. (Hebr 10,12-13).

«Når det står: «lagt alt under ham», da er ingen ting unntatt, alt skulle underlegges ham. Ennå kan vi ikke se at alt er lagt under ham. (Hebr 2,8).

Om vi sammenfatter innholdet i disse bibelordene, får vi følgende helhetsbilde: Jesus har gjennom sin død «avvæpnet maktene og myndighetene og stilt fram til spott og spe da han triumferte over dem på korset». Gud har gitt sin anerkjennelse til Jesu fullbrakte verk og gjort «ham til Herre og Messias» (Hebr 2,7, Apg 2,32-36). I kraft av denne anerkjennelse sitter han ved Faderens høyre hånd. I denne opphøvelse har Gud satt ham til «hode» over alle ting.

Men mens Jesus sitter på tronen og regjerer, pågår striden i ånde verden mellom mørkets rike og Guds rike. Satan vil ikke anerkjenne seg beseiret, ettersom han fremdeles har visse grep på jorden gjennom mennesker som følger «herskeren over luftens rike, den ånd som nå er virksom i de ulydige» (Ef 2,2).

Menighetens rolle i Guds plan

På grunn av den stilling Gud har gitt mennesket på jorden, har han valgt å føre kampen gjennom mennesker, som er underordnet under hans vilje. Det er her menigheten kommer inn som et ledd i Guds strategiske plan for å opprette sitt Rike på jorden.

Menighetens oppgave er å be om at Gud skal gripe inn på jorden gjennom Den Hellige Ånd, for å slå ned Satans festninger og befri mennesker som er bedratt av ondskaps åndemakter. På ethvert område der Jesus ikke er anerkjent som Herre, er det menighetens oppgave å røre ved Guds hjerte og utløse hans nidkjærhet for sin Sønn. På menighetens bønn kommer Gud til å virke på jorden mot alle makter som reiser seg opp mot hans Sønn. Denne kampen pågår inntil evangeliet har blitt forkynt for alle folkeslag.

Det Gud venter på

Ut fra den teksten vi leste i 1 Kor 15,22-28 har Gud gitt meg en helt ny forståelse for den bønnetjenesten som menigheten har innfor Faderen. I denne teksten er det helt åpenbart at alle Jesu fiender – «verdens herskere i dette mørke, ondskapens åndehær i himmelrommet» – ikke har gitt sin erkjennelse til den stilling som Faderen har gitt til Sønnen når han opphøyet ham til sin «høyre side». Gjennom denne opphøvelsen er alt lagt under Jesu føtter. Men det er Faderens vilje og faste beslutning at Jesu maktstilling – selv der vi ennå ikke ser hans seier manifestert – skal bli åpenbart gjennom det som skjer på disse områdene.

Men hva er det som driver denne prosessen framover til den er moden og den avsluttende maktovertagelsen kan finne sted? For å få svaret på det spørsmålet, må vi forstå under hvilke forutsetninger Guds vilje kan skje her på jorden. For ennå er det mange ting vi ikke ser, som er underlagt Kristus.

I Matt 18,18-20 avslører Jesus et prinsipp for hvordan Gud handler på jorden:

«Sannelig, jeg sier dere: Alt dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt dere løser på jorden, skal være løst i himmelen. Også dette sier jeg dere: Alt det to av dere her på jorden blir enige om å be om, skal de få av min Far i himmelen. For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblandt dem.»

Her ser vi at initiativet til å binde, løse og utvirke det som er etter Faderens vilje, tas på jorden. Og dette initiativ er lagt i menighetens hender – her representert i ordene: «hvor to eller tre er samlet i Jesu navn».

Gud venter på menighetens initiativ!

Å gjøre djevelens gjerninger til intet

Gjennom Jesu seier over Satan har vi fått en plattform å stå på når vi begjærer at Guds vilje skal skje på jorden. Det er i kraft av Jesu seier vi kommer innfor Faderen og begjærer at han griper inn på ethvert område der Satan ennå utfordrer Jesu herrevelde gjennom å fortsette med sine gjerninger. Når vi gjennom vår bønn innfor Faderen påtaler opprøret mot hans Sønn, rører vi ved Faderens hjerte og opptenner hans nidkjærhet. Gud slipper da løs kraften i Jesu seier og løser de fangne og helbreder de syke. På menighetens vedholdende bønn – Amen, kom Herre Jesus! – slår han til slutt ned all motstand og innsetter Jesus som Konge på jorden.

Det er med andre ord menighetens oppgave å identifisere «djevelens gjerninger» og gjøre dem til intet i Jesu navn:

«For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,12).

Fordi du er en Guds tjener på jorden med rett og autoritet til å råde over det som skjer der du står, har du også makt til å begjære

at Guds vilje skal skje i de omstendighetene som du lever i, og på det område som Gud gir deg tro til å råde over. Dette er hva det menes med å «eie livet og få herredømme» (Rom 5,17 og Åp 1,6).

Gud er stor nok til å interessere seg for «småsaker». Han vil vise sin perfekte omsorg for oss i alle ting – «Deres Far vet...»

Men dessverre stanser manges forventninger ved slike ting som har med deres lille private verden å gjøre. Vi må oppdage at vi som Guds menighet og Kristi kropp på jorden er kalt til å be store bøønner! Menighetens oppgave er ikke å passivt avvende den historiske utvikling. Vi er kalt til å forårsake den!

Menighetens oppgave er å «vente på og fremskynde Guds dags komme» (2 Pet 12).

Hodet i himmelen og føttene på jorden

«Han (Gud) reiste Kristus opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen, over alle makter og myndigheter, over alt velde og herredømme og over alle navn som kan nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende. Alt la han under hans føtter, og ham, hodet over alle ting, har han gitt til menigheten, som er Kristi legeme, fylt av ham som fyller alt i alle» (Ef 1,20-23).

Hvis Jesus er hodet og vi er kroppen, da må «føttene» representere menighetens tilstedeværelse i verden. Det er altså under menighetens føtter at Satan skal bli knust. Som Paulus også uttrykkelig sier i Rom 16,20:

«Måtte fredens Gud snart knuse Satan under føttene på dere!»

Når vi merker at opprøret mot Gud vil sette en grense for menighetsproklamasjon av Jesu seier, gjelder det for oss å gripe denne situasjonen an på rette måte. Menighetens bønn i Apg 4,23-31 er et typisk eksempel på åndelig krigføring, når Satan utfordrer oss. Legg merke til hvordan det begynner med at man bekjenner Guds rett til hele verden – «du som har gjort himmelen og jorden og havet og alt som er i dem». Deretter påtaler de opprøret mot Guds Sønn – «Herren og hans salvede». Etter å ha bedt om frimodighet til å fortsett forkynnelsen av Guds ord, ber de at Gud selv skal «rekke ut sin hånd så det skjer helbredelser og tegn og under ved din hellige tjener Jesu navn». Alt dette var en bønn etter Guds vilje, forstår vi ved at stedet der de var samlet skalv, «og de ble alle fylt av Den Hellige Ånd».

Gjennom sin bønn la menigheten et nytt område under Jesu føtter. (Å sette sin fot på noe betyr iflg. Skriftens språkbruk å besitte og råde).

Dette er prinsippet for den strategi som Gud anvender for å underlegge Sønnen område for område av Satans territorium på jorden og i himmelrommet. Det er på denne måten menigheten skal be om at Riket skal komme og til sist føre Jesus tilbake til jorden.

Neste gang: «Fader Vår» – en krigserklæring.

Oversatt og bearbeidet ved Svein Thorkildsen, fra boken. «Regimskifte» (Salt & Lus forlag 1984) m/tiltale fra forfatteren.

Vårt Land Forlag
2. OPPLAG! Utvidet.
Jørgen Aass:
LEVENDE FELLESSKAP
visjonen fra Guds Fred
 Full av erfaringer og inspirasjon for den som søker et mer levende kristent fellesskap.
 Pris: 35,- kr. 5 stk.: 130,-
 10 stk.: 250,-

Send meg snarest:
 ... eks. av «Levende Fellesskap»
 ... katalog fra «Guds Fred-varer» (gratis)

Navn:
 Adresse:
 Sendes til:
Fredens Bolig 1350 Lommedalen

Aktuelle serier:

JIM MCINNES

De åndelige nådegaver

Undervisnings-serie. Praktisk opplysende og inspirert forkynnelse. Et aktuelt emne for alle kristne.

D-276-277-278

3 kassetter tils. kr. 70,-
(pluss porto)

JERRY POTTER

Hvordan Gud taler til deg

Undervisningsserie med praktiske sannheter som har ført til positiv omveltning i manges kristenliv. Hvordan du oppøver dine åndelige sanser, og tar imot fast føde fra Guds Ord.

D-285-286-287

3 kassetter tilsammen kr. 70,-
(pluss porto)

Dynamis kassetter

Postboks 770 – 3191 Horten

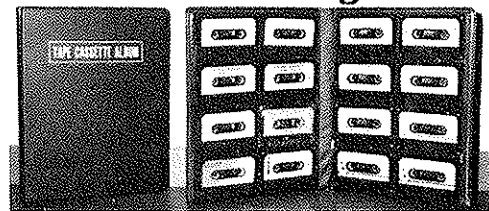
Du kan bruke det portofrie bestill.-kortet!

Du finner det blant de utrivbare kortene mellom side 16 og 17!

Rot i kassetten?

Kjenner du problemet? Kassetten ligger og flyter overalt! Du finner dem ikke når du skal ha dem!

Her er løsningen!

Hver kassettbok har plass til hele 16 kassetter!

Oversiktlig og greit!

Den BILLIGSTE og BESTE LØSNINGEN for oppbevaring av kassetten dine!

RABATT PÅ HELE KARTONGER!

Til **Media Consult**, Hope, 4950 Risør. Tlf. 041-54 078

Vennligst send meg:

..... stk kassettbøker á kr 30.00

..... kart. med 12 kassettbøker á kr 300.00

Porto i tillegg. Sendes ikke i oppkrav!

Navn:

Adr:

Poststed:

Svar på tiltale

Denne gang:
**Bjørn
Øyvind
Fjeld**

Det Norske Misjonsforbund fyller i sommer 100 år, og vi spør misjonsforstander Bjørn Øyvind Fjeld:

ER DERE FREMDELES EN ENHETSBEVEGELSE?

Bjørn Øyvind Fjeld: Om man skulle tatt Fransons motto om «Guds barns enhet» på fullt alvor, ville Misjonsforbundet være en trussel mot alle andre kirkesamfunn. Vi ønsker ikke å være det. Det ville være åndelig hovmod om vi mente at alle andre samfunn var på villspor. På den andre siden er det lett for oss å komme i en «bås» som alle andre samfunn, og da kommer vi på siden av det vi ønsker å være.

Hveteornet: Dere satser på storslått feiring av 100-års jubileet. Hva tror du dere har mest å lære fra den første tiden?

BØF: Aktualiseringen av evangelisering og misjon, samt åpenhet for alt Guds folk som alt i 1884 ble et prinsipp. Vi har dette motto fremdeles, og nå gjelder det å praktisere det på en god måte. Vi tror at historien kan gi oss verdifulle retningslinjer for fremtiden.

HK: Den bibelske enhetstanke er vel på en særlig måte aktuell i dag. Registrerer også dere en økende lengsel etter enhet blant Guds folk i ulike leire?

BØF: Jeg tror det er riktig. Nå er det jo ulike syn også på dette med enhet. Vi har hele tiden hatt tro for å samarbeide med alt Guds folk, selv om vi ser forskjellig på noen teologiske spørsmål.

Noen kaller dette for allianse-ekumenikk, i motsetning til Kirkenes Verdensråds ekumenikk på den ene siden og den såkalte «opplevelses-ekumenikken» på den andre siden. Den første betoner fellesskap mellom kirkesamfunn, den andre fellesskap i opplevelser, men begge typer enhet har lett for å nedprioritere vesentlige teologiske spørsmål.

Men hvordan vi skal praktisere enheten, er et spørsmål vi stadig stiller oss.

Enhet i praksis

HK: Det er sjelden å høre noen gjør seg til talsmann for opplevelsesenhet. Det mange tror, er at alt Guds folk er ett i Kristus. Vi er født inn i Åndens enhet,

BJØRN ØYVIND FJELD

er født i Skien i 1945 og oppvokst i menigheten Betel, Gjerpen. Han studerte teologi og tok embetseksamen i teologi på MF i 1971. Han var ansatt som lærer på Det Norske Misjonsforbunds Teologiske Seminar fra -71 til -76. Han tjente som pastor i Mjøndalen Frie Misjonsmenighet fra -76 fram til han ble valgt som øverste leder av Misjonsforbundet. Han begynte i stillingen som misjonsforstander i januar 1982. Han har vært formann i Norges Frikirkeråd fra feb. 1981 og er med i en rekke styrer og utvalg, bl.a. i arbeidsutvalget for Lausannekomiteen i Norge. Han er gift med Reidun og de har tre jenter, tvillinger på 11 år og en på 13 år. Familien Fjeld er bosatt i Mjøndalen.

forbundet med alle gjenfødte i Kristi legeme. Dette er hverken KV-ekumenikk, allianse-ekumenikk eller opplevelses-ekumenikk, er det en fjerde form for enhetstanke?

BØF: Nei, den form for enhet du der nevner, tror jeg alle kristne er enige om. Spørsmålet er hvordan dette skal komme til uttrykk i praksis. Jeg tror at hver lokalmenighet er Kristi legeme på det stedet, med andre ord at lokalmenigheten er den universelle menighet på det enkelte sted. Det kan være vanskelig å få dette til å stemme med geo-

grafien, det ligger jo ofte mange lokale menigheter nokså nær hverandre. Men kanskje fire menigheter på et sted kan nå lengre enn en menighet? Jeg tenker rent strategisk. Men dersom disse fire menigheter skulle ligge i strid med hverandre, da ville det virke negativt.

HV: Om man tenker strategisk, så sier Jesus at vi må være ett for at verden skal tro. Behøver ikke de kristne hverandre for at de ulike gaver og tjenester kan fungere i harmoni?

BØF: Jo, den lokale menighet bør derfor være åpen for alle troende. Og når det ligger flere menigheter i en liten by, nesten ved siden av hverandre, så er det vel ikke særlig strategi i det, men i f.eks. Oslo, må det være plass for en rekke menigheter. Det sies at ingen menighet makter å evangelisere flere enn 2000 mennesker, og er det sant så behøves mange menigheter, selv på et lite sted. Jeg tenker fremdeles strategisk.

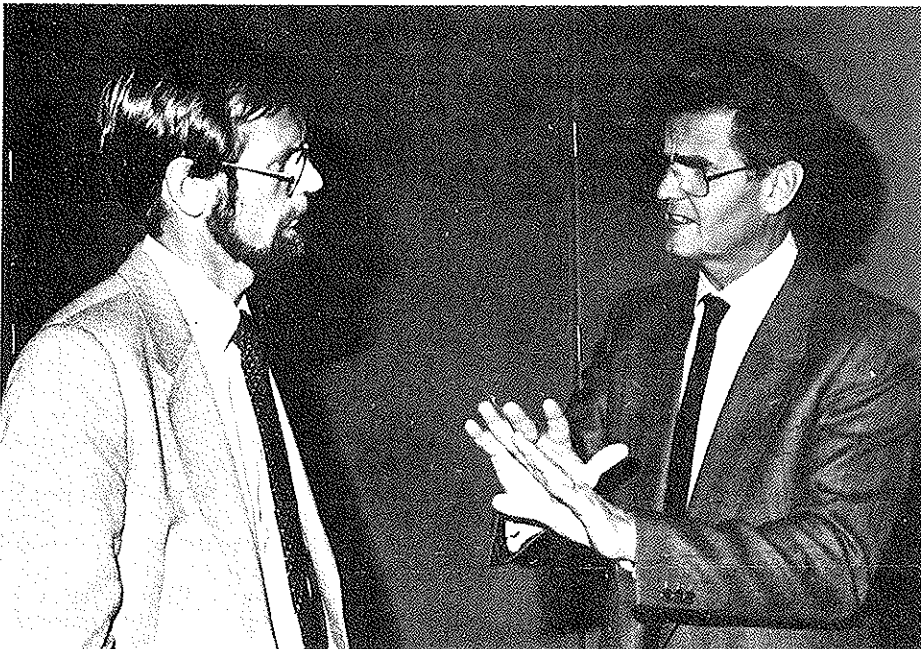
HK: Men innfor 100-års jubileet, er det ikke tid til å ta nye, djerpe skritt slik Fransons gjorde, for å fremme enheten blant Guds folk?

BØF: Enhet er for meg et spørsmål om balanse, for enheten har også sine grenser, og her kommer vi ikke utenom teologien. Skriftens sannhetsbegrep bestemmer enhetens grenser. Enkelte spørsmål forstås så forskjellig at felles prekestol blir umulig. Hvordan kan man f.eks. fra samme prekestol forkynne helt motsatt om hvordan man blir frelst? Her er vi ved balansepunktet.

HK: Om vi tror vi først må bli enig rent teologisk før det kan bli enhet, så viser jo all erfaring at selv innenfor de mange kirkesamfunn, råder det uenighet om lærespørsmål. Om enheten legges på et slikt teoretisk plan, blir det da ikke lett

vårt eget syn som kommer i fokus? Kan ikke grensen ganske enkelt gå ved at alle gjenfødte er ett i Kristus?

BØF: Jo, det er nettopp det vårt motto uttrykker. Men et ord kan ikke gå på akkord med sannheten. Derfor tror vi at det i lokalmenigheten skal være plass til alt Guds folk, men ikke andre enn Guds folk. Verken dåp, nattverd e.l. bør virke menighetsplittende. Alle som Kristus har innlemmet i sitt samfunn bør en bibelsk menighet kunne innlemme i sitt samfunn. Vi tror at den lokale menighet må være åpen for alle som bekjenner troen på Kristus. Faren for oss i Misjonsforbundet er at vi finner det behagelig å være en av de mange kirkesamfunnsbaser eller finner oss i at andre plasserer oss i en slik bås. Om vi profilerer oss på en måte som isolerer oss fra andre kristne, da er det en selvmotsigelse.

Bjørn Øyvind Fjeld i engasjert samtale med Stanley Sjøberg. Er det Guds barns enhet som er samtale-tema? (Foto: Jon Ulltvedt)

Unødvendige barrierer

HK: Hvordan kan dere unngå å fungere som et av de mange kirkesamfunn?

BØF: Ved å holde oss til det prinsippet vi nå har hatt i 100 år. At vi er et åpent tilbud til alt Guds folk. Faren er at vi med årene blir så etablerte at vi ikke lenger er åpne for alle kristne. På det punktet må vi ta selvkritikk. Jeg tror 80-årene er enhetsfolkets beleilige tid, og vi vil stå sammen med alle som vil arbeide etter mottoet «Guds barns enhet og synderes frelse».

HK: Hvorfor er det mange som er redd for mottoet «Guds barns enhet»?

BØF: Fordi mange kirkesamfunn ønsker å profilere sine særtrekk og trekke opp grenser mot andre kristne.

Både den lutherske kirke og flere frikirker setter opp dåpen som et kriterium for inngang til menighetsfellesskapet. Men vi opplever nå en ny åpenhet i norsk kristenhet for enhetstanken. Det er fruktene etter de vekkelse som de senere år har påvirket vårt land. Jeg tror f.eks. at den karismatiske vekkelse har brutt ned en del unødvendige barrierer.

HK: Mener du det er galt å sette opp

betingelser for medlemskap i en menighet, i tillegg til det å være født på ny?

BØF: Om man setter opp betingelser som innebærer grenser og skiller innen Kristi legeme, mener jeg det er galt. Skriften sier vi er ett i Kristus, og da må vi være åpne for samfunn med hverandre, og ikke la f.eks. dåpen være utgangspunktet for menighetsplittelse.

HK: Er det ikke noe selvmotsigende når du vil være åpen for alt Guds folk, men samtidig vil basere enheten på enighet om lærespørsmål?

BØF: Enheten må baseres på sannheten. Det finnes sentrale ting og det finnes periferer ting hvor vi må gi hverandre frihet. Men om det sentrale må vi stå sammen. Jeg tenker på frelsen i Kristus, av nåde ved tro. Derimot spørsmål som dåp, nattverd og slike ting, kan vi tillate oss å være uenige

om. Vi bør også stå sammen om vesentlige deler av bibelsynet. Skal vi fremme enhet, er det en grunnleggende forutsetning at vi er trygge på hverandre. Denne tryggheten går både på det personlige og det teologiske plan. For å ta et konkret eksempel synes jeg Aril Edvardsen slipper til for mange syn på talerstolen, og det skaper utrygghet hos mange som ellers ville være åpne for alt det gode som uten tvil finnes i Sarons Dal.

HK: Men er det ikke nettopp slik i deres menigheter at de ulike syn får slippe til?

BØF: Jeg tror vi skal stille større krav til forkynnelsen enn de vi har for medlemskap. Om noen f.eks. vil forkynne «frelse i dåpen», vil vi ikke stille våre talerstoler åpne for det, men vi gir et medlem samvittighetsfrihet til å ha et luthersk dåpssyn.

Når jeg nevner Aril Edvardsen, vil jeg ikke bli oppfattet som en av hans motstandere. Det aller meste av det som skjer i Sarons Dal, tror jeg er fin, byggende og positiv forkynnelse. Men så plutselig kommer det noe man ikke kan stå for, som f.eks. Richard Roberts preken sist sommer. Det er slikt som gjør at noen av oss føler oss utrygge. Men la meg si at jeg med glede har registrert Edvardsens positive holdning til de eksisterende menigheter. Jeg har ellers inntrykk av at «taket» nå er satt på nede i Sarons Dal og at det er i ferd med å bli en del av den etablerte norske kristenhet.

Avsporinger

HK: Hvilket forhold har dere hatt til den karismatiske vekkelse?

BØF: Karismatiske foreteelser har vært en del av misjonsforbundet siden Fransons dager. Derfor har denne vekkelsen gitt oss impulser som har forsterket og fornyet det som har vært der fra før. Men den har ikke vært så revolusjonerende hos oss som f.eks. i Den norske kirke, hvor dette var nytt.

Nå har denne vekkelsen ulike strømninger, og det er beklagelig at den er blitt delt i to leire ved at vi har fått en luthersk utgave av den. Samtidig må jeg si at Oase-bevegelsen føler jeg meg veldig trygg på. De har vist åpenhet og samtidig vilje til selvkritikk når det er skjedd overtrap.

HK: Hva er det du føler deg utrygg på i andre sammenhenger?

BØF: Først og fremst de som ikke har tro for at Gud kan fornye de bestående menigheter, at fornyelsen vil gå utenom menighetene. Jeg er enig med Sven Nilsson i at vår identitet må være i Kristus og ikke i et kirkesamfunn, men når enkelte oppfatter han som om han mener det er synd å tilhøre en menighet eller gi opplysning om hvilket samfunn man er med i, da opplever jeg det som en avsporing.

Å proklamere sin tro kan være bibelsk, men når tro blir oppfattet som en prestasjon, da kommer man fort inn i en lovisk form for kristendom. Tro er noe annet enn å lære folk å si de er friske når de er syke. Det blir lett brent mark etter slik forkynnelse. Jeg er også redd for de som bruker profetier for å gi en guddommelig legitimering av personlige meninger og standpunkter. Det er å manipulere med mennesker. Disse ting jeg her har nevnt, har vi sett tendenser til i ytterkantene av flere vekkelse, så det er ikke noe nytt.

HK: Hvilke tanker gjør du deg om dette med demonbesettelse?

BØF: For det første skal vi være ytterst forsiktige med å bruke slike uttrykk. Det som kan binde mennesker, er først og fremst synd.

Hemmeligheten til å leve løst og fri er å vandre i lyset, legge fram for Jesus alt som er vondt og vanskelig, så blir det tilgitt og rensket. Noen opplever en slik frigjørelse som om de skulle ha vært bundet av onde krefter. Det er neppe demoner, men syndens krefter.

Åndens fylde

HK: Hvilket syn har du på «Åndens dåp»?

BØF: Jeg tror det uttrykket betegner første gangs mottagelse av Den Hellige Ånd, noe vi mottar når vi blir født på ny. Jeg tror at alle gjenfødte er åndsdaopt, jevnfør 1 Kor 12,13.

Det mange vitner om som «Åndsdaop», tror jeg er Åndens fylde, som vi kan oppleve mange ganger. Etter pinsedag finnes ingen oppfordringer om å bli «daopt i Ånden» men formaningen lyder: Bli fylt av Ånden. Jeg tror det er litt begrepsforvirring her, men hovedsaken er jo at vi opplever Åndens kraft. Vi må både forkynne og søke Åndens fylde.

Over til neste side

Jesus i lokalsamfunnet

HK: Hva mener du ligger i begrepet menigheten?

BØF: Det er et fellesskap av Guds folk. Menigheten skal egentlig være Jesus i lokalsamfunnet, og alt som Jesus sa og gjorde, forkynte og stod for da han vandret på jorden, skal den lokale menighet stå for.

HK: Hvilken plass har det åndelige lederskapet i menigheten?

BØF: Det er Den Hellige Ånd som utruker til ulike tjenester, DHA er som blodet i kroppen, den får alle lemmene til å fungere. Ingen kan ha alle Åndens gaver, men alle har noen. Enhver skal tjene i Kristi legeme etter den nådegave som er gitt oss.

HK: Kan en bønnegruppe være en menighet?

BØF: I en menighet må både dåp, nattverd, misjon og evangelisering finnes. Alt dette kan vanligvis ikke rommes i en bønnegruppe. Derfor faller det unaturlig å kalle en bønnegruppe for en menighet. At det så finnes fellesskapsgrupper innenfor menigheten, er naturlig.

Dåpen, det store skille

HK: Mange mener at det finnes mye frykt og mistenksomhet mot hverandre i den norske kristenhet, hva tror du er årsak til dette?

BØF: Den frykten kommer først og fremst av det skillet som er i vårt land mellom lutherske og frikirkelige kristne, men også de ikke-lutherske frikirkene, imellom opplever jeg en frykt det er lite grunnlag for rent teologisk. Det fundamentale skille mellom Guds folk i vårt land går på om dåpen frelser eller ikke, og vi kan ikke dekke over dette skille.

HK: Men er det ikke det dere har gjort ved å anerkjenne ulike dåpssyn?

BØF: Det har aldri vært noe gjennomslag for et luthersk dåpssyn blant oss. Om noen av våre predikanter eller tillitsvalgte forkynte frelse i dåpen, ville vi reagere mot det. Om vi tillot en slik forkyntelse, ville vi sprengt vår teologiske integritet. Vi tror ikke det er dåpen som frelser. På et så viktig punkt ønsker vi å ha et helt klart standpunkt.

HK: Du er utdannet på Menighets-fakultetet og hørte sikkert mye om frelse i dåpen. Hvordan påvirket dette ditt dåpssyn?

BØF: Jeg kjempet mye med dåpsspørsmålet under min studietid. Jeg var alene frikirkelig student blant 500 teologiske studenter. Jeg stilte meg åpen og var villig til å risikere hele min kirkelige bakgrunn. Jeg så det ikke som en selvfølge at jeg skulle gjøre min tjeneste i Misjonsforbundet. Jeg konsentrerte meg om studiene og ventet med å trekke noen konklusjoner før jeg var ferdig med 2. avd. det 6. året. Jeg var da overbevist om at det ikke var mulig utfra Det nye testamentet å finne noe lære om frelse i dåpen, og jeg kunne derfor ikke gå inn i luthersk preste-tjeneste.

HK: Du har hatt og har mye kontakt med lutherske kristne. Er det ditt inntrykk at det er en bevegelse mot et mer bibelsk dåpssyn blant dem?

BØF: Det er flere lutheranere som tenker metodistisk om barnedåpen, særlig innenfor organisasjonene. De legger ikke mer i dåpen enn vi legger i barnevelsignelse. Jeg

har møtt mange lutheranere som benekter at deres kirke lærer «frelse i dåpen», så det er mange ulike syn på dåpen i den lutherske kirke. Men det er ingen tvil om at luthersk teologi fortsatt lærer «frelse i dåpen». Jeg er med i en samtalegruppe omkring dåp, som mellomkirkelig råd har tatt initiativet til, hvor det er representanter fra ulike kirker. Det er tydelig at flere og flere prester tar selvkritikk på sin barnedåpspraksis. Det samme ser vi i den offentlige debatt om dette spørsmålet. Dersom troen ikke er til stede i familien, blir det meningsløst å døpe barna. Desto mer samfunnet verdsliggjøres, desto mer problematisk vil folkekirkens barnedåpspraksis bli. Jeg ser det som en ulykke at vi har en slik dåpspraksis i vårt folk. Det forkluderer hele omvendelsessituasjonen. Når folk ble frelst fra synden og verden, skulle det være den selvfølgeligste ting at de straks ble døpt. Men siden de fleste er døpt som barn, vet de ikke riktig hva de skal gjøre.

HK: Men er ikke dere med på å øke usikkerheten omkring dåpen ved å ha ulike dåpssyn i samme menighet?

BØF: Dåpsspørsmålet er ikke så sentralt at alle må være enig med meg for at de skal tilhøre Kristus. Og dersom noen tilhører Kristus, bør de også kunne være ett i den lokale menighet. En lokal menighet mangler noe vesentlig dersom den setter opp grenser som ikke finnes i Guds Ord, og ekskluderer grupper av kristne fra å få adgang til menigheten. For min egen del ville jeg neppe bli akseptert i en luthersk menighet, og jeg ville ikke engang få bli medlem i en pinsmenighet fordi jeg er døpt som barn. Jeg skulle ønske det hadde vært en mer bibelsk dåp, men jeg tror den var en kristen dåp.

HK: Hvorfor har du da ikke selv tatt initiativ til «en mer bibelsk» dåp for din egen del?

BØF: Jeg ble døpt av troende foreldre i den treenige Guds navn, formen er ikke det avgjørende for meg.

Dersom jeg hadde betraktet barnedåp som en «ikke kristen dåp», da ville jeg latt meg døpe som troende.

Men min dåp skjedde i det jeg vil kalle «troens rom», og så stor toleranse vil jeg ha overfor andre kirkesamfunns dåp at jeg ikke vil risikere gjendåp når man alt har fått en kristen dåp.

HK: Hva er «troens rom» for noe?

BØF: Det er flere av våre pastorer som kan døpe både voksne og barn, men har vi barnedåp er det vel å merke på metodistisk grunnlag.

Metodistenes begrunnelse for dåp er nemlig den samme som den baptistiske: Man døper ikke for å gjøre noen til Guds barn, men fordi de er Guds barn. Innholdsmessig ligger metodistisk og baptistisk dåpssyn nær hverandre. Barnedåp behøver ikke være luthers begrunnet. Det viktigste punkt er at troen er med i dåpen, og et minimumskrav for å døpe barn er at troen er levende til stede i familiesammenheng. Da skjer dåpen innenfor «troens rom». Men jeg har ikke døpt våre egne barn, for vi vil at de skal få anledning til å bli døpt på sin personlige tro.

Hjertesaker

HK: Hva brenner du selv for nå under disse 100-årsdagene?

BØF: Først og fremst at vi får oppleve en fornyelse i vårt bønneliv. Jeg snakker om en fornyelse som gjør oss avhengig av Gud. Vi greier så mye uten Jesus, enda han har sagt at «uten meg kan dere intet gjøre». Spesielt i menighetslivet må vi bli avhengig av Gud, så han kan forvandle oss og sette oss på sporet. Bønnen har en erobrende dimensjon, vi inntar områder i åndens verden. Bønn er åndelig krigføring som må gå forran all form for vekkelse, også enhetsvekkelse. Jeg tenker ikke på bønn som en lovgjøring, men som en daglig avhengighet av Gud. Og i forlengelsen av bønn tror jeg vi behøver en fornyelse av evangeliserings-tanken. Evangelisering må bli en del av vår totale livsholdning. På den måten vil hverthjem bli en base for evangelisering, mennesker vil vinnes over en kopp kaffe. Mange mennesker lengter i dag etter Gud, men vi makter ikke å nå dem. De vet ikke at kristne er normale mennesker, og noen ganger har vi gitt dem grunn til å tro at vi ikke er det. I forlengelsen av evangeliseringen behøver vi fornyet misjonsglød. Der har vi også en arv fra Franson. Han var en misjonær av dimensjoner. Vi har fått vite om de unådde folkeslag. Nå må vi oppsøke disse. Det behøves pionermisjonærer, ellers vil store deler av verdens befolkning ikke få høre evangeliet.

HK: Dere står altså ikke med ryggen mot fremtiden og taler om hvor herlig det var for 100 år siden under dette jubileet?

BØF: Vi har blikket vendt fremover. På årskonferansen skal jeg legge fram konkrete mål. Vi har hatt slike trosmål før og har sett at de ved Guds nåde og hjelp er blitt oppfylt. Det skaper tro. Vi er født i vekkelse, vi ble fornyet og tredoblet i Mangs-vekkelsen for 50 år siden. Mangs var hovedtaler ved 50-årsjubileet og han skal nå tale på vårt 100-års-jubileum. Vi ønsker fortsatt å være en vekkelsesbevegelse. Vi opplever mange, fine ting i våre 131 menigheter, ikke minst på Jæren og i Haugesund, og vi får stadig nye menigheter på Vestlandet. Vi som er unge i dag, trenger også å få være med på en gjennomgripende vekkelse.

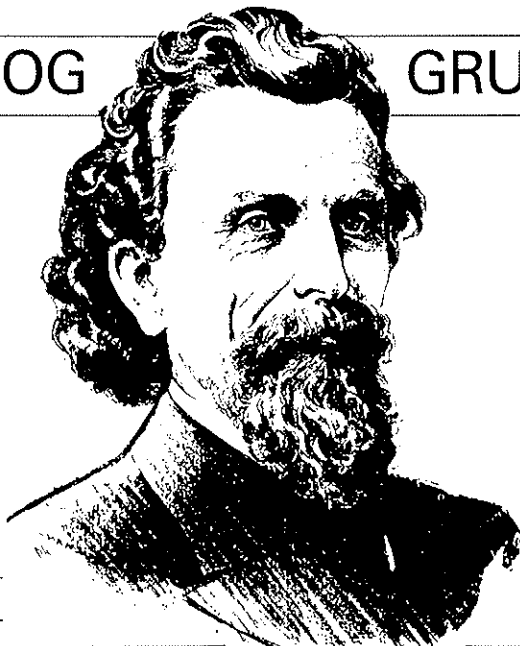
Vi tror på et økt og styrket fellesskap på tross av de ulike kirkesamfunn, og håper at vi skal lære hverandre bedre å kjenne. Gjennom samtaler og forkynnelse håper vi å bryte ned alle falske murer og hindringer for en kjærlig, saum og trygg enhet blant Guds folk.

KASSETTER

- Nr. 202 Ha Gud som forbilde
Åge Åleskjær
- Nr. 220 Tro på Gud
Kjell Haltorp
- Nr. 206 Fedre eller lærerestere
Jan Hagen
- Nr. 217 Kamp i ånde verden
Viggo Wilhelmson
- Nr. 47 Troens vesen
Henry C. Johnsen

Bestilling: **Stiftelsen Rapha**
Brochsgt. 7
3190 Horten

Pris kr. 30,- pr. stk.
Alle kr. 125,- + porto.

Tekst: Ingulf Diesen

FREDRIK FRANSON OG DAGENS KRISTNE

Fredrik Franson har hatt stor innflytelse på norsk kristenhet, men mange vet lite om denne markerte skikkelse fra vekkelseshistorien. Derfor har vi bedt Franson kjenneren Ingulf Diesen skrive litt om hans betydning for oss som er kristne i dag.

Det Norske Misjonsforbud er i juli 100 år. Inspiratoren til at Misjonsforbundet ble grunnlagt er Fredrik Franson.

Fredrik Franson kom til Norge første gang 1. januar 1883. Han ble stående i tretten måneder med sammenhengende vekkelse under sitt første besøk. Vekkelseren berørte alle fylker unntatt Oppland og Sogn og Fjordane.

Fornyelsesvekkelsen ved Fredrik Franson hadde sitt utspring i de gamle frimenighetene fra Lammers-vekkelsens dager. Det var også disse menighetene – kalt Frimisjonen – som kalte Franson til Norge.

Fredrik Franson var født i Pershyttan i Sverige, men hans familie dro til USA under den store utvandringen, og Franson fulgte med, bare unggutt den gangen.

I USA ble Fredrik Franson frelst og ble fanget opp av vekkelsene ved den kjente evangelisten Moody. Fredrik Franson kom også til å spille en viktig rolle i stiftelsen av den Evangeliske Frikirke i USA i 1884. Dermed ble det på begge sider av Atlanteren samme år grunnlagt to søstersamfunn blant skandinaver.

I de 100 år som har gått, har det stadig kommet en og annen bok om Fredrik Franson. Den siste som kom på norsk, kom på Filadelfiaforlaget. Det var Emil Larsens bok «Fredrik Franson og himmeluret».

De aller siste årene har det foregått en ikke liten Fransonsforskning. Hovedmannen bak denne forskningen er Ed Torjesen. Til en spesiell Fredrik Franson-konferanse i 1983 kom det to nye bøker om Fredrik Franson, skrevet av Torjesen selv. Begge var på engelsk. Den ene handlet om Fredrik Franson som modell for misjon og evangelisering. Den andre handlet om Fredrik Franson og hans forventning av Jesu gjenkomst.

På Fredrik Franson-konferansen talte også den kjente professor Peter Beyerhaus om Jesu gjenkomst. Selv er Peter Beyerhaus barnebarn av en av de svenske kvinnelige evangelister som samarbeidet med Franson under vekkelsen i Tyskland.

Forskningen viser at Fredrik Franson i høyeste grad har stor aktualitet også i dag. Hans liv og forkynnelse har hatt betydning for mange sider av norsk kristenliv. Fransons budskap hadde en slik karakter at det godt kunne vært talt inn i dagens situasjon.

Jeg vil ta opp en del særpreg ved Fredrik Fransons vekkelsesmøter og forkynnelse.

Ettermøter

1. For det første gjelder det de såkalte «ettermøter». Når Fredrik Franson på sitt første møte 1. januar 1883 avsluttet prekenen, innbød han samtidig til å søke Gud. Han ba de som søkte forbønn, om å rekke opp sin hånd, så skulle han be for dem til frelse. Det var 20 i det første møtet som på den måte søkte frelse. Dette hadde aldri hendt i Norge før. En innsender i Aftenposten i januar 1883, skildrer Fransons ettermøter. Dels latterliggjør han dem. Men han avslutter: «Jeg har nedskrevet ovenstående fordi disse møter i Christiania Arbeidersamfund visselig er et stykke kirke-

og kulturhistorie.» Noen mente at slike amerikanske metoder skulle man ha seg frabedt, andre sa det var bedre å bli omvendt på amerikansk vis enn å gå fortapt på europeisk vis. Tross iherdig motstand mot en slik møtetype gjennom mange år, var ettermøtene kommet for å bli. Carl F. Wisløff sier at ettermøtene som metode, er overtatt i mer og mindre neddempet form i nesten alle leire innen norsk kristenliv.

Gitaren

2. Det særpreget Fredrik Franson møter at nye instrumenter ble tatt i bruk for å akkompagnere sangen. Professor Sigmund Skard sier at det er Franson som innførte gitaren i norsk kristenliv, og med gitaren kom alle de andre instrumentene etterhvert; mandolin, fiolin, cello, piano, trekkbasun, trombone, trompet, fløyte, klarinett, trekkspill og trommer. Inntil Fredrik Franson var det utenkelig med annet enn orgel i kirken og harmonium (salmesykkel) på husmøter eller på bedehusene. Fredrik Franson ønsket mye sang og kvikk sang i begynnelsen av møtet. Dertil ønsket han enkle kor som kunne synes om igjen og om igjen en ti-femten ganger. Og fordi man som regel bare disponerte én møtesal, så ønsket han sang og musikk i ettermøtet. Franson sier det var ikke for å påvirke stemningen, men når voksne mennesker gikk frem til første benk for å gi seg over til Gud eller søke forbønn av andre årsaker, så ønsket han at de som satt igjen i møtet ikke skulle lytte nysgjerrig etter hva de ba om forbønn for og hvordan det ble bedt for dem. Derfor var det sang og musikk i ettermøtet.

Vitnemøter

3. Det karakteriserte også Franson-

vekkelsen at de nyfrelste helst skulle vitne samme kveld eller kvelden etter at de hadde gitt seg over til Gud. Siden det står skrevet i Matteus-evangeliet at den som bekjenner blant mennesker, vil Jesus bekjenne for himmelens engler, så Franson så det uomgjengelig nødvendig så fort som mulig å få et offentlig vitnesbyrd. Dette er også en av sidene som sterkt kritiseres av nevnte innsender i Aftenposten. Men de typiske, enkle vitnemøtene er også kommet for å bli. Senest påsken 1984 fikk jeg høre vitnesbyrd av mange tenåringer som dagen før hadde gitt sitt hjerte til Jesus.

Kvinnelige forkynnere

4. I det alle nyomvendte skulle vitne, kom også kvinnene til talerstolen. Det hadde riktignok hendt fra tid til annen at kvinnene vitnet og ba høyt på husmøter – såkalte private forsamlinger – men nå kom kvinnene for alvor til i offentlige forsamlinger. Etterhvert ble de også ansatt som predikanter. Det var knapt noe som skapte mere motstand mot Franson-vekkelsen enn at kvinnene på like fot med menn fikk utdanne seg og ble sendt ut som predikanter. Dette skapte virkelig motstand og angrep.

Fredrik Franson svarte med en bok som het: «Eders døtre skulle profetere». Når kvinnene ble bragt frem i forkynneryrkene, var det fordi han mente å ha solid bibelsk grunnlag for det. Utsendelsen av kvinnelige predikanter kuliminerte i 1888 da 22 ble sendt ut på en gang, og alle de stående i vekkelse omkring i landet vårt. Siden har det alltid vært noen kvinner blant predikantene i Det Norske Misjonsforbund. Det har også hendt de har vært forstandere. En prest talte foraktelig om «hunprester». En annen oppfordret til dannelsen av Buskerud Indremisjonskrets på grunn av at det foregikk så mye «ukontrollert virksomhet, endog av predikantinner». I dagens diskusjon om kvinnelige prester, har det gjerne blitt et tegn på bibeltroskap at man nekter kvinnen talerstolen i menigheten. For Fredrik Franson sammenlignes med pinsepioneren T.B. Barratts innstilling. Vi henviser til boken hans: «Kvinnens stilling i menigheten». I nyere tid kan vi henviser til Olav Valen-Senstad og hans «Strøtanker om kvinnelige prester» i For Kirke og Kultur. Disse vil også på solid, bibelsk grunn hevde kvinnens rett til forkynner tjeneren.

Bibelkurs

5. Sommeren 1884 innbød Fredrik Franson for første gang til Bibelkurs. Det er det første i sitt slag som noen gang er blitt arrangert i Norge – ett år før det Vestlandske Indremisjonsforbund begynte med sine. Franson innså det veldige behovet for å gi undervisning til de menn og kvinner som skulle dra ut i landet med vekkelsens budskap. Franson arrangerte 8 slike kurs i Norge – de to første i Oslo, men siden eksempelvis i Bergen, og det aller siste i Fyresdal. Bibelkursene og deres etterfølgere, bibelskolene, var kommet for å bli – til stor

Ingulf Diesen
landssekretær i Det Norske
Misjonsforbund

velsignelse for det norske folk. I dag har vi en fornyet understreknig av behovet for undervisning og opplæring.

Jesu gjenkomst

6. Forkynnelsen av endetiden og Jesu snare gjenkomst, var et viktig element i Fransons forkynnelse og hans motivering for ytremisjon. Fransons endetidsforkynnelse representerte noe he: nytt. Inntil da var det forkynt at man levde i tusenårsriket nå, og man ventet dommedag. Nå forkynnes det at vi venter først bortrykkelsen av den kristne menighet, dernest den store trengsel som avsluttes med Jesu synlige gjenkomst, og etterfølges av et tusenårsrike, og først deretter dom. Denne forkynnelsen ble oppfattet å værre mot de lutherske bekjennelsesskrifter. Likevel har forkynnelsen gått sin gang slik at den i dag preger storparten av norsk kristenliv. Ganske mange sider av Hallsbys troselære gir uttrykk for et syn på endetiden som ligner svært det Fredrik Franson introduserte i norsk kristenliv.

Misjonsinspirator

7. Nær knyttet til forkynnelsen om Jesu gjenkomst, var misjonsappellen. Franson trodde at en ved bønn og evangelisering kunne fremskynde Jesu gjenkomst. Derfor måtte en vinne flest mulig mennesker før Jesus kom igjen, og spare evangeliet til flest mulig nasjoner og rser, så kunne Jesus komme igjen ennå før. Gjennom sitt veldige engasjement for ytremisjonen, ble Fredrik Franson et redskap til at femten forskjellige misjonselskaper ble dannet i USA og Europa. Mange av dem er store og livskraftige i dag – det største teller over 1000 misjonærer på feltene.

Den lokale menighet

8. Før Fredrik Franson satte ut på sine store evangeliseringskampanjer, foretok

han et inngående studium av Guds Ords lære om menighetene. Han ville vite hva han skulle gjøre med alle de nye menighetene dersom han skulle få oppleve store vekkelser. Fransons arbeider om menigheten ble utgitt allerede i 1879. I 1981 kom Torjesen med avhandling om emnet. Det viser seg at Franson er utpreget kongregasjonist. Han mener Bibelens lære er at den enkelte lokale menighet er øverste myndighet. Han sier at den er sitt eget bispedømmeråd, sin egen konferanse, sitt eget presbyterium, sitt eget årsmøte. Alt, sier han, vil understreke menighetens innflytelse. Samtidig kunne Franson se slike menigheter arbeide sammen i et fellesskap om frie og selvstendige menigheter, slik Det Norske Misjonsforbund har organisert seg. Han mente at menighetens ledelses viktigste oppgave, er å sørge for at alle medlemmer får både et praktisk og et åndelig arbeide som er klart definert. Ellers mente han at menigheten ikke først og fremst skulle tenke på å kalle forstandere, men de skulle tenke på hvordan de kunne sende ut evangelister og misjonærer. Predikanter og misjonærer skulle prøves, innvies, ordineres og sendes ut av den lokale menighet.

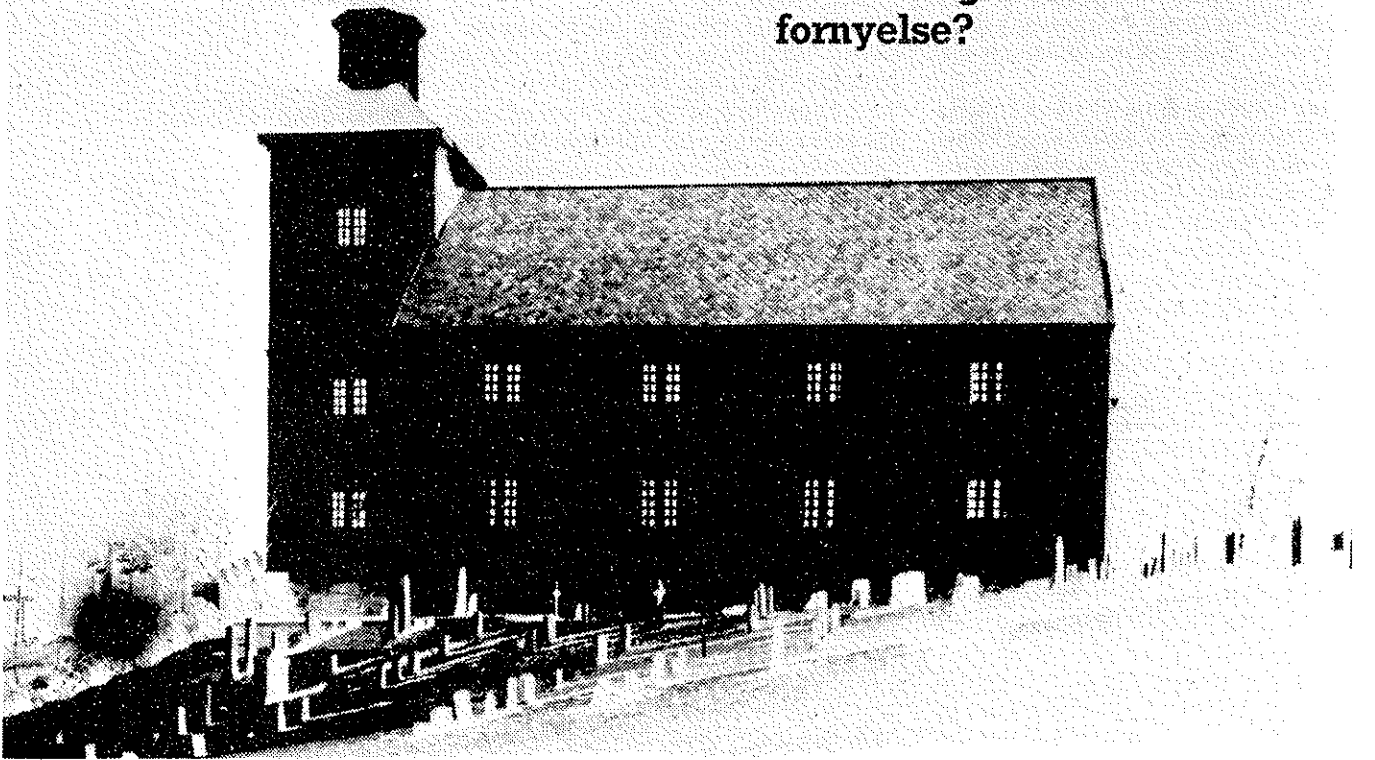
Guds barns enhet

9. Endelig hadde Fredrik Franson en markant forkynnelse av Guds barns enhet og mente at den enkelte menighet skulle bygges opp slik at det var rom for alle Guds barn, men bare Guds barn. Han ønsket å rive ned alt som heter gjerder og murer mellom de kristne. I sin undervisning om enheten i den lokale menighet er Fransons argumentasjon forbløffende lik den som store deler av den karismatiske fornyelsesvekkelsen i dag har. Jeg tror at læremessige forskjeller aldri kan bli helt overvunnet, fordi vi forstår stykkevis. Derfor må det være en Åndens enhet på sentralt, evangelisk grunnlag en skal tilstrebe. Denne enheten skal først og fremst gi uttrykk i fellesskap i den lokale menighet på det enkelte sted. Menigheten på det enkelte sted består ideelt sett av alle de som er født på ny, og som bor på det stedet. Derfor skal de lokale menigheter utformes på dette grunnlaget.

Som vi har sett, viser disse 9 punktene at det typiske ved Fredrik Franson-vekkelsen har preget norsk kristenliv frem til i dag, og har også et budskap til dagens kristne. Det kunne vært nevnt flere momenter, som f.eks. spesielle helbredelsesmøter og vekkelsemøter for barn, men de 9 tingene som er tatt frem tror vi er det viktigste. Det kan tale til oss og skape lengsel etter stadig fornyelse og vekkelse og bønn om at Gud må gå frem på samme måte i dag. Hovedmotivet var sjelens frelse. Det viktigste – også i dag – er å leve ut sannheten om Guds barns enhet i den lokale menighet.

Når Guds barn er ett, kommer verden til tro.

**Vil den etablerte kirke
stille seg negativ til
Den Hellige Ånds
fornyelse?**

Ta imot eller stå imot?

Tekst: James Robinson

Jeg tror at den største vekkelsen i menighetens historie nå er på vei. Når jeg reiser rundt i landet vårt (USA), merker jeg at noe er i ferd med å skje. Overalt ser jeg nye, oppsiktsvekkende og tydelige tegn på det underbare forberedelsesverket Den Hellige Ånd er i gang med.

Vil vi være med i den kommende vekkelsen, eller vil vi kjempe imot, slik den etablerte kirken alltid har gjort med enhver fornyelse ved Den Hellige Ånd.

Lik en mektig tidevannsbølge, reiser denne majestetiske vekkelsen seg ute på havet. Snart – bare Gud kjenner tiden – vil den komme tordnende inn mot stranden. Og i dens kjølvann vil skarer av mennesker oppleve en varig livsforvandling.

Men et ubehagelig spørsmål plager meg. Hvordan vil den «etablerte kirken» i Amerika (og ellers rundt om i verden) stille seg til denne vekkelsen? Mer enn 336 000 lokalmenigheter er spredd som salt ut over hele denne store, lengtende nasjonen. Men er de rede til å være salt, å utføre saltets oppgave: å hindre forråtnelse (Matt 5,13)? Eller er mange, kanskje de fleste, nær ved å miste sin kraft?

Våre tilbedelsessentra er så strategisk plassert for å kunne bli redskap for Guds mektige kraft i denne endetidsvekkelsen. Milliarder av dollar er gitt av millioner av troende for å bygge opp alt dette. Ville det ikke være vidunderlig dersom det ble her den kommende vekkelsen skulle hente sin drivende kraft? Det kan skje. Min bønn er at det må gå slik. Men det vi har sett fra tidlige-

revekkelser opp gjennom historien, kan gi enhver troende grunn til en nøktern bekymring.

Et par hundre år før Martin Luthers fødsel, sto John Wycliffe fram og kjempet mot det ubibelske levesettet på sin tid. Han og Johan Hus, som etterfulgte ham, oppfordret vanlige menn og kvinner til selv å lese Bibelen og følge Jesus Kristus alene.

Hva skjedde? Wycliffe og Hus ble offer for harde, bitre angrep – ikke fra verden – men fra det geistlige lederskapet på den tiden, som for hvert eneste skritt kjempet mot Ordets vekkelse. I 1509 kom Martin Luther til Roma for første gang. Han håpte å få fylt sin åndelige tomhet ved å komme til «den evige staden» og møte de religiøse lederne. Men disse forhåpningene ble knust ved ankomsten.

Han ble forferdet over det han så, denne «mekaniske» religionen som etterlot folk tiisynelatende uforandret. Og like etter vendte Luther seg helt til Ordet og fant der svaret på sitt dypeste spørsmål. Han fortsatte å håpe at den etablerte kirken skulle

bli et redskap for vekkelse. Kritikerne hans bebreidet ham for å gå for langsomt fram, vente for lenge på at de religiøse skulle omvende seg.

På tross av Luthers lojalitet lyste paven ham til slutt i bann og befalte at bøkene hans skulle brennes. Til sist ble Luthers øyne åpnet, og den 19. desember 1520 svarte han med å brenne pavens bannlysingsbrev. Den protestantiske reformasjonen var i gang.

Et par hundre år senere begynte menighetene å nekte evangelisten George Whitfield adgang til sine talerstoler. Når han forkynte, var helvetet for brennende, veien for smal og evigheten for lang, hevdet de. I 1737 holdt Whitfield et friluftsmøte for 200 gruvearbeidere i Kingswood, England.

Disse ble så rørt av den åndsfulle talen til denne gudsmannen at tårene strømmet nedover kinnene og laget hvite striper på de kullfargete kinnene.

Fra 1736 til 1770 holdt Whitfield rundt 18 000 taler, og en mektig, åndelig vekkelse gikk over hele Amerika. Likevel fant man ikke hans sterkeste kritikere blant kaféeiere, prostituerte eller alkoholiikere. Den største motstanden møtte han fra sine egne, de geistlige, som så denne vekkelsen som en trussel mot sin måte å drive menighetsarbeid på.

Charles Haddon Spurgeon, som regnes blant verdens fremste forkynnere, møtte sterk motstand fra den etablerte kirken. Det samme skjedde med salvede tjenere, som Charles G. Finney, Dwight L. Moody og Billy Sunday. De religiøse lederne sto på rekke og rad for å fyre løs på disse som Gud hadde reist opp.

Dette burde ikke forundre Guds folk. For nærmere 3000 år siden, da Elia bad ild ned fra himmelen, hadde han 850 religiøse profeter mot seg.

Det var på grunn av misunnelse at overprestene og saddukeerne arresterte apostlene og satte dem i fengsel. Og det var en gruppe på 40 religiøse jøder som svor at de ikke ville spise før de hadde tatt livet av Paulus.

Jesus ble korsfestet på tross av Pilatus motvillighet, fordi Hans eget folk, Abrahams kjødelige etterkommere, ropte: «Korsfest! Korsfest!»

Ifølge all fornuft skulle de etablerte menigheter være de som ønsket den kommende vekkelsen velkommen. Men vil den gjøre det? Av hele mitt hjerte ber jeg at det må skje. Dersom alle de bibeltro menighetene hadde stått sammen og lagt til side alle stridsspørsmål i 1850-årene, er det mye mulig at the Great Awakening (den store vekkelsen som gikk over hele Amerika på denne tiden) kunne ha avverget Borgerkrigen.

Likeledes kunne de ødeleggende flammene til marxismen, leninismen, stalinismen, nazismen, sosialismen og kommunismen blitt slukket sammen med første og annen verdenskrig. Og Korea- og Vietnamkrigene kunne ha vært unngått sammen med mange andre konflikter. I stedet har

disse sataniske filosofier fått anledning til å vokse og spre seg, for det meste uten motstand fra Jesu Kristi jordiske representanter. De har inntatt sinnet på over 1 milliard dyrebare sjeler, på mindre enn 80 år, mens de kristne har kjeklet seg imellom og vært opptatt med byggevirkosmhet.

Gud tilgi oss!

Det er et rop i mitt indre: Vil det gå annerledes i 1980-årene? Vil den kommende vekkelsen møte den samme motstanden fra de strukturerte kirker som vi har sett opp gjennom kirkehistorien? Vil pastorene, menighetsrådene og lederne for kirkesamfunnene være mer opptatt av å bevare sine egne tradisjoner og vedtekter, enn å bringe frelse, heibredelse og åndelig vekst til mennesker som Kristus døde for?

Å, jeg ber at det ikke må skje!

I stedet ber jeg at den etablerte kirken med åpne armer vil ta imot vekkelsen og bli badet i Ordet. Om ikke det skjer, vil vi risikere den største masse-utgang i historien fra et institusjonell, tilstivnet og forfallent religionssystem.

Jeg ber at den etablerte kirken må bli en kanal for velsignelse i stedet for en snublesten.

Min bønn er at den vil stå på Klippen Jesus Kristus, i stedet for en dag å måtte bøye hodet i skam.

Den etablerte kirke står nå overfor det som kan bli den største mulighet – eller det som vil få dødsklodder til å ringe til undergang. Det vil bli det ene eller det andre.

Valget er opp til kirken selv. 🍃

UNG
84
STAVANGER
15-17 juni 1984
"FØLG MEG"
Stormønsting for ungdom
Åpne seminarer
Filmen "Marita"
Stor konsert lørdag
Leiv O. Holstad
Egil Soarstadahl
Kjell Fjalsøtt
Ambassadør
Hilde Johansson Solvang
Bjarte Leithaug
Nøtlaget
"KGB"
Husork
- Kristne Guitars Band

KARISMA

Kassettbibelskole med kompendium:

Bestill undervisningsserien

«DEN HELLIGE ÅND»

Av Arnfinn Clementsen

- Fra radioprogrammet Karisma.
- 5 kassetter - gratis kompendium.

Jeg bestiller

... stk. kassettserien (5 kassetter). Den Hellige Ånd
for kr. 120,- + porto m/gratis kompendium.

Navn:

Adresse:

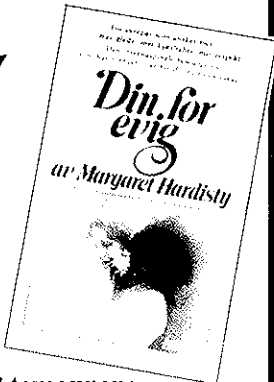
Sendes Karisma, Radio PM, Kirkebakken 34, 4000 Stavanger

2 topp-aktuelle bøker

2 bøker om det praktiske kristenliv!

NY

DIN FOR EVIG av Margaret Hardisty

En bok til ektemannen:

Boken som hjelper deg til å forstå din kone — og som vil fornye ditt ekteskap. En praktisk bok som både mann og hustru vil ha stor glede av!

Pris poc. kr. 38,-

KJENN DITT TEMPERAMENT av Tim LaHaye

Ønsker du å vite mer om deg selv og andre? Ønsker du å vite hvilken forvandling Den Hellige And kan gjøre i ditt og andres liv? Da er dette boken for deg!

Pris poc. kr. 38,-

Spør etter bøkene hos din bokhandler!

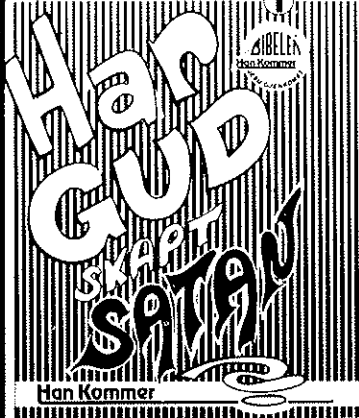
Utvalgte bøker
Postboks 93, 4480 KVINESDAL. Tlf. 043 50273.

EN ANNONSE I HVETEKORNET
- Blir lest
- Blir lagt merke til
- Virker lenge
- Gir respons

Kassetter... Jeg lytter til kassetten gang på gang

SEND MEG NESTE SÅ FORT DEN BLIR FERDIG

Frank Østensen

Er Gud god? Ja, sier Bibelen.
Har Gud skapt alt? Ja, sier Bibelen.
Har Gud skapt Satan? Hva sier Bibelen.

Bibelen forteller om en skapelse før jorden ble til. Satan som var fyrste på sitt berg, gjorde opprør. Han ble styrtet og kastet ut. - Men hvor ble det av berget som Bibelen sier ble urent?

THE BIG BANG - Vitenskapen forteller om en stor eksplosjon da alt som eksisterer i universet ble til. Jorden og de andre himmellegemene ble slengt ut i universet som Bibelen sier var et stort og mørkt dyp (uten stjerner). Etter lang tid svever jorden inn i bane rundt solen - eller som vi leser i 1. Mos. 1:15-19: På den 4. dag (ikke 1. dag) fikk jorden sol og måne ...

Forfatteren kommer fra et miljø hvor de før den 2. verdenskrig begynte, snakket om brenningen av Finnmark og at Tyskland skulle bli delt.

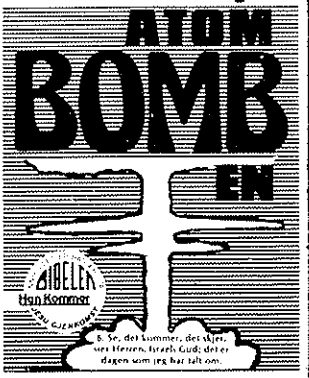
- Om staten Israel før den ble til - om EF før det ble planlagt. Allerede i 1946 visste de mange detaljer om den 3. verdenskrig.

I denne kass. får du høre hvor detaljert Bibelen forteller om USA's triumf med sitt flyvåpen over Hitler - at Roosevelt skulle dø etter oppdagelsen av Atombomben.

En utrolig detaljert beskrivelse av begivenhetene hentet flere tusen år tilbake ...

Frank Østensen

Hva Bibelen sier om 2. VERDENSKRIG og

NÅ TROR ALLE PÅ...

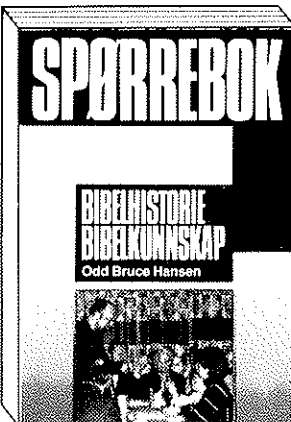
Her viser han at etter bortrykkelsen skal Russland okkupere Norge og Sverige. Frykt p.g.a. dette forener EF til verdens 4. supermakt. Russland må så forandre sine planer og angriper Israel som får hjelp fra EF. - USA kommer til slutt for å møte

Russland på Israel's fjell. Dette er Bibelens Harmageddon.

NESTE KASSETT: VEKKELSE ETTER BORTRYKKELSEN

Fritt tilsendt: 1 stk. kr. 45,- 2 stk. kr. 80,- 3 stk. kr. 115,- Rabatt for flere. Skriv til:

Han Kommer P.Box 13-6101 Volda Tel. 070 77 960.

Odd Bruce Hansen
SPØRREBOK
Bibelhistorie
Bibelkunnskap

Hft. kr74,-

Luther Forlag a.s.

Pionerer i Guds Rike

Tekst: Robert Kvalvaag

«Pinsens time»

1739 skulle bli et vekkelsens år i England. Den vekkelsen som da brøt ut, er først og fremst knyttet til en anglikansk prest ved navn John Wesley. Men sammen med John sto Charles, hans bror, og den unge predikanten George Whitefield (1714-1770). Disse tre og nesten seksti andre var natten til 1. januar 1739 samlet til våkenatt i Fetter Lane i London. Om denne natten forteller Wesley: «Omtrent klokken tre om morgenen, mens vi fortsatte i inderlig bønn, kom Guds kraft mektig over oss, slik at mange ropte ut i overstrømmende glede, og mange falt om på gulvet. Så snart vi kom oss litt etter den ærbødighet og forundring som Hans majestetiske nærvær brakte med seg, utbrøt vi med en stemme: «Vi priser deg Gud, vi ser at du er Herren».

George Whitefield skriver i sin dagbok om denne opplevelsen at «det var pinsens time». Etter denne kraftutrustning finner vi Whitefield i februar 1739 i en landsby utenfor Bistol, som den gang var Englands nest største by. Under åpen himmel forkynte Whitefield her evangeliet for 200 fattige kullgruvearbeidere. Det fortelles at når budskapet om Guds betingelsesløse kjærlighet nådde disse kullgruvearbeiderne, så strømmet tårene deres nedover de svarte kinnene og etterlot seg hvite striper i soten. Whitefields tilhørerskare vokste raskt, og etter et par uker var det 10 000 som kom for å høre hans forkynnelse. Da skjønte Whitefield at han trengte en medhjelper, og han sendte bud på John Wesley.

George Whitefield var et stort skuespiller-talent, og som barn hadde han med stor dramatisk kraft opptrådt i flere barnekomedier. Dette dramatiske talent utnyttet han nå til fulle i sin forkynnelse. Det er blitt sagt om Whitefield at bare ved sin måte å uttale ordet Mesopotamia, kunne han få en stor folkemengde til å gråte. Mens Wesley i sin forkynnelse la stor vekt på at Guds frie nåde står åpen for alle mennesker, kom Whitefield etter hvert til å bli en sterk talsmann for den calvinske predestinasjonslære. I et brev til Wesley skriver Whitefield: «Må Gud gi deg å kjenne deg selv, slik at du ikke går inn for læren om absolutt fullkommenhet, eller kaller læren om utvelgelsen en djevlelsk læresetning». Denne uenigheten førte dog ikke til noe varig brudd mellom Wesley og Whitefield. Da George Whitefield av sine tilhengere en gang ble spurt om han trodde at de ville få se John Wesley i himmelen, svarte Whitefield: «Jeg er redd for at det vil vi nok ikke, for han vil stå så nær tronen og vi så langt borte at vi neppe vil få øye på han».

Grupper

Noe av det første John Wesley gjorde da han kom til Bistol i mars 1739, var å dele de

nyfrelste kullgruvearbeiderne inn i større og mindre grupper. Dette var noe Wesley hadde lært hos den tyske Brødremenigheten. I Metodismens første tid var det tre former for gruppesamvær, «class-meetings» (klassemøter), «bands» (mindre grupper) og «select societies» (utvalgte samfunn). Disse forskjellige smågruppene kom til å utgjøre kjernen i hele metodist-vekkelsen.

DENNE VEKKELSEN ER KRISTI LEGEME

Denne gang
JOHN WESLEY
Art. 2

De største gruppene, klassemøtene, fungerte som husfelleskap. Hver «klasse» besto av 12-15 «elever» som møttes en kveld hver uke. Disse klassemøtene ble ledet av en pastor, og formålet med dem var primært av disiplinær karakter. De som ikke levde et liv som var omvendelsen verdig, ble nemlig ekskludert fra klassemøtene, og dermed fra hele metodistfelleskapet. På et sted ekskluderte Wesley 64 personer fra fellesskapet – 2 for banning, 2 for ikke å ha holdt hviledagen hellig, 17 for drukkenskap, 2 for salg av brennevin, 3 for å ha kranglet seg i mellom, 1 for å ha slått sin kone, 3 for løgn, 4 for ond snakk, 1 for latskap og 29 for lettsindighet. Dette viser at svært få ble utstøtt på grunn av rent åndelige svakheter, og ingen ble ekskludert for læreavvik. De fleste ble utstengt fordi de etter Wesleys målestokk ikke tok sin kristentro på alvor. På klassemøtene måtte hver enkelt avgi rapport om sin egen tilstand, og man fikk så de andres støtte gjennom forbønn og formaning. Klasse-

møtene virket dessuten evangeliserende, og flere har hevdet at det var her de fleste omvendelsene i metodist-vekkelsen fant sted. I den engelske Metodistkirken var det å delta på klassemøter en forutsetning for medlemskap helt fram til 1912.

Disippelgrupper

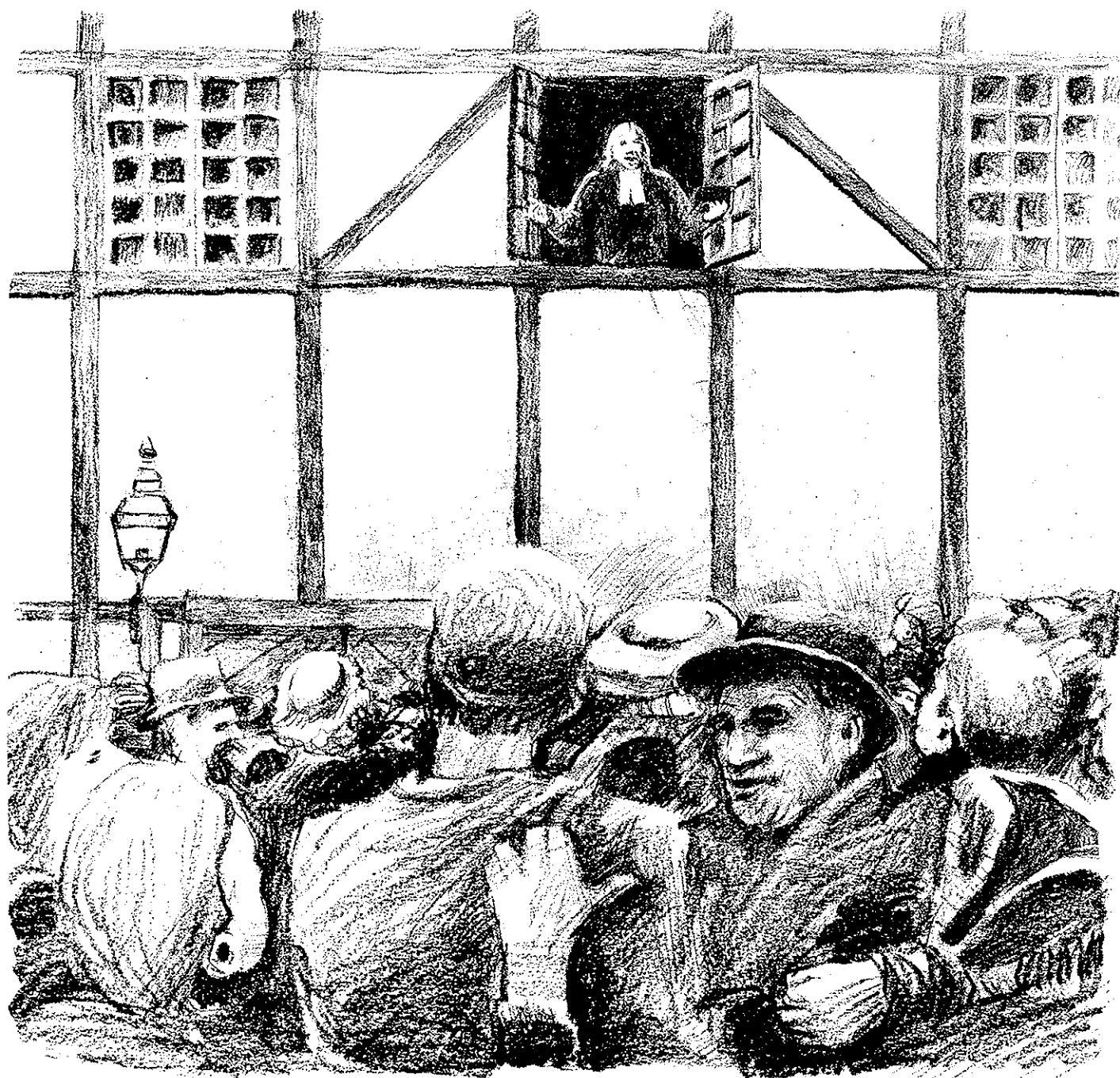
Mens klassemøtene utgjorde den største enheten i metodist-fellesskapet, var disse igjen inndelt i mindre grupper, som Wesley kalte «bands». Hvert «band» besto av 5-10 personer, og her fikk bare de som hadde full visshet om at de var tilgitte syndere, være med. Et «band» var dermed en slags disippelgruppe, og her stilte man hverandre følgende spørsmål: «Hvilke synder har du falt i siden vi sist møttes? Hvilke fristelser har du møtt? Hvordan overvant du fristelsen?» Et «band» var da ikke et åpent fellesskap hvor alle kunne komme, men en avgrenset gruppe, hvor formålet var å sørge for åndelig vekst blant de nyfrelste. Omtrent en fjerdedel av de som deltok på klassemøtene, var med i «bands». Også «band»-systemet holdt seg lenge i Metodismen, i England forsvant de siste omkring 1880.

Den minste enheten kalte Wesley «det utvalgte samfunn». Disse smågruppene var for dem som gjorde stor framgang i helliggjørelsen. Wesley sier at «de utvalgte samfunn består av dem som ser ut til å vandre i Guds lys». En spesiell målsetting for disse gruppene var at man her skulle ha eiendomsfelleskap etter mønster av Apg 2,44-47.

Avvist av prester

Hvordan ble så denne vekkelsen mottatt av den anglikanske kirke, Englands statskirke? I 1745 skrev Wesley til en venn: «Som et resultat av vår forkynnelse, har mange kirker blitt lukket for oss. Derfor har vi forkynt i husene og utendørs. Av denne grunn kalles vi vranglærere og skismatikere, idet vi anklages for forførelse. Flere av prestene har hisset opp folket, slik at vi blir behandlet som lovløse eller ville hunder». Det var altså i høyeste grad en blandet mottakelse denne formyelsen fikk fra den engelske kirke. Mens biskopene stilte seg avventende, nektet mange av prestene å samarbeide med Wesley og hans menn. I 1742 kom Wesley til Epworth, hvor hans far hadde vært prest i mange år. Her ble Wesley avvist av presten. Wesley hadde da møter om kveldene i en hel uke utenfor kirken, og her brukte han sin fars gravstein til prekestol. Den folkemengden som nå hørte Wesleys kamp utenfor kirken, var mye større enn den som noen gang hadde lyttet til hans fars prekener inne i kirken.

Vi skulle kanskje tro at den kjølige vel-

komst metodist-vekkelsen fikk fra den anglikanske kirke, også gjorde at John Wesley etter hvert avgrenset seg mer fra kirken. Men så var ikke tilfelle. Mot slutten av sitt liv uttalte Wesley: «Jeg lever og dør som et medlem av den engelske kirke». Dette stemmer helt med det Wesley svarte da han i 1739 ble spurt om hvilke lærespørsmål som skilte metodistene fra den anglikanske kirke. Han svarte: «Det vi forkynner, er den engelske kirkes lære, slik den kommer til uttrykk i kirkens bønner, trosartikler og prekener». Wesleys dâpssyn er et godt eksempel på hans tilhørighet til den engelske kirke. John Wesley betraktet nemlig hele livet dâpen som et sakrament. I 1756 utgav han et skrift om dâpen som nesten ord for ord var avskrift fra en traktat som hans far hadde skrevet omtrent 50 år tidligere. «Ved dâpen», sier Wesley, «gjenfôdes vi som av naturen er vredens barn, og vi blir Guds barn».

I sin bok «The Radical Wesley», poengte-

rer Howard Snyder at Metodismen fra begynnelsen av var en fornyelsesbevegelse i den engelske kirke, som nærmest fungerte som en kirke i kirken. Det sier seg selv at Metodismen med sin faste organisasjonsform, hele tiden måtte leve i et spenningsforhold til statskirken. Da Wesley døde i 1791, hadde den vekkelsen han sto i spissen for, egne kirker og over 500 predikanter. Løsrivelsen fra statskirken begynte i 1795, da lederne i vekkelsen tillot at predikantene kunne dele ut nattverden i Metodismens egne møtelokaler. Men først i 1820, nesten 30 år etter Wesleys død, kom det endelige bruddet.

Ikke partisk

John Wesley selv forble altså i den engelske statskirke til sin dødsdag. Men denne kirken som han kjente seg så nært knyttet til, var for ham langt fra noen idealkirke. I det store og hele så han på statskirken som frafallen.

Kirkens frafalne tilstand mente han begynte med keiser Konstantin, «som har skadet kirken mer enn alle forfølgelsene til sammen». For fra Konstantins tid «ble kirken og staten, Kristi rike og verdens rike, blandet sammen på en så unaturlig måte at de neppe vil bli skilt fra hverandre igjen før Kristus kommer for å regjere på jorden». I 1763 skrev Wesley at «det er bare få i England som helt og fullt er fornyet etter Guds bilde, og hvor finnes et legeme av kristne som synlig er blitt forenet?» Her er det Metodismen kommer inn i bildet. Denne vekkelsen er det synlige Kristi legeme som skal bringe fornyelse til kirken, ja, til hele kristenheten. «Vi er et legeme som ikke tilhører noen bestemt sekt eller noe parti,» skriver Wesley, «men vi er venner med alle partier. Om noen vil slutte seg til oss, krever vi ikke at disse skal være enige med oss, eller at de skal ha den samme form for gudstjeneste som vi har, men kun at de frykter Gud og lever et liv i rettferdighet».

Forts. s. 54

PELLE KARLSSON NY FAST MED- ARBEIDER I HVETEKORNET

Selv om Pelle Karlsson nå i flere år har vært lite aktiv som sanger, forbinder fortsatt de fleste hans navn med en tjeneste innen sang og musikk. Pelle som nå er bosatt i Santa Ana, California driver rett nok fortsatt med plateproduksjon. Han har et lite plateselskap som heter «White Field», men det er helst andre sangere han utgir på dette. Det som nå i flere år har opptatt Pelle er at Gud får virkeliggjøre sin plan og vilje for sitt folk.

Når han nå går inn som fast medarbeider i HVETEKORNET er vi sikker på mange vil oppdage at Pelle Karlsson har en sterk forkynnertjeneste med et budskap fra Herren til vår tids kristenhet. Hans bok «Korsets prinsipp» kommer ut i Norge til høsten. Denne topp aktuelle boken skal vi komme tilbake til.

I sin faste spalte som nå vil komme i hvert nummer av HVETEKORNET vil Pelle ta opp et tema Herren har lagt sterkt på hans hjerte: «Gud har bare en menighet». Under en rekke forskjellige vinkler kommer han til å kaste lys over sannheten om Guds folks enhet. Pelle Karlsson har nettopp avsluttet en fast spalte i det svenske «Evangellii Harold» som han har hatt i seks år der. En spalte som har vært flittig lest og debattert.

– Det han har skrevet har vakt debatt og tanker, som har beriket mange og forarget andre. Pelle har lyktes med et som enhver skribent drømmer om; å få mennesker til å ta standpunkt, skriver redaktøren av EH. Som forevrig takker for seks års samarbeide og ønsker velkommen tilbake med nye artikler.

Vi ser det som et bønnesvar at Pelle Karlsson nå går inn som medarbeider, han har et budskap som vi kjenner oss ett med og som vi tror vil berike våre lesere.

Gjenopprettelse

For en tid siden hadde Sverre Larsson et intervju med Pelle som stod i svenske DAGEN. Det gir et godt inntrykk av noe av det

Fast spalte i hvert nummer om

som nå opptar og engasjerer han. Vi gjen- gir derfor noe av det som kom fra der:

– Du har vært evangelist i 20 år. Hvis du fikk beynne på ny, hva ville du gjort annerledes?

– Jeg skulle ønske at jeg for lenge siden hadde sett behovet for gjenopprettelse blant Guds folk. Menighetene er i dag preget av stor aktivitet, men lite autoritet. Og det er Guds menighets autoritet i den åndelige verden som avgjør resultatet av dens virksomhet.

Verden er rede til å ta imot en mektig vekkelse, men problemet er kjødelighet, splittelse, indre stridigheter, prestisje og posisjons tanker blant Guds folk. Dette hindrer Gud i å virkeliggjøre sin plan og utføre sin vilje.

Det er mye å si om behovet for gjenopprettelse blant Guds folk i dag. Et område er

behovet for dypere og mer sanne åndelige samværsformer. Et annet er enheten i Kristi legeme i stort perspektiv, at vi blir bevisst at Gud har bare en menighet. Et tredje område er helliggjørelse og adskillelse fra verdens handlinger og prinsipper.

Profetisk

– Hvordan ser du på vekkelsene i vår egen tid, som «Jesus-vekkelsen» og den karismatiske vekkelse?

– Ingen av disse vekkelsene ble identifisert med noe spesielt kirkesamfunn eller kirke. Det var noe profetisk, som viser, hvordan Gud vil føre hele sitt folk til enhet. Herren arbeider i dag på noe enda større. Jeg tror disse vekkelsene var begynnelsen til det, som vil skje, når Gud gjenoppretter sin menighet i den siste tiden.

ÅPENT BREV TIL ALLE KRISTNE

For en tid siden sendte Evie og Pelle ut et åpent brev til kristne over hele verden. Vi gjengir brevet her:

I lengere tid har Herren lagt en byrde på våre hjerter om å be om fornyelse og gjenopprettelse av sin menighet. Det er fantastisk å kjenne at Jesus lengter etter å gjøre noe stort og åpenbart gjennom sitt folk før Han kommer tilbake.

Men vil det skje? Kommer den åndelige autoritet til å øke i menigheten slik at den får større innflytelse på verden? Svaret ligger i stor grad i hendene på Guds folk. Om Kristi legeme søker seg nærmere til sitt hode i bønn og helliger seg, så vil det skje. Men vist Guds menighet fortsetter å åpne seg for denne verdens ånd, som dessverre ofte er tilfelle, er Guds hånd låst.

Vi ser det som et stort privilegium å være endel av Hans utvalgte folk, men har etter hvert forstått at det også innebærer et stort ansvar å representere Jesus for verden. Er det ikke på tide for oss å søke etter sann åndelig gjenoppbyggelse, slik at Hans navn kan bli æret som aldri før over jorden.

Gud talte til sitt folk gjennom Josva og han gjør det fremdeles: «Hellige dere i dag, for i morgen vil jeg gjøre store ting blant dere.»

*Kjærlig hilsen i Ham
Evie og Pelle Karlsson*

– Hvordan skal vi evangelisere i vår tid? Hvilke metoder har du tro for?

– Jeg tror evangelisering er mer et spørsmål om å være enn å gjøre. Når Guds folk inntar sin rette plass i Kristus, blir verden evangelisert som et naturlig resultat av det. Alt som har liv i seg, forøker seg på en naturlig måte. Evangelisasjon er Guds folk i stille funksjon i hverdagen. Metodene kommer i annen rekke og utses av Den Hellige Ånd i de ulike situasjoner. Jakten på nye ideer og metoder til evangelisering kommer kanskje av at vi savner det dype indre liv?

Menneskelige tanker

– Du kunne nå mange gjennom sang og musikk, hvorfor bruker du ikke mer den muligheten?

– Selv om sang og musikk var vanlig i NT-lig tid, finner vi aldri noe eksempel på at dette ble brukt i evangeliseringens tjeneste. Når sangen står omtalt i Skriften er det i forbindelse med lovsang til Herren og oppbyggelse av Kristi legeme. Den sangen synger jeg hver dag. Sangen som et underholdningsmoment i menigheten er med på å åpne for en verdslig tankegang.

Jeg tror ikke et øyeblikk at Gud er glad for at vi samler fulle hus ved bruk av «kjente navn». Kanskje er slikt med å hindre kraften og vekkelsen, i stedet for å fremme den. Vi gjør jo Herren avhengig av våre opplegg i stedet for omvendt. Det blir ingen vekkelse av at folk liker sang og musikk. Menneskelig ser det kanskje underlig ut, at jeg ikke bruker min sangtalent og populæritet til å formidle evangeliet. Men Gud tenker ikke som vi mennesker gjør. Kanskje Herren tillot at jeg ble en populær sanger, for at jeg skulle få se dette og siden gi disse tanker videre.

Guds plan

– Hva handler din nye bok «Korsets prinsipp» om?

– I Guds gjerning i Kristi liv og kors finner vi grunnprinsippene for alt hva Jesus gjorde. Når vi forstår det prinsipp kan vi også ta imot Hans plan for oss i dag.

Da havner vi ikke i en situasjon hvor det er mye ord og lite kraft.

– Hvordan påvirker familielivet din tjeneste for Herren?

– Veldig positivt! Familien er en grunnsten i Guds rike. Personlig tror jeg at det er der hver enkelt kristen har sin største oppgave. Om jeg ikke kan tjene min familie, kan jeg ikke tjene i noe annen sammenheng. Familien er en liten menighet. Der kan man tilbede og lovsynge Gud i sammen, ta i mot livets ord fra han og dele et dyp åndelig fellesskap.

*Pelle Karlsson's
spalte:*

Gud har bare én menighet

I en serie artikler skal vi ta opp et emne som skaper glede og framtidvisjon, men også friksjon og reservasjon fordi det i en viss utstrekning forskyver vår tradisjonelle tenkemåte når det gjelder Guds menighet. Det er tanken om Guds folks enhet. Vi har valgt å kalle denne serien «Gud har bare en menighet», ettersom det er denne enkle sannhet det egentlig gjelder. Enhet er jo egentlig ikke noe vi må arbeide oss fram til. Enhet er i stedet å se på Guds menighet slik Gud selv ser den, og siden i praktisk arbeid stadig vende tilbake til dette stadiet.

Når vi ser på Guds menighet i dag finner vi den oppdelt på mange forskjellige måter og i mange forskjellige former. Vi ser en mangfoldighet av grenser som er blitt dratt gjennom Guds menighet og som har splittet den i mange biter. Det er samfunnsgrenser og mye, mye annet. Derfor har Guds folk utover i verden lenge vært kjent, visstnok som kristne, men også i høy grad som metodiser, baptister, pinsevenner, lutheranere, presbyterianere, maranatister, læstadianere, herrnhutere, karismatikere, osv., osv! Og i det siste har vi også våget oss til å regne med visse katolikker blant de kristne. Men faktum er at Gud har bare én menighet! Han har aldri hatt noe annet siden den dagen da menigheten ble født i den første kristne tid. Tanken på Guds folks enhet er ikke noe nytt og djervt som er kommet opp i moderne tid. Den er like gammel som evangeliet selv. Det er altså dette vi må forstå og vende tilbake til.

Iblant sier vi at alle de ulike samfunn og retninger er et uttrykk for Guds mangfold og rikdom. Men er det ikke i stedet slik at dette er et bevis for vår enorme splittelse? Viser ikke dette at vi har mislykkes med å «bevare Åndens enhet i den fred som binder sammen»? En gang kom fariseerne til Jesus og undret hvorfor Moses tillot skilsmisse. «Han svarte dem: Fordi dere har så harde hjerter, ga Moses dere lov å skilles fra hustruen. Men fra begynnelsen av var det ikke slik». (Matt. 19,8). Er det muligens av samme grunn at Gud har tillatt separasjon i Kristi kropp? Er det våre hjerters hårdhet som er grunnen til dette? Fra begynnelsen av var jo ikke dette meningen.

Det finnes sikkert de som, etter at vi bare har rukket å komme noen få linjer inn i denne serien, har masse spørsmål som veller fram. Hva menes med enhet? Skal man forkaste alle samfunn? Skal det bare finnes en kirke i hver by og på hvert sted? Hvordan skal de eldste fungere? Og hundrevis av andre spørsmål.

La oss alt fra begynnelsen fastslå at vi *ikke* snakker om å forandre samfunnsstrukturer og kirkesystemer. Guds menighet har ingen glede av å gå fra en organisasjonsform til en annen, selv om den senere skulle virke mer ekumenisk. Alt menneskelig organisasjonsopplegg er dømt til å mislykkes. Men vi vil formidle en svært enkel sannhet: nemlig samhörigheten og delaktigheten over disse grensene. Jeg kan ikke snu meg bort fra noen bare fordi det f.eks. står baptist på dennes medlemskort. Ikke kan jeg heller vende meg bort fra noen fordi denne ikke har noe medlemskort i det hele tatt. Og jeg kan ikke anse noen å være av mindre betydning for Guds menighet fordi denne f.eks. ikke har det samme lys over sannheten om Den Hellige Ånd som jeg har.

Enhet blant Guds folk behøver ikke innebære annerledes organisasjonsformer. Men det må definitivt medføre en dyperegående, åndelig kommunikasjon over grensene. Det er først da kristenheten virkelig kan fungere som Kristi kropp.

Vi kommer altså i denne serien til å forsøke å belyse den enhetsprosess som Den Hellige Ånd arbeider med idag. Vi ber om at Herren, og ingen annen, skal tale gjennom disse linjene.

Midt-Østen i fokus

SERIE AV
DEREK PRINCE
ART. NR. 1

ISRAEL-

DER HISTORIE OG PROFETI MØTES

Tekst: Derek Prince

Tegning: Svein Thorkildsen

En fin kveld i april 1946 stod jeg på en åskam som forener Scoposfjellet i nord med Oljeberget i syd. Foran meg mot vest strålte gullkuppelen på Klippemoskéen og sølvkuppelen på Al Aksa-moskéen i måneskinnet. Rundt og bak dem syntes gamlebyen i Jerusalem, med sine sagtannede murer og tårn og sine mangefargede hustak, å sove fredfullt mens den ventet på morgenkallet fra moskéens utroper.

Likevel visste jeg at det fredfylte nærværet var villedende. Bak overflaten arbeidet det allerede krefter som uunngåelig ville bryte ut i vold og blodsutgytelse.

Bak meg stod de massive steinbygningene og det firkantede tårnet på Augusta Victoria hospits. Opprinnelig var det bygget som et hospits for pilgrimer fra Europa, men ble overtatt av de britiske myndigheter under krigen og brukt som militærsykehus. Her hadde jeg utført min tjeneste som sykehusbetjent, og jeg skulle nå dimittes fra hæren.

Jeg befant meg ved et vendepunkt i mitt liv. Jeg hadde nylig giftet meg med Lydia Christensen, en tidligere lærerinne fra

I de siste ti-år har verdenspolitikens sentrum og nyhetsmedias oppmerksomhet blitt flyttet fra Europa og USA til Midtøsten.

Her finnes i dag kriser og konflikter som engasjerer stormaktene, og som kan bli årsak til en tredje verdenskrig.

Det er to ting som har brakt Midtøsten i fokus; Israel og olje. Vesten er avhengig av jenvlige oljeleveranser fra de arabiske land i Midtøsten. Oljen er derfor blitt et internasjonalt politisk våpen og har gitt araberlandene store pengesummer å investere og verdensvid maktinnflytelse.

At Israel, tross kraftig motstand og alle eksperters mening, er blitt en fri, jødisk stat, har radikalt forandret den politiske og militære situasjon i Midtøsten. Israel spiller i dag en sentral rolle i dette området.

Derek Prince har opplevet viktige hendelser i Midtøsten på nært hold. Han ble utkalt til tjeneste i de britiske styrker under siste verdenskrig, og var den siste del av krigen i Israel, og siden to år som sivil. Siden da har han holdt nær kontakt med Israel og de omkringliggende stater. Han bor nå halvparten av året i et hus han har bygget i Jerusalem. Prince er internasjonalt kjent som bibellærer. I den artikkel-serie som begynner her, vil han gi det han kaller «nøkkelen» til å forstå Israels rolle i dag, og til fremtidige hendelser i Midtøsten.

Danmark, som jeg hadde truffet i Jerusalem. Lydia var 'mor' for et lite barnehjem i Ramallah, en arabisk by 16 km nord for Jerusalem. Ved å gifte meg med henne, var jeg blitt 'far' til 8 jenter i alderen 4 til 18 år som da bodde på hjemmet. Av disse 8 jentene var 6 jøder, en var araber og den yngste var engelisk.

Siden Lydia og jeg planla å etablere oss i Ramallah, hadde jeg ordnet med min dimittasjon fra hæren.

Hva ligger foran?

Mens jeg oppholdt meg der på fjellet og betraktet Jerusalems skjønnhet, kom jeg til å spørre meg selv: «Hva ligger foran?» Jeg tenkte da ikke bare på Lydia og meg og jentene våre, men også på alle menneskene i dette landet, med deres svært blandede raser, kulturer og religioner.

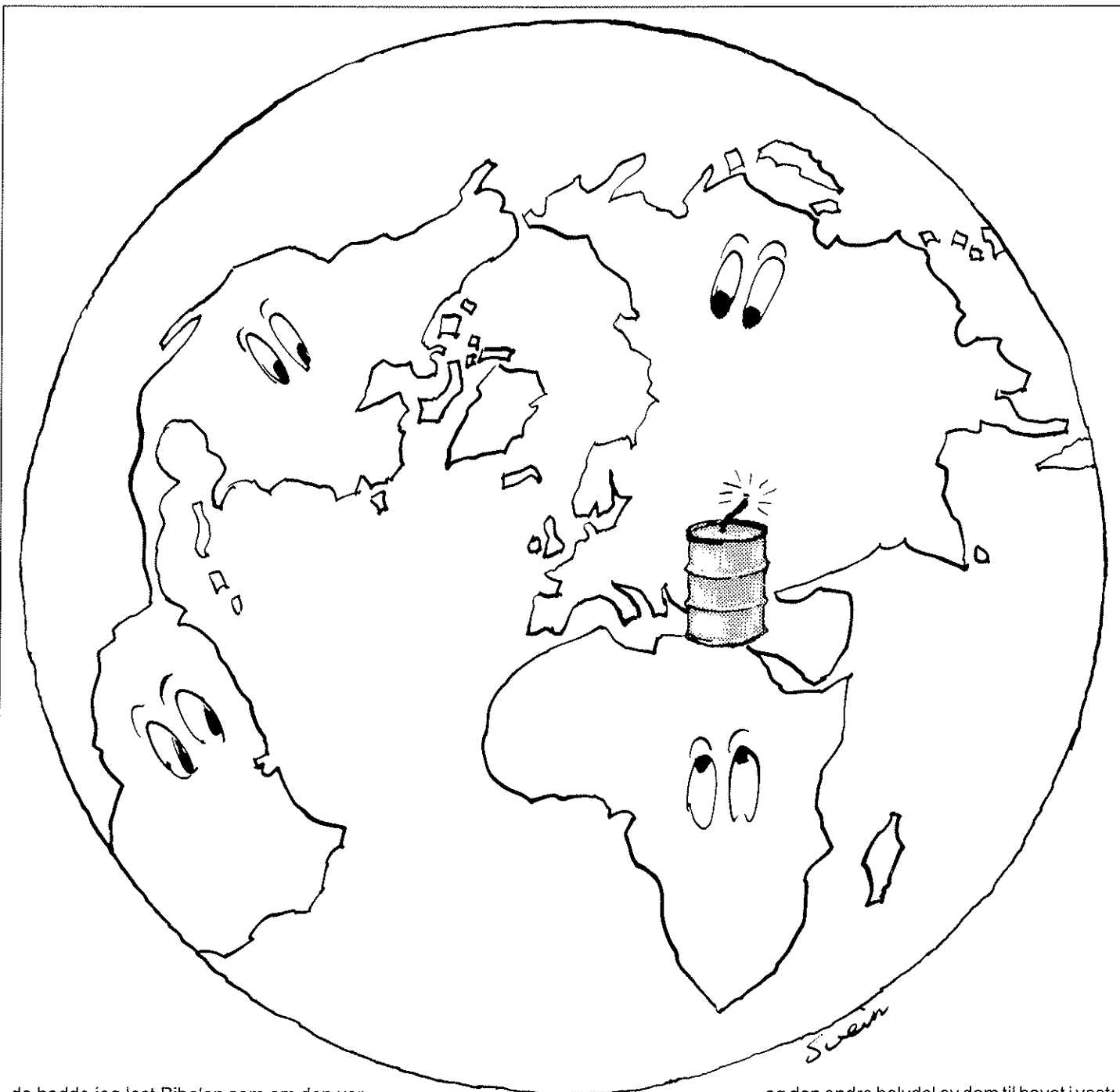
Hele landets framtid lå i smeltedigelen. Forskjellige folkeslag og politiske grupper gjorde krav på både territorium og suverenitet, uten å kunne forlike seg med hverandre. Det britiske styret hadde satt fram

en rekke forslag til løsninger på dette åpenbare problemet. Men uten unntak ble løsninger som var akseptable for en gruppe, blankt avvist av de andre. Kunne det finnes en annen kilde til løsning av dette problemet? Jeg var kommet til at den fantes.

I løpet av nesten 6 år i hæren, var jeg blitt en hengiven bibelleser. Gjennom 3 kjedsommelige år i det sandete Nord-Afrika hadde Bibelen vært min trofaste følgesvenn, min ufeilbarlige kilde til trøst og styrke. En gang ble jeg innlagt på sykehus for et helt år med en hudsykdom som ikke lot seg behandle med noen av de da tilgjengelige behandlingene. Jeg ble frisk igjen først da jeg våget å gi avkall på videre behandling og kun stole på Bibelens klare løfter om fysisk helbredelse.

Gjennom dette og på mange andre måter hadde jeg til min glede fått bevist at Bibelens lære, når vi handler på den i tro, er like holdbar og virkekraftig i dag som da den ble skrevet.

I 1944, da hæren overførte meg til Palestina, ble jeg imidlertid konfrontert med Bibelens sannhet på en helt ny måte. Fram til

da hadde jeg lest Bibelen som om den var blitt skrevet i et vakuum. Jeg hadde med åpent hjerte tatt imot de åndelige sannheter den inneholdt, men de var løsrevet fra enhver historisk sammenheng.

Nå fikk jeg se Bibelen i sitt særegne geografiske miljø. Jeg oppdaget at hendelsene som den omtalte, fant sted innen et område som hadde sitt geografiske sentrum i Middelhavet, med Italia som sin vestre grense og Persia som sin østre grense. De aller fleste hendelsene fant sted innen et mye mindre område, kjent som Kanaan, Israel, Palestina eller Det hellige land.

Jeg hadde lært at på patriarkenenes tid ble dette området kalt Kanaan. Etter å ha blitt inntatt av israelittene under Moses og Josva, ble det til Israel. Dette navnet ble fremdeles brukt i NT (Matt 2,20), selv om området da var en romersk provins.

Navnet Palestina betyr: «Fillistrenes land». Det ble først brukt av grekerne, siden av romerne og andre senere hedenske

herskere, inkludert britene. Tittelen 'Det hellige land' er blitt brukt av kristne fra ca. det 5. århundre og framover. Siden det britiske mandatet opphørte i 1948, har området vært delt op i de to statene Israel og Jordan.

Når jeg betraktet Bibelens hendelser i denne geografiske sammenheng, ble de virkelige og levende for meg på en helt ny måte. Sakarias, for eksempel, hadde beskrevet nøyaktig det stedet jeg stod på i sin tydelige profeti om Herrens gjenkomst til jorden.

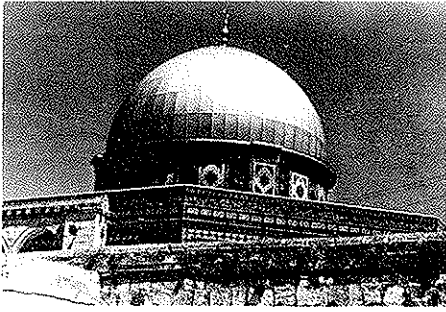
«På den dag skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst, og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så der blir en stor dal, idet den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot syd.» «Og på den dag skal levende vann strømme ut fra Jerusalem, den ene halvdel av dem til havet i øst

og den andre halvdel av dem til havet i vest; både sommer og vinter skal det være så.» Sak 14,4.8.

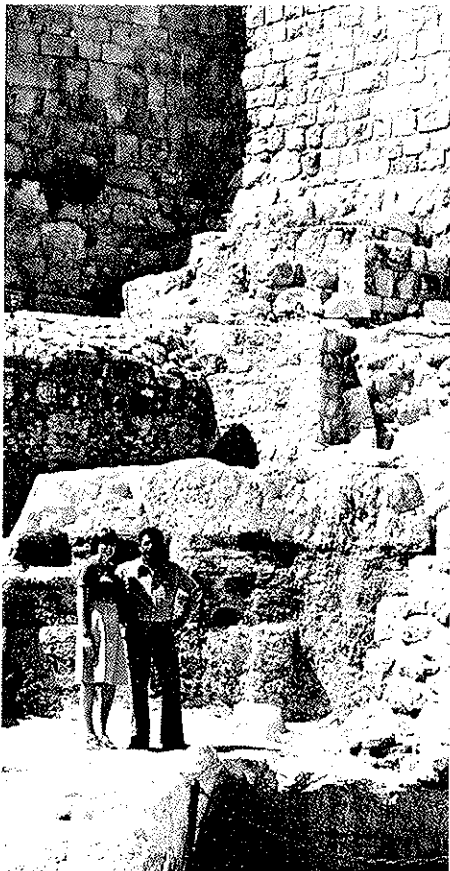
Jeg kunne nesten se framfor meg de hendelsene han beskrev. Vår sykehusbygning – Augusta Victoria Hospital – var plassert akkurat der hvor jordskjelvet skulle finne sted. For ca. 20 år siden ble tårnbygningen rammet av et mindre jordskjelv som siden hadde gjort det utrygt å ferdes i tårnet. Historien hadde bekreftet at området var utsatt for jordskjelv.

Mot vest, overfor Kedron-dalen, hadde forskjellige geologiske ekspedisjoner oppdaget indikasjoner på underjordiske vannkilder under Jerusalem's byområder. Også geologisk var alt iscenesatt for hendelsene forutsatt av Sakarias.

Profetens ord passet så eksakt til scenen framfor meg, at jeg kunne forestille meg hvordan vannet som jordskjelvet utløste, vellet opp fra tempelområdet og flommet ut mot meg gjennom den øst-vest

Når jeg betrakter Bibelens hendelser i denne geografiske sammenheng, ble de virkelige og levende for meg på en helt ny måte.

dalen som skulle dannes – akkurat omkring der jeg nå stod.

Jeg kom til å tenke på et avsnitt i Esekiel, som på samme måte beskriver vann som strømmer fra Jerusalem østover mot Dødehavet;

«Så førte han meg tilbake til husets inngang, og se, det kom vann ut under husets dørtreskel mot øst, for husets forside vendte mot øst; og vannet rant ned fra husets høyre side, sønnenfor alteret. Så lot han meg gå ut gjennom nordporten og førte meg omkring utenfor, til den ytre port, til den port som vender mot øst, og se, det vellet vann frem fra den høyre side. Mannen gikk nu mot øst med en målesnor i hånden og målte tusen alen; så lot han meg vade gjennom vannet, og vannet nådde meg til anklene. Atter målte han tusen alen og lot meg vade gjennom vannet; da nådde vannet meg til knærne. Atter målte han tusen alen og lot meg vade gjennom vann som nådde til lendene. Så målte han atter tusen alen; da var det en bekk som jeg ikke kunne vade gjennom; for vannet var så høyt at en måtte svømme der – det var en bekk som ikke lot seg vade.»

«Og han sa til meg: Dette vann renner til østbygdene og videre ned til ødemarken og faller så i havet; og når det ledes ut i havet, blir vannet der sundt. Og alle levende skapninger, som det vrimler av overalt hvor dobbelt-bekken kommer, skal leve, og fiskene skal bli meget tallrike; for når dette vann kommer dit, blir det sunnhet og liv overalt hvor bekken kommer.»

«Ved bekken skal det på begge dens bredder vokse opp allehånde frukttrær; deres blad skal ikke visne, og deres frukt skal ikke høre opp; hver måned skal de bære ny frukt; for vannet til dem går ut fra helligdommen; og deres frukt skal være til mat, og deres blad til legedom.»

(Esek 47,1-5,8-9,12)

Med dette bilde friskt i minne, snudde jeg og gikk noen hundre meter til fjelllets østlige skråning. I det fjerne strålte Dødehavet i måneskinnet som en juvel innfattet i åsryggene. Det spesielle kjemiske innholdet i vannet, gav det en unik glans. I forgrunnen gikk Judeafjellenes golde og tørre høydedrag ned i det området Esekiel kalte 'Arabah' (êng.overs. av Esek 47,8). Dette området trengte uten tvil den mirakuløse omformingene besørget av de vannstrømmene Esekiel så i sin visjon!

Mens jeg bodde her på Oljeberget, hadde jeg lært at 'Arabah' er det hebraiske navnet for Jordan-dalen, der den strekker seg ut fra plassen hvor Jordan-elven kommer inn i Dødehavet og Arabah i øst var enhver detalj i Sakarias' og Esekiels beskrivelser levende og nøyaktige. De passet perfekt med hele terrenget. Men løsrevet fra denne geografiske sammenheng var de uten mening.

Jeg oppdaget at denne samme regelen også gjaldt talløse andre bibelavsnitt, både historiske og profetiske.

Et folk og dets historie

Etter at jeg var gått til sengs den kvelden, arbeidet fremdeles tankene mine med inntrykkene fra de to siste årene. Samtidig som jeg var blitt kjent med Bibelens land, var jeg også blitt kjent med det folk hvis historie er Bibelens sentrale tema. Jeg hadde fått se at geografi og historie faktisk er vevd inn i hverandre.

Geografisk er Bibelen anbrakt i landet Israel; historisk er dens tema Israels folk. Jeg undret meg over at jeg tross all min bibellesning hadde oversett et så enkelt og innlysende faktum. Men da jeg først forstod det, gav det meg ny klarhet og sammenheng til hele Bibelen.

Bibelens 11 første kapitler oppdaget jeg tjente som en introduksjon. De skaper bakgrunnen og setter opp scenen for alt det som skal komme senere. Fra da av er Bibelen hovedsaklig historien om Abraham og nasjonen som nedstammer fra ham, gjennom Isak og Jakob, altså Israel.

Jeg oppdaget også en forskjell i betydningen av ordene Israel og israelitt, og ordene jøde og jødisk. Språklig sett er jøde utledet direkte fra *Juda*, navnet på en av Israels tolv stammer.

Fra tiden etter det babylonske fangenskap ble imidlertid alle israelitter som vendte tilbake til landet Israel, kalt jøder, uansett deres stammemessige bakgrunn. Denne bruken er tatt med inn i NT. Paulus, f.eks., var av Benjamins stamme. Allikevel omtalte han seg selv som en jøde. (Apg 21,34.)

I moderne språkbruk kan ikke disse fire ordene helt byttes om hverandre. *Israel* og *israelitt* fokuserer først og fremst på nasjonal herkomst og bakgrunn. *Jøde* og *jødisk* fokuserer mer på religion, kultur og nyere historie. Siden opprettelsen av staten Israel i 1948, har vi i tillegg fått ordet *israeler*, som henviser til enhver innbygger i staten, det være seg av jødisk, arabisk eller drusisk avstamning. Et vesentlig trekk ved Israels historie slik den er nedtegnet i Bibelen, er at deler av den ble skrevet etter hendelsene, som med normal historie, mens det gjenstående ble skrevet forut for hendelsene, som profeti. Til sammen utgjør de historiske og de profetiske delene den komplette historien til Israels folk.

Mens store deler av denne historien er gitt oss bare som omriss og konturer, inneholder andre deler levende og detaljerte beskrivelser. De profetiske avsnittene er svært interessante siden de i mange tilfeller ble skrevet flere århundrer forut for hendelsene de beskriver. Allikevel har de en nøyaktighet og livaktighet som ikke kunne vært overgått av et øyenvitne.

Min vurdering av Bibelen som i alt vesentlig er historie om Israel, som omfatter både fortid og framtid, gav meg ingen overraskelser så lenge jeg anvendte den kun på GT. Men som en kristen stod jeg overfor NT med et ubevisst perspektiv preget av århundrer av kristen tradisjon. Det var vanskelig å vurdere fakta objektivt.

Det virket logisk å begynne med Jesu

egen identitet. Han er jo uten tvil den helt sentrale person i Det nye testamente. Uten Ham ville NT aldri ha blitt skrevet. Like så sikkert er det at Jesus under sitt jordiske liv var en israelitt.

Det nye testamente gjør det imidlertid klart at Jesu identitet som israelitt, ikke opphørte da Hans jordiske liv sluttet. I Åpenbaringsboken 5,5 – et avsnitt skrevet mer enn femti år etter Hans død og oppstandelse – blir Jesus i himmelen fremdeles omtalt som 'Løven av Juda stamme, Davids rotskudd'.

Dette referer ikke til en midlertidig skikkelse under Hans 33-årige liv på jorden. Dette er Hans identitet etter Hans død og oppstandelse, gjennom all evighet. Han er for alltid 'Løven av Juda stamme, Davids rotskudd.' Han er for alltid identifisert med Davids ætt, Juda stamme, Israels folk. Han er for alltid en israelitt.

Det neste jeg konsentrerte meg om, var innholdet og særpreget i de fire evangeliene. Disse utgjør den historiske basis for alle læresetningene i den kristne tro (slik de er framsatt f.eks. i Kirkens trosbekjennelser).

Enda en gang talte fakta for seg selv. Bortsett fra et kort besøk i Egypt som barn sammen med Josef og Maria, fant alle hendelsene nedtegnet i evangeliene sted innenfor Israels grenser.

Videre er godt over 90 prosent av menneskene som skildres i evangeliene, israelitter. De eneste unntak er en liten håndfull ikke-jøder, slike som vismennene fra Østerland og den samaritanske kvinnen ved Jakobs brønn, eller mer flyktig omtalte personer som romerske offiserer og soldater. I alt vesentlig er altså evangeliene en nedtegnelse om israelitter, bosatt i landet Israel.

Etter dette studerte jeg forfatterskapet i Det nye testamente. Resultatet her var ikke annerledes. Hvert eneste et av NT's 39 skrifter, var avfattet av en israelitt. Det kunne reises tvil angående Lukas, forfatter til Lukas-evangeliet og Apostlenes gjerninger, siden det er generell enighet om at Lukas var av hedensk avstamning. Men fordi han var proselytt til judaismen, ble også han identifisert med Israel.

Det er selvfølgelig riktig at evangeliet etter pinsedag raskt ble spredt rundt til hele den siviliserte verden. Mengder av hedninger aksepterte Jesus som sin frelser og ble lagt til menigheten.

Jeg begynte imidlertid å spørre etter hvem som var de viktigste redskapene i NT til å bringe ut evangeliet og grunnlegge menigheter. Da måtte jeg erkjenne at de var så å si alle jøder. Alle de tolv apostlene var jøder. Paulus, som ble hednignenes store apostel, var også jøde. De fleste av Paulus' medarbeidere, slike som Barnabas og Silas, var jøder. Til og med Timoteus ble i kraft av sin jødiske mor legalt regnet for å være jøde, og trengte derfor ikke å bli omskjært (Apg 16,1-3).

Jeg prøvde å komme fram til en hedningekristen som hadde spilt en viktig rolle i

NT. Først kunne jeg ikke finne noen. Etter hvert kom jeg fram til at Titus vel var den mest framtrædende hedningekristne. Han var en av Paulus' trofaste medarbeidere, og hadde også en av NT's bøker oppkalt etter seg. Men ingen kan vel hevde at Titus var en av hovedpersonene i NT.

Nå gjenstod det for meg å studere de profetiske avsnittene i NT. La disse vekt på noe annet enn det de historiske avsnittene gjorde? Hva slags bilde hadde de av framtida? Så langt jeg kunne se, hadde de absolutt ingen svakere understrekning av Israels sentrale rolle.

Forfatteren av hebreerbrevet forteller oss at hovedmålet for alle sanne troende er 'byen med de faste grunnvoller, den som har Gud til byggmester og skaper' (Hebr 11,10). I Åpenbaringen 21 får vi beskrevet denne byen. På portene er navnene på Israels tolv stammer innskrevet. På grunnsteinene er navnene på Jesu' tolv apostler. Hvert eneste navn innskrevet i det nye Jerusalem, er et jødisk navn.

Jeg tenkte med meg selv at her ville sannelig ingen med anti-semittiske fordommer kunne trives!

Når jeg sammenlignet mitt studium av NT med studiet av GT, kom jeg til en klar og enkel konklusjon: Bibelen er i alt vesentlig en beretning om Israel, skrevet av israelitter, delvis i historisk form og delvis i profetisk form.

Landflyktighet – og hjemkomst

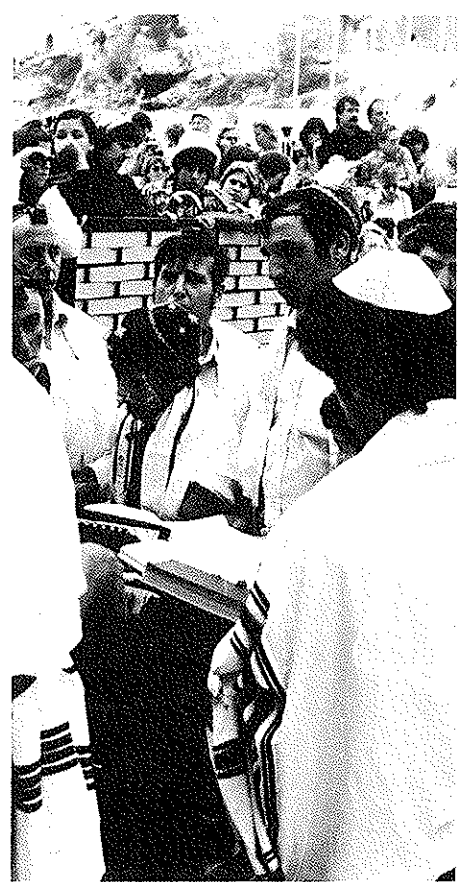
Men hvorfor syntes det da vanskelig, ja nærmest utenkelig å se noen forbindelse mellom det jødiske folk og NT? Mens jeg studerte på dette, fikk jeg se at mot slutten av det 1. århundre skjedde det et betydningsfullt brudd med historiens kontinuitet. Dette var dessuten blitt forbigått i stillhet av de historiebøker jeg hadde studert i England.

Det var to aspekter ved dette bruddet: for det første at Israelsfolket var blitt skilt fra sitt land, og for det andre at de omtrent samtidig var blitt skilt fra sin rolle som ledere for utbredelsen av evangeliet og byggingen av Menigheten.

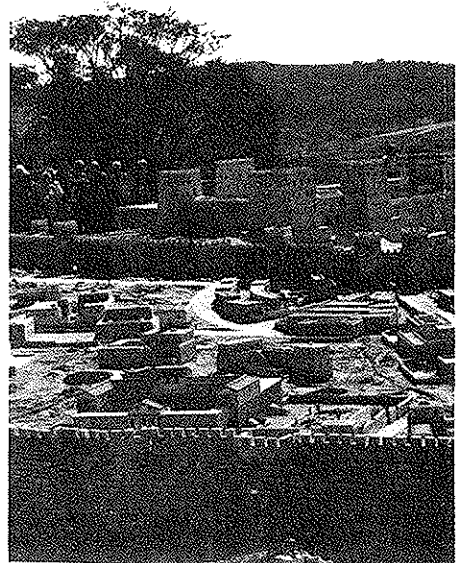
Dette dobbelte brudd kom til å bestemme deres historiske rolle de neste atten århundreder. De var blitt en nasjon av landsforviste. De var blitt fysisk forvist fra det eneste land hvor de noen gang hadde opplevd nasjonalfølelse. Og åndelig sett var de skilt fra den religionen som de selv var grunnleggere av.

De siste to årene hadde jeg vært øyenvitne til en helbredelsesprosess når det gjaldt det første av disse to bruddene – bruddet mellom Israelsfolket og deres land. Kunne logikken i historien indikere at dette skulle være en forløper for helbredelsen av det andre brudd – bruddet mellom Israelsfolket og den kristne Menighet?

Jeg vet at mange mennesker vil avfeie denne tanken som umulig. Og likevel, et århundre tidligere ville like så mange mennesker ha avfeid som umulig den idé at

Når jeg sammenlignet mitt studium av NT med studiet av GT, kom jeg til en klar og enkel konklusjon: Bibelen er i alt vesentlig en beretning om Israel, skrevet av israelitter, delvis i historisk form og delvis i profetisk form.

Israelsfolket noen gang ville kunne komme tilbake til sitt land. Jeg bodde nå i et land og blant et folk med en historie full av hendelser som ville blitt avfeid som umulige av de fleste mennesker.

Mens jeg lette etter en måte å uttrykke det betydningsfulle i det jeg hadde vært øyenvitne til, formet jeg et mentalt bilde av et gammelt gulvur. Jeg tenkte meg at det i mange år hadde stått i et hjørne i en antikvitetsforretning. Viserne rørte seg aldri, ingen lyd hørtes fra det. Alle trodde at mekanismen var ødelagt. Så en dag, uten at noe menneske hadde rørt ved den, begynte klokken igjen å tikke, og viserne begynte å gå. Nå var klokken ikke lenger bar en relikvie fra fortiden. Den hadde igjen begynt å vise tiden.

Israel var Guds profetiske klokke. Ved å føre folket tilbake til sitt land, hadde Gud igjen satt klokken i gang. Etter mange århundreders stillhet viste den nå tiden. Der- som jeg tolket visernes tale rett, så viste de mot midnattstimen for en tidsepoke som hadde vart omkring nitten hundre år.

Overlevende fra Holocaust (tilintetgjørelsen)

Mitt bekjentskap med Israels folk falt sammen med en av de mest tragiske og kritiske perioder i deres lange og ofte tragiske historie. Den ubeskrivelige redselen fra Holocaust begynte akkurat da å gjøre sitt sjokkintrykk på det jødiske samfunn rundt om i verden, men ingen steder på en så sterk måte som i landet Israel.

Til tross for den britiske hær og marinens blokkade, klarte en jevn strøm av jødiske overlevende fra Europa via forskjellige ruter å komme seg til Palestina. Selv lyttet jeg ofte, nesten motvillig, til beretninger om lidelse og grusomheter som jeg aldri hadde trodd var mulig. En gang iblant var jeg også vitne til gjenforening av familiemedlemmer som var blitt skilt fra hverandre i Europa, men som på et vis hadde overlevd og flyktet, for så å møtes igjen i Israel.

Mitt nye kjennskap til Israels geografi hadde allerede gitt meg ny veiledning i mitt bibelstudium. Nå gjorde førstehåndserfaringen med denne del av Israels historie et ennå sterkere inntrykk på meg. Jeg oppdaget utallige avsnitt hos nesten alle profetene i GT der de forutsa at før denne tidsalder tar en ende, skal det skje en stor innsamling av jøder fra hele verden til landet Israel. Disse forutsigelser var heller ikke begrenset til GT. Jeg oppdaget likelydende avsnitt i Jesu undervisning i NT som viser at denne tidsalders avslutningsdrama skal finne sted i landet Israel.

Fram til da hadde jeg sett på slike avsnitt som vage, nærmest utopiske bilder som på et vis inspirerte til håp om at en bedre tid skulle komme. Men nå så jeg at de var presise, spesifikke forutsigelser som var blitt oppfylt for mine øyne. I mange av disse forutsigelsene var spesielt framtreddende momenter omtalt enkeltvis, som om forfatteren selv hadde vært et øyenvitne.

Jeg fant mange eksempler på dette hos profeten Jeremias. Et avsnitt ble spesielt levende for meg;

«Vend tilbake, dere frafalne barn, sier Herren; for jeg er deres ekteherre, og jeg vil ta dere, en av en by og to av en ætt, og føre dere til Sion. . . I de dager skal Judas hus gå til Israels hus, og de skal komme sammen fra landet i nord til det land jeg gav deres fedre til arv.» Jeremias 3, 14, 18.

Dette avsnittet framhever jødernes gjenkomst fra «landet i nord» til det landet Gud hadde gitt til deres forfedre. Dette siste landet er uten tvil landet Israel. «Landet i nord» må omfatte Sovjet, Polen, Tyskland og andre land i Øst-Europa og på Balkan. I 1946 var det presis dette området de fleste hjemvendte jødene hadde flyktet fra.

Det som særlig gjorde inntrykk på meg, var detaljen «en fra hver by og to fra hver ætt». Dette stemte nøyaktig med hva jeg hørte fra jødiske folk rundt meg. Ofte lød en overlevendes historie slik: «Jeg er den eneste fra vår familie i Berlin som har overlevd – min onkel fra Hannover.»

I hver enkelt historie kunne by-navnet variere. Landet kunne være Polen eller Østerrike i stedet for Tyskland. I stedet for en onkel kunne det være en gift søster, en kusine eller en nevø. Men hovedinnholdet fra Jeremias' profeti var der like fullt: «En fra hver by og to fra hver ætt».

Jeg var sikker på at i de fleste tilfeller visste disse jødene overhodet ikke at de siterte ord fra en av sine profeter, som 2500 år tidligere hadde forutsagt de samme hendelsene de hadde gått gjennom.

Gud vokter over sitt folk

Jeg begynte å se historien i et nytt lys – ikke som et tilfeldig samspill av uforutsette krefter, det være seg politiske, militære eller økonomiske, men som virkeliggjørelse av guddommelige planer, framlagt på forhånd i Guds profetiske ord. Dette prinsippet finner vi belyst klarere enn noe annet sted i Jeremias' kall til sin profetiske tjeneste, slik han selv beskriver det:

Herrens ord kom til meg, og det lød så: Før jeg dannet deg i mors liv kjente jeg deg, og før du kom ut av mors skjød helliget jeg deg; jeg satte deg til en profet for folkene.

Men jeg sa: Akk, Herre, Herre! Se, jeg forstår ikke å tale; for jeg er ung. Da sa Herren til meg: Si ikke: Jeg er ung! Men til alle dem jeg sender deg til, skal du gå, og alt det jeg byder deg, skal du tale. Frykt ikke for dem, for jeg er med deg og vil redde deg, sier Herren.

Og Herren rakte ut sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: Se, jeg legger mine ord i din munn. Se, jeg setter deg idag over folkene og over rikene til å rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge opp og til å plante. (Jeremias 1, 4-10).

I dette avsnittet finner jeg et merkelig paradoks. På den ene siden blir Jeremias lovet en stilling med enorm autoritet, «over folkene og rikene til å rykke opp og rive

Israel var Guds profetiske klokke. Ved å føre folket tilbake til sitt land, hadde Gud igjen satt klokken i gang. Etter mange århundreders stillhet viste den nå tiden.

ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge og til å plante».

På den andre siden betrakter Jeremias seg selv som «bare en ungdom». Dessuten var det få synlige bevis i hans følgende livsløp på denne autoritet Gud hadde lovet ham. Han ble konsekvent avvist av de fleste av sitt eget folk; ofte løyet om og mishandlet; en tid innesperret i et fangehull; døde nesten av et opphold i en brønn.

Hvori lå så Jeremias' autoritet, og hvordan ble den utøvd? Jeg kom til at svaret fantes i den handlingen hvor Gud gir Jeremias hans profetiske tjeneste: «Og Herren rakte ut sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: Se, jeg legger mine ord i din munn.»

Autoriteten var ikke i Jeremias som person, den var i Guds ord som ble lagt i Jeremias' munn. Disse ordene, da han talte dem, bestemte skjebnen til alle de nasjoner og riker han profeterte om. Herskere og folk skulle avvise Jeremias som person, men de kunne ikke annullere de profetiske ord han talte om dem. Da Jeremias døde, fortsatte de profetiske ord han hadde talt, å leve, og de formet skjebnen til disse folkene.

Selv om senere generasjoner enten glemte eller ignorerte Jeremias' ord, så gjorde ikke Gud det. For Han hadde forsikret Jeremias: «Jeg vil våke over mitt ord, så jeg fullbyrder det.» (1,12) Guds ord gjennom Jeremias var først og fremst sentrert om hans eget folk, Israel. Men de strekker seg også ut til en mye videre sirkel. Jeremias, som var en 'nasjonenes profet', forutsa skjebnen til mange andre land foruten Israel, inklusive alle nasjonene som utgjør det vi i dag kjenner som Midtøsten.

Videre forsikret Gud Jeremias ikke bare at Han ville vokte over sine ord slik at de ble oppfylt, Han sørget også for at Jeremias' ord skulle bli oppbevart inntil tiden kom for deres endelige oppfyllelse: «Så sier Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord jeg har talt til deg, i en bok! For se, dager kommer, sier Herren, da jeg gjør ende på mitt folks Israels og Judas' fangenskap, sier Herren, og fører dem tilbake til det land jeg gav deres fedre, så de kan ta det i eie.» Jer 30,2-3.

Gud så åpenbart fram gjennom århundrene til tiden da Han skulle samle Israel i landet Han hadde bestemt for dem. Han forutså at på den tiden ville Hans folk få en bedre forståelse av alt som var forutsagt dem gjennom Jeremias' ord.

Jeg oppdaget, med ærefrykt og begeistring, at jeg var blitt privilegert til å være et øyenvitne til hendelsene Jeremias hadde forutsagt.

Her var altså svaret på det spørsmålet jeg hadde stilt meg selv tidligere den kvelden! Hva ligger foran? Guds ord, uttalt mange århundreder tidligere gjennom Hans profeter, formet fremdeles skjebnen, ikke bare for Israel, men for de andre nasjonene rundt Israel. Det inneholdt den eneste pålitelige nøkkel til forståelse av situasjonen som utviklet seg i Midtøsten.

Før jeg endelig falt i søvn, måtte jeg imidlertid slå fast at jeg ennå ikke var klar til å anvende denne nøkkelen på nåtiden og framtiden. Jeg trengte først en bedre forståelse av fortiden. Den skulle hjelpe meg til bedre å tolke de nye faktorene i verdenshistorien som hadde framkallet de radikale forandringer som nå fant sted i Midtøsten.

I neste nummer: «Drømmen som ble virkelighet» Om hvordan jødene fikk tilbake Israels land.

Oversatt av Vidar Barstad

HVETEKORNET
– gir deg innsikt.
– gir inspirasjon.

SISTE

- Mennesket i tre dimensjoner Kr. 15,-
- En bedre pakt NY Kr. 10,-
- Legg ikke skylden på Gud
- Hvordan du kan motta Guds gaver til deg
- I Ham
- Guds medisiner **Kr. 10,-**
- 8 syner av Jesus kr. 20,-

Kan bestilles fra:

AGAPE FORLAG

POSTBOKS 57
3647 HVITTINGFOSS
TLF. (03) 76 84 34

Be & Se- vitami- ner

Cand. theol.
Terje Rygh, gir
«vitaminer» fra
Guds Ord, til
åndelig sunnhet

**Gud er nær deg –
uansett følelser**

En gang om året gikk ypperstepresten i den gamle pakt gjennom forhenget og inn i det aller helligste, der var han i Guds nærhet. 3 Mos 16.

Hebr 10,19-20 forteller at vi også går gjennom et forheng for å komme inn i Guds nærhet, dette forhenget er Jesus.

Da du tok imot Jesus gikk du gjennom forhenget og inn i Guds nærhet, og der lever du permanent.

Du er i Guds nærhet 24 timer i døgnet, når du arbeider, spiser, ber eller sover.

Du er i hans nærhet når du er opplagt, når du er nedkjørt, når du lovpriser og når du gråter.

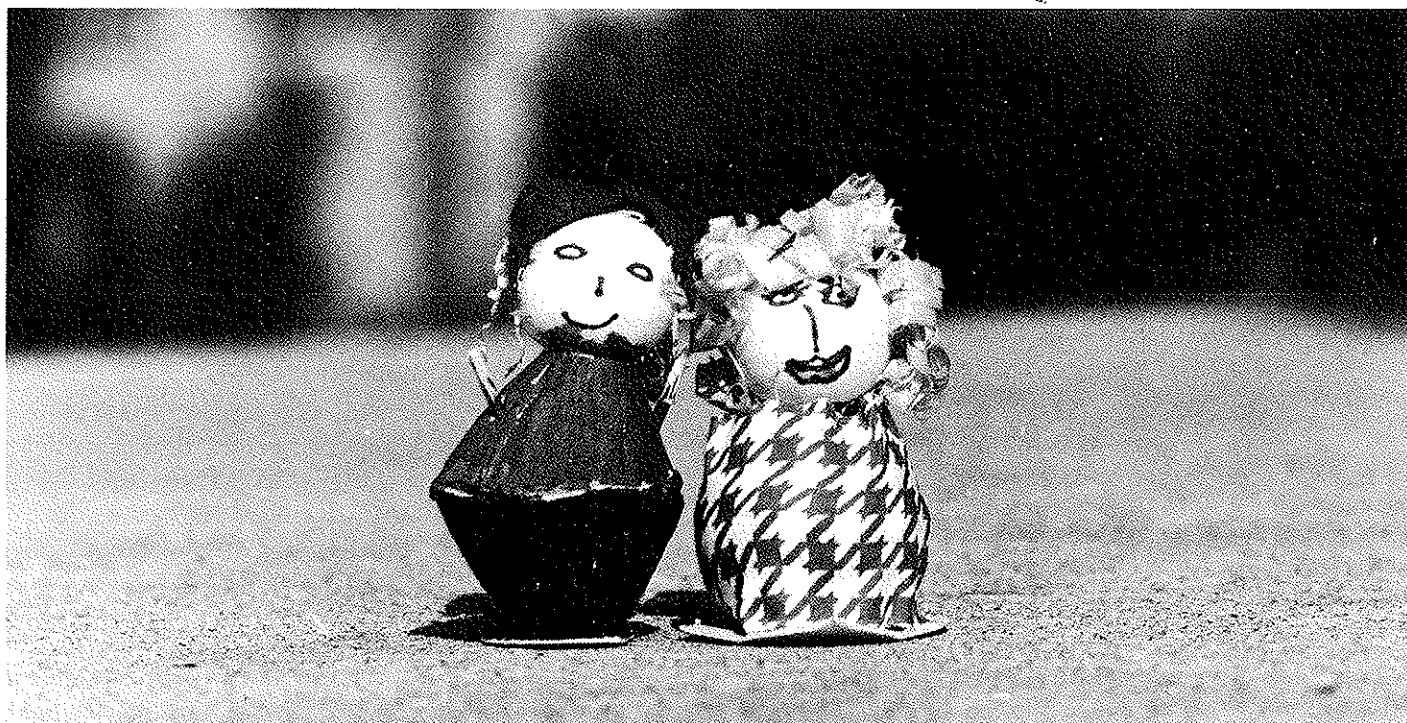
Det er viktig at du er oppmerksom på at Gud er nær deg uansett dine følelser og ytre omstendigheter. Salme 131.

Kunnskaper om Guds nærvær vil gi deg styrke og hjelp, øs ut ditt hjerte for ham under alle forhold, vær deg selv overfor ham, han er nær og utfrir deg. Salme 34,19.

Den kristne kvinne idag

Helene Thorsell tar i denne spalten opp aktuelle emner for den kristne kvinne i dag.

Et sentrum i hjemmet

Den kristne hustru.

En kristen kvinne har den store forrett at hun kan få stole på alle Guds løfter. Hva som helst dere ber om i mitt navn, skal dere få, sa Jesus. Hun kan få be om at Gud sender den rette ektefelle i hennes vei. Den som vandrer i Ånden, vandrer i de gjerninger Gud har lagt ferdige. Skulle ikke det gjelde også valg av ektefelle? Ingen får så mange felles oppgaver som et kristent ektepar. Gud føyer dem sammen til ett. Hvilken disharmoni vil det ikke bli om de skulle trekke i hver sin retning? En kristen kvinne er anmodet om å velge en kristen mann til sin ektefelle. En kristen hustru er mannens beste støtte og hjelp. Av alle de hun ber for, skal hun få lov å be mest for sin mann. Av alle takkeemner skal hennes mann få være det største. Hun er ikke bare fylt med menneskelig kjærlighet, men hun er full av Guds kjærlighet. Hvilken stor og rik vel-

signelse i hjemmet! Hun er tillitvekkende med åndelig autoritet og kraft.

En kristen hustru som har en ufrelst mann, har en stor misjonsmark i sitt eget hjem. Hun får regne med hjelp av Guds visdom til å finne ut hvordan hun skal vinne han for Gud. Hennes mann skal få være den nærmeste og første til å nyte Åndens frukter gjennom hennes hverdagsliv. Det fører henne inn i et dypt avhengighetsforhold til Gud. Åndens frukter kommer ikke fram ved anstrengelser, men ved troens hvile og overgivelse.

Vi leser i Bibelen at mannen er hustruens hode. Det står også en henstilling til mannen å behandle henne som det svakere kar. Kvinnen har ikke de samme funksjoner som mannen, like lite som hjertet har samme funksjon som hodet. Hodet, som kroppsdel, føler sikkert ingen overlegenhet overfor hjertet, men de har en total avhen-

gighet overfor hverandre. Å være hode i en familiesammenheng, er som å være kaptein om bord på en båt. Maskinisten har sin viktige funksjon, men han er glad over å ha kapteinen om bord. En av dem må lede an, en må ta avgjørelse i viktige saker. Når skipet er i havsnød, kanskje holder på å forlise, da må kapteinen være den siste som går fra borde. Det er neppe noen følelse av overmøt i slike stunder, men det er flere plikter og større ansvar. Han har ett for øye: Å gjøre det beste ut av situasjonen, slik at alle kan bli berget.

Hans oppgave er å tjene, oppmuntre og hjelpe. Den svakere part skal beskyttes av den sterke. Mannen er ikke bare sterkere fordi han har større muskelkraft, han er modigere, er ikke så følsom og sart. Han har med andre ord en annen natur. Det er gudgitt, ikke fordi han skal gå og skryte og hevde seg, men fordi han skal være bet-

ryggende å ha i nærheten. Hustruen skal få lov å nyte gleden og tilfredsheten ved dette. Det er noe å prise Herren for.

Den kristne husmor

En kristen hustru vil, uten tvil, føle hovedansvaret for utformingen og atmosfæren i hjemmet. Hun vil føle det som en stor glede og utfordring. Hun vil foreslå innkjøp av praktiske ting så vel som det som utsmykker hjemmet. Hun vil tenke i detaljer på alt utstyr, rengjøring og vedlikehold. Det betyr ikke at hun ikke skal få arbeide utenfor hjemmet, og heller ikke at de ikke skal få dele på oppgavene, men dette ligger ofte hennes hjerte nær. Hun har ansvaret, ikke bare for måltider, men også for en fullverdig og sunn kost. En kristen husmor vil ikke bare be om Guds tilgivelse når hun setter seg til bords, men hun vil be om at Herren skal velsigne alt hun tar seg fore i sitt hjem. Hun vil regne hjemmet som sin nærmeste arbeidsmark, hvor hun trenger Guds nærhet, hans hjelp og råd.

Den kristne mor

En mor ser ikke sin familie fra utsiden, hun er et sentrum i den, hun bærer den. Hun føler det første tegn til liv, registrerer den minste bevegelse, ber mer enn noen annen for det liv hun skal få føde til verden. Hun kjenner ikke bare gleden ved dette, men også smertene, slik at når hun har født, er hun gladere enn noen annen. Denne gleden er så spesiell at Jesus tok det som et bilde på en kristens glede over å se Jesus igjen.

En kristen mor vil ikke bare sørge for at hennes barn får det godt materielt, men hun vil lede dem til å tro på Jesus Kristus. Hun vil stadig ha barna i sine bønner, og hun vil be sammen med dem. Hun er ofte den som sterkest føler behovet for andakt og åndelig samtale i hjemmet. En kristen mor er svært ofte den beste sjelesørger for sine barn. En kristen mor er et av Guds store vekkesredskap i vår tid.

Ordspråkene 31

her finner vi en fengslende skildring av den kristne hustru, mor og husmor. Vi leser om hennes forhold til sin mann, til Gud, til sine barn, til sitt hjem og til samfunnet.

Vers 1-7: Hun elsker, ber og får bønnesvar. Hun innprenter, formaner og opplyser.

Vers 8-9: Mor taler de fattige og hjelpeløses sak.

Vers 10-12: Den gode, ømme, kjærlige og tillitvekkende hustru.

Vers 14-22: Hun er en god husmor med arbeidsglede og har øynene oppe for hjemmets mange utfordringer og gjøremål. Hun er positiv, optimistisk og framtidsrettet. Hun er utholdende og skjønner tankens og troens betydning. Hun er økonomisk. Hun har et stort hjerte med store visjoner. Hun administrerer seg selv og andre. Hun er gjestfri og hjelpsom. Hun er ikke redd for det som skremmer og virker kaldt. Hun

skaper en lun og koselig atmosfære i hjemmet. Hun er nøye med seg selv og kler seg pent.

Vers 23: Hun øver stor innflytelse på sin manns renommé og aktelse.

Vers 24-27: Hun er en verdig kvinne som ser framtiden trygt og rolig i møte. Hun rettleder med klokskap og vennlighet. Hun snylter ikke på andre og krever ikke av dem.

Vers 28-31: Hun blir prist lykkelig av mann og barn. Hun tar imot ære og takk-nemlighet og gleder seg over at det lykkes.

Hun er gudfryktig.

Store utfordringer og muligheter

Løs lenkene om din hals, du Sions datter.

Ryst av deg støvet! Reis deg opp! Sett deg på tronen.

Våkn opp. Kle deg i kraft! Ta på deg høytidsskrud! (Jesaja 52.)

Den kristne kvinne må se på seg selv slik Jesus ser på henne. Vi må se vår oppgave og tjeneste slik han ser det. Vi behøver ikke kjempe i egen kraft, men vi trenger å tro. Vi vil ikke irritere og tappe, knuffe og slå, men vi vil åpne oss for det gode og byggende. Det som Gud har regnet med skulle fungere. Vi vil elske, ære og tjene våre medmennsker, være med søstre så vel som våre brødre.

Jubileumsfest i OSLO 3.-8. juli

Store åpne møter hver kveld.

Av møteprogrammet nevner vi:

TORSDAG 3. JULI:

Kl. 1900: Åpningsmøte i Betlehem
Taler: Frank Mangs

TORSDAG 5. JULI:

Kl. 1900: Ekeberghallen
DIN RIKSSAK –
VÅRT ANSVAR
Taler: Annie Skau Berntsen

FREDAG 6. JULI:

Kl. 1900: Ekeberghallen
FREMtiden HØRER
OSS TIL
Taler: Håkon Fagervik

SØNDAG 8. JULI:

DETTE ER DAGEN

Kl. 1100: Radiogudstjeneste
Taler: Bjørn Øyvind Fjeld

Kl. 1500: FRI FRA FORTIDEN

– INN I FREMTIDEN

Taler: Asbjørn Johansen

For øvrig program:

Se nærmere kunngjøring i dagspressen!

REGULJÄRFLYG

VI HAR HELA VÄRLDEN TIL 1/2 PRISET!

TOTALPRISER T/R I NORSKA KRONOR

USA från	Oslo	Bergen	Stavanger	Från OSLO
New York	3.995	3.890	3.795	Bangkok 4.495
Chicago	4.545	4.440	4.345	Singapore 5.295
Detroit	4.850	4.755	4.650	Dehli 4.995
Los Angeles	5.395	5.290	5.195	Characas 5.995
Miami	4.965	4.860	4.765	Bogota 6.590
San Francisco	5.395	5.230	5.195	Lima 7.895
Seattle	4.870	4.775	4.670	
Washington	4.475	4.370	4.275	

USA-RUNDREISEPASS

60 dager inkl. Mexico, Canada **350 \$**

150 STÄDER – 13 000 AVGÄNGER DAGL.

AUSTRALIEN

Via USA, Hawaii,
Fiji, Nya Zeland

TOTALT **8.595**

Quito	7.485
Cairo	3.690
Lagos	5.950
Nairobi	5.295
Johannesburg	7.595

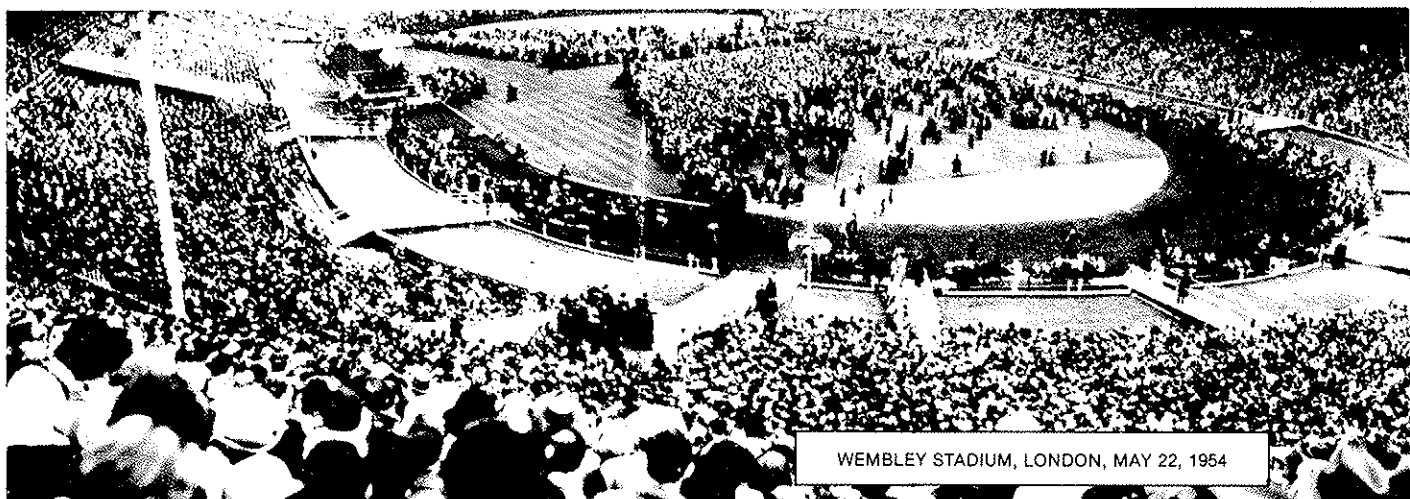
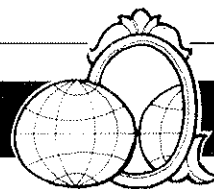
– HOTELRESERVASJON – BIL – ETC. 7

TILL ÖVRIGA DESTINASJONER RING OM PRIS

MIC KRISTEN RESETJÄNST

TEL. SVERIGIE 0956 (0)40 - 15 12 48 - 15 12 51

STRANDGATAN 110 – 21611 MALMÖ

WEMBLEY STADIUM, LONDON, MAY 22, 1954

Storaksjoner i England i sommer

Når den argentinske evangelisten Palau taler på Queen's Park Rangers stadion i sommer, vil hele den engelsktalende verden kunne høre han på radio og TV. I løpet av seks uker skal Palau tale seks dager i uken i en kampanje som støttes av 1600 menigheter i London. En rekke radio og TV-selskaper samarbeider slik at disse sendinger kan nå fram til store deler av USA, Australia, Canada og 25 andre land, for det meste i den tredje verden. Palau anser sin London kampanje som den mest strategiske og viktigste aksjon i hans 16 årige kampanjevirkosmhet.

Leighton Ford vil besøke Southhampton på samme tid som Palau er i London, mens Billy Graham vil besøke storbyer i England hvor han aldri før har holdt noen større aksjoner.

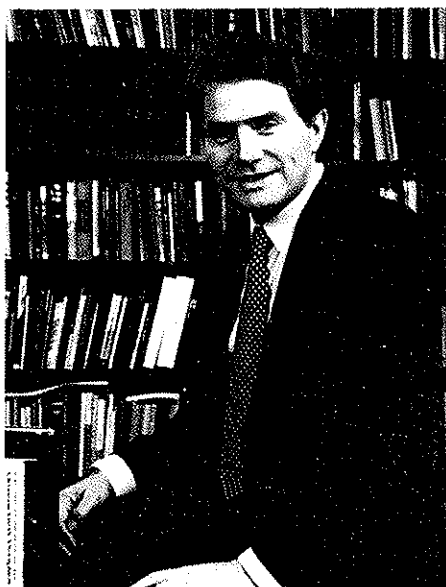
Han kommer til Bristol og Sunderland i mai, Norwich 9.-12. juni, Birmingham 30. juni til 7. juli, Liverpool 14.-21. juli og Ipswich 24.-27. juli. Palau og Graham ble invitert uavhengig av hverandre til disse aksjoner, men i 79 ble de enige om å gjøre en felles innsats for Englands frelse.

I et stort opprop om forbønn, skriver Graham bl.a.:

– Vi er bedende om at denne aksjon må vekke England hvor fremmøte til kirkene er det laveste på mange årtier. Vi tror at som disse møter blir «vannet» med bønner fra hele verden, vil vi se en stor utgydelse av Den Hellige Ånd.

Graham har hatt en rekke kampanjer i England bl.a. fire stor aksjoner i London i 1946-54-66 og -67. Den nesten tre måneder lange møteserien i seks av Englands største byer, vil bli den største aksjon Graham og hans team har vært med på siden hans 16 ukers kampanje i Madison Square Garden i 1957. Tidligere i år talte Graham for dronning Elisabeth og andre medlemmer av den kongelige familie. Han var også gjest hos borgermesteren i London, og samtalte i 40 minutter med Margaret Thatcher. Han samtalte med over 50 kirkeledere inklusiv den anglikanske erkebiskop Robert Runcie om denne tidenes største evangeliske kampanje i England, kalt «Mission England».

Billy Graham samlet i 1954 den største forsamling i Wembely stadions historie en rekord som holder enn i dag, fordi det aldri mer vil bli tillatt så mange mennesker samlet på en gang. Nå drar Graham til andre av Englands storbyer, mens Louis Palau besøker London i juni og juli. 25.-30. juni vil møtene bli overført via radio og TV-satelitter til hele den engelsktalende verden.

Egypt omgjør helligdager

Det pågår en stigende islamisering i Egypt. Det er nå innført en ny statlig helligdagskalendar. Julehøytiden er avskaffet, istedet er Muhammeds fødselsdag gjort til offisiell helligdag, og nyttårsdagen blir beregnet etter Muhameds utvandring til Medina i 662.

Fredag og lørdag blir weekend, mens søndag blir alminnelig arbeidsdag. Ellers meldes det om vekkelse i Egypt, det er kristen konferansesenter som ble opprettet i 1955 som har gitt støtet til denne, sier lederen for de evangeliske kirkene i landet, Dr. Samuel Habib. Ungdom fra den koptiske katolske og den koptiske ortodokse kirke samt fra de 19 evangeliske kirkesamfunn i Egypt, besøker stedet og bringer vekkelsen til sine hjemsteder. Siden er det reist flere slike senter i landet.

Det skjer i India

I den indiske staten Gujarat blir en ny menighet dannet hver fjortende dag. Det er en av de største organisasjoner som sender ut misjonærer i India, The Friends Missionary Prayer Band, som står bak dette arbeidet. Til nå har de 20 misjonsstasjoner og 110 menigheter i Gujarat.

Denne organisasjonen har satt seg som mål å sende 500 evangelister til 11 av Nord-Indias stater innen 1987. Til nå har de sendt ut 221 misjonærer på 49 misjonsmarker, og Gud har velsignet arbeidet deres. Flere hundre har tatt imot Jesus som sin frelser og blitt døpt, skriver Asian Outreach.

India var gjenstand for en stor masse-evangeliserings-kampanje i fjor. Den ble gjennomført av 400 unge i Operasjon Mobilisering. Den tre måneders lange kampanjen, ble konsentrert om delstatene Bihar og Uttar Pradesh. 43 team med ti unge i hver forsøkte å nå ut til de 90 millioner innbyggerne med 2,5 millioner traktater og 330 000 bøker og Nytestamenter. De som ikke kunne lese eller skrive fikk kristne plater. Kampanjen fikk under navnet «Ganges 83».

Fra «Mot målet».

Ny kristen journalistkole i USA

Pat Robertson som er en av de kjente TV-predikanter i USA og grunnlegger av Christian Broadcasting Network CBN og programmet «The 700 Club», står også bak «CBN Universitetet» i Virginia Beach, Virginia som de grunnla i 1977. Universitetet vil nå få et grundig og omfattende studium i kristen journalistikk, det vil bli kurser i alle former for mediarbeide inkludert TV-produksjon. Det vil også bli tre måneders praksis i Washington D.C. som er en av verdens nyhetssentrum. Man har fått topp kvalifiserte forelesere for å gi den best mulig utdannelse i journalistikk som det er mulig å få i USA i dag.

Michael Harper blir domkirkeprest

Tve år etter sin karismatiske opplevelse som bl.a. førte til at Michael Harper forlot sin prestetjeneste i «All Souls Church» i London og grunnla organisasjonen Fountain Trust og startet bladet «Renewal», har han latt seg utnevne til domkirkeprest i Chichester-katedralen. Han ble lenge oppfattet som den selvskrevne leder for den karismatiske bevegelse i den Anglikanske kirke, England. I følge Colin Urquhard er fornyelsesvekkelsen sterkere i England nå enn et ord, men Harper har i sin siste bok advart mot at den fører til nye kirkesamfunn.

Harper tror at de gamle samfunn kan fornyes, og at grupperinger som ikke tilhører noe kirkesamfunn bare øker splittelsen i kristenheten, og fører til en verre form for «samfunnstenkning» enn det som nå finnes i kirkesamfunnene.

– Jeg tror ikke på noen «karismatisk enhet», sier Harper. – Jeg ønsker å se enhet blant alt Guds folk, enten de er karismatiske eller ikke. Vi bør dele vår ydmykhet istedenfor vår følelse av overlegenhet. Han er nå leder for SOMA, som er en spesiell eku-menisk organisasjon som ikke ønsker å være eksklusiv, men vil arbeide for alle kristnes rett til «fylde i Kristi legeme».

– Er det alltid galt om kristne forlater sine kirkesamfunn og danner lokale menigheter?

– Nei, svarer Harper. Om mennesker sul-tefores i en kirke og det kan dannes lokale menigheter som vinner og fostrer mennesker i Kristus, så har jeg ingen ting imot at de forlater sin kirke. Men når man splitter en menighet som forkynner et klart evangelium, da er det galt. Deling må bare skje i nødsfall. Selv om Harper er kritisk mot det nye karismatiske grupperinger, er han fortsatt aktiv karismatiker innen sin egen kirke og har en åpen dør for sitt budskap om Den Hellige Ånd også innen kirkenes verdensråd og den katolske kirke.

Han har sluttet som redaktør av «Renewal» men bladet kommer fortsatt ut. (Fra «Hemmets Vän»)

Etisk vekkelse

»29.-30. juni vil det holdes en «fremtidskonferanse» på Betelseminaret i Stockholm. Blant talerne vil bl.a. Ronald Sider fra «Evangelicals for Sosial Action» i USA komme. Man ønsker å belyse aktuelle etiske spørsmål utfra Bibelen og vekkel-sarbeidet. Olof Djurfelt som er redaktør for svenske «Dagen», vil sammen med Lennart Molin lede et seminar om «En etisk vekkelse». Ellers vil bl.a. Harry Månsus lede seminar om «freds og framtidsteologi».

«Stor-predikanter»

I et intervju det svenske bladet «Logos» har med «Vineyard»-pastoren Paul Filler fra USA, forteller han om en undersøkelse som er gjort for en tid siden om ca. 150 forkynnere som var godt kjent på 50-tallet.

De ble kjent som vekkel-ssevangelister og «helbredelses-predikanter», og ble gjerne kalt «stor-predikanter». I dag er det bare fire av de som fortsatt har en effektiv virksomhet. De øvrige kom bort p.g.a. økonomisk uærlighet, andre falt i umoral, og noen ble endog alkoholister.

– Så snart jeg blir brukbar, begynner djevelen å angripe og underminere meg på ulike måter for å få meg bort fra min tjeneste. Vår bevarelse mot slike angrep er et nært forhold til andre mennesker, mener Filler.

– Ikke minst forkynnere, behøver noen som har innsyn i deres liv, som kan si i fra når de ser noe som er feil. Jeg har en gruppe kristne som står i et slikt forhold til meg at mitt liv er åpent for dem. Jeg står til ansvar for mine handlinger ovenfor dem og de har rett til å korrigere meg. Også mennesker utenfor våre sammenheng som vi får god kontakt med, vil vi gjerne skal si sin mening om det de ser i blant oss.

Under i Kina

Guds ord, forkynnelse og Guds under i Kina fører mennesker til tro. En kinesisk evangelist forteller i Asian Report at en døende kvinne ble på en mirakuløs måte reist opp, og hendelsen førte til at 40 mennesker i den landsbyen umiddelbart vendte seg til Gud.

Evangelisten var ute for å forkynne og vitne på landsbygda, da han kom til en landsby der en kristen kvinne lå for døden. – De kristne ba meg komme til byen så jeg kunne være med under begravelsen, forteller evangelisten.

– Da jeg kom til hjemmet, var hun allerede iført likklær og lagt på båren som skulle føre henne til graven. Hun hadde ligget i seks dager uten å spise, og den dagen jeg kom, hadde hun blitt bevisstløs. Hun lå og trakk pusten nå og da. Familien ville at jeg skulle be for henne, så hun kunne bli ført hjem til Herren i fred. Det var ikke noe menneskelig håp for at hun skulle overleve, og døden kunne inntreffe når som helst.

Vi kristne som var samlet der, ba for henne, og så satte vi oss ned for å lese Guds ord og be sammen. Vi satt slik i seks timer, da den døende plutselig reiste seg opp og begynte å prise Herren. Hun var helt våken, og hun fortalte oss at hun var fullstendig helbredet. Kvinnen spiste en bolle med ris-suppe og et stykke kake, og gikk så ut for å vaske seg. Hun fortalte oss at hun hadde sett Herren og opplevd himmelens herlighet. Vi bøyde kne alle sammen og takket Gud sammen med henne.

Det ble en sjokkartet opplevelse for alle i landsbyen. Omkring 40 mennesker bestemte seg der og da at de ville ta imot Jesus som sin frelser. Ære være Hans navn, slutter evangelisten.

Vekkel-sse i Romania

det skjer en oppvåkning og en forsamlingsvekst i Romania. Den jugoslaviske pastoren Peter Kuzmic sammenligner det som skjer i Romania med menighetsveksten i Korea.

Han ser de samme årsaker til vekst i Romania som i Korea. Her skjer fornyelse ved Den Hellige Ånd, som igjen betyr en fornyelse av bønnelivet og den enkeltes vitnesbyrd. Den sterkeste tilveksten ser man innen baptistkirkene og blant pinsevevnerne. Men også innen den ortodokse kirken skjer det vekkel-sse. Som et eksempel på hvor raskt Guds rike går framover, nevner Kuzmic at en menighet økte medlemstallet fra 600 til 1800 bare på noen få måneder. Menighetene blir sett på som et sted hvor man blir bygget opp til et aktivt kristenliv, og det når ut til arbeidskamerater, familie og venner.

Jøder i Sovjet

Utreisetillatelse for sovjetiske jøder har de siste årene stadig blitt færre. I fjor fikk bare 1315 jøder tillatelse til å forlate landet. Det er bare halvparten av de tillatelser som ble gitt året før, forteller overrabbiner Bent Melchior i København. Tallet for 1982 var 2688, noe som ligger langt under rekordåret 1979 da det ble gitt 51 320 utreisetillatelser. Året etter ble antallet godt og vel halvert til 21 497, og i 1981 var det bare 9 431 jøder som fikk forlate landet.

Melchior kan fortelle at forholdene for de sovjetiske jødene er dystre. De er under stadig kontroll for at de ikke skal møtes i jødiske eller hebraiske studiesirkler.

«Ny Visjon»

Jan Hanvold som en tid var norsk representant for «Inter-misjon», er kjent av mange fordi de utgav sitt blad gratis i 15.000 ex. Han ledet den norske avdeling av den svenske «Kristna Østmisjon». Hanvold sier at det ble for mye administrativt arbeid for hans kall og legning, han har derfor sammen med Sigfred Rafoss startet «Ny Visjon». Rafoss har vært hjelpepastor i Oslo Fullevangeliske Kirke (OFK), men slutter der. «Ny Visjon» vil få sitt hovedkvarter i Drøbak, og i styret for stiftelsen sitter foruten de to nevnte forkynnere også Hans Bratterud. Hanvold som også er medlem i OFK, forteller at man ønsker å drive en verdensvid evangelisering, med hovedvekt på Øst-Europa. De utgir bladet «Ny Visjon» som sendes til alle interesserte og er oppe i 7.000 ex. Sigfred Rafoss vil også lede en bibelskole i Drøbak som de kaller for «Norges første trosskole». Der vil det bli et 9-måneders «tros-kurs» basert på studiemateriale fra USA.

Før skolen starter i september i år, skal de også besøke Ulf Ekmanns skole i Uppsala, en skole som på kort tid har fått flere hundre elever. Det kurset som Institutt for Kirkevekst har hatt i tilknytning til OFK, blir foreløpig nedlagt, det har vist seg å være liten interesse for dette. Rafoss som er fra indremisjons miljø i Kvinesdal, er kjent som en dyktig underviser. Rafoss og Hanvold ønsker å bygge opp en lokal frimenighet i Drøbak, og forteller at det ikke finnes noen slik menighet fra før i Frogn kommune, som har 8.000 innbyggere. Det finnes imidlertid en gruppe på ca. 40 kristne ungdommer i distriktet som har regelmessige møter, de har vist interesse for å være med i virksomheten omkring «Ny visjon».

Triumftog -84

Forbedere for Sverige har fått tro for å gjøre -84 til et «triumfår, for Kong Jesus».

Det er så mye frykt og mismot innfor dette året, at man ønsker gjennom forbønn å bryte disse tendenser.

– Vi tror at vi står innfor åndelige høsttider, derfor vil vi være med å be fram høstarbeidere og åndelige fedre og mødre, sier en av initiativtagerne Claes-Göran Bergstrand.

Tanken er at man skal samle Guds folk på ulike steder i Norden til bønn, lovsang og proklamasjon av Jesus som Herre over de ulike områder. I slutten av januar dro et Skandinavisk team av brødre opp til Hammerfest, for ved Nordens ytterste grense proklamere Jesus som konge. Under teamet «En ny dag over Norden» holdt de møte i Frelsesarmeens lokaler, og formidlet der visjonen om «triumftøget». Det var under stor gripenhet at mennesker gav sitt gjen-svar på kallet til å bli forbedre for Hammerfest og hele Norden.

Brødrene kom opp i et privatfly og under innflyvningen ble himmelen opplyst av Nordlys som stod som lange lyse søyler på begge sider av flyet, noe som utløste lovsang i kabinen.

Ved hjemreisen fløy teamet over Nordkapp for fra luften over «nordens ytterste ende» utrope Herrens seier, og ønske Han velkommen tilbake til jorden. Dette seiersropet skal gjenlyde gjennom hele Skandinavia og videre nedover i Europa helt til Jerusalem under løvhyttfesten der i oktober. – «Triumftog 84 er en profetisk handling som vil tilkjenne Herrens herredømme og herlighet over jordens områder fra alle fire verdenshjørner i retning mot Jerusalem, sier Johannes Facius.

På bilde ser vi brødrene på kaien i Hammerfest. De som var med var Sven Nilsson, Kjell Søberg, Rune Brannström, Kjell Haltorp, Rolan Smith, Joannes Facius, Clas Göran Bergstrand og Lars Enarsson.

Arthur Blessitt bærer fremdeles korset

– Å bære korset er mitt liv, sier ARthur

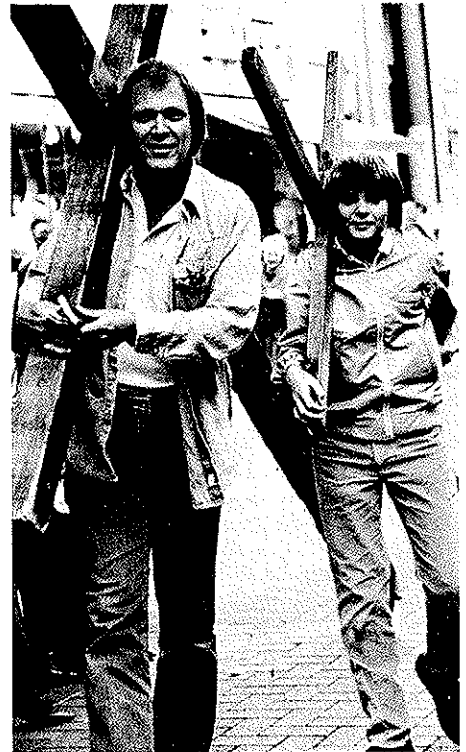

Blessitt, som for 15 år siden forlot sin gate-misjon i Hollywood, for å bære et trekors rundt om i verden. Han bruker 11 måneder av året på dette og vitner og underviser på seks kontinent. Han har vært i 68 land og gått flere hundre mil med korset over skulderen. Han er blitt stenet, fengslet og slått og i Nicaragua ble han endog stilt opp for å skytes, men ble i siste liten reddet ved et mirakel. Etter hans siste besøk i Norge dro han direkte til Beirut, hvor han og sønnen Joshua gikk med korset midt for øynene på de stridende parter. Blessitt hadde bl.a. en lengre samtale med Yasser Arafat og forklarte han korsets betydning.

– Kanskje har jeg fått mine største opplevelser i Polen. Jeg har båret korset der i august tre år på rad og i år blir det den fjerde gangen. Ved en anledning i fjor var det 60.000 polakker som gikk sammen med meg, jeg gikk med denne store folkeskaren bak meg i ni dager, og flere av disse var prester.

Fra Charisma.

Arthur Blessitt bærer korset rundt om i verden, her sammen med sønnen Joshua som lik sin far gjerne vil bære korset til et vitnesbyrd for menneskene.

Bøker og kassetter fra

Shalom Forlag

6440 ELSNESVÅGEN

x) SANGEN OM UNDERET
xx) HVORFOR EN KRISTEN

kr. 49.-. x) kr. 49.-. xx)

SYNER BAK FORHENGET

Guds Ånd kommer over barn på et barnehjem i Yunnan i Fu i Sor-Kina. De bortrykkes til den tredje himmel og opplever livet i den Åndelige verden.

Poc. kr. 20.-

NÅR DINE PENGER BLIR VERDILØSE!

«Denne boken vil uten tvil bevise for deg at vi lever i de siste øyeblikk av endens tid. Den er som en katalog, full av fascinerende fakta. Denne uvanlige og eksplisive HÅNDBOK FOR ENDETIDEN kan bli det redskap som bevarer deg og din familie.»

- De planlegger å gi deg et merke på kroppen.
- Hode/hånd-scan maskinen er klar!
- Få rede på hvordan DU og andre bruker «666-systemet» NÅ.

Poc. kr. 35.-

NÅ PÅ TILBUD

1 stk. kr. 25.00

– 3 stk. kr. 70.00

6 stk. kr. 120.00

Viggo Wilhelmsen

GUDS MIRAKLER

KAMPEN OM KALLET

NY BOK!

KAMPEN

OM

KALLET

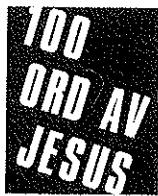
Boken er en skildring fra virkeligheten. Den er blitt til etter inspirasjon, og vi tror den vil være til stor velsignelse. Forfatteren har valgt å være anonym. Poc. kr. 20.-

SEND DIN BESTILLING TIL SHALOM FORLAG, 6440 EIDSVÅGEN, TLF. 072/62762
HUSK TYDELIG NAVN OG ADRESSE.
BESTILLINGER OVER KR. 150.00 SENDES FRAKTFRITT I OPPKRAV.

NYE BØKER FRA HERMON FORLAG: NÅ I DIN BOKHANDEL!

NÅR DINE PENSER BLIR VERDILØSE
«Denne boken vil uten tvil bevise for deg at vi lever i de siste øyeblikk av endens tid. Den er som katalog, full av facinerende fakta. Denne uvanlige og eksplosive HÅNDBOK FOR ENDETIDEN er det redskap som bevare deg og din familie.
1348 er solgt på én uke!

100 ORD AV JESUS
Lommebok for Bibelstudier. 100 Jesus ord fra Johannesevangeliet.
Hft. kr. 5,-
10 stk. kr. 35,-
40 stk. kr. 100,-

PÅ VAKLENDE FØTTER
Søkelys på Darwins utviklingsteori. På en enkel måte bevises det at han tok feil!
Ypperlig for ungdoms- og Bibelstudie-grupper.
Hft. kr. 10,-

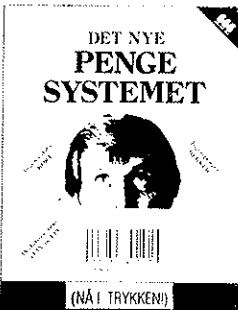
HUSMENIGHETEN
Slutt dere sammen i husmenigheter!
Kristen er man nemlig ikke alene, men sammen med andre. Og for kirken var husmenighetene, slik vi kjenner dem fra kristendommens første ekspansive århundrer. Istenfor å være et publikum i kirkebenkene, bør dagens kristne også gå inn i slike husmenigheter som både kan tjene som hverdagsfellesskap og i siste instans omvendelsesmiljøer. – Poc. kr. 25,-

KJÆRLIGHETSMÅLTIDET
Kjærlighetsmåltidet – Lovås
Ung og eldre som lever trofast med i sin menighet, har også behov for et mer frolic fellesskap i en mindre gruppe eller husmenighet. Og kjærlighetsmåltidet kan brukes som en grunnform for slike samlinger i hjemmene.
Dette mønsteret finner vi igjen i den første kristne tiden. «De holdt sammen, og hver dag samlet de seg trofast på tempelplassen, i hjemmene brot de brødet, og de spiste sammen med oppriktig og inderlig glede.»

HVA ER SÅ DJEVELSK VED ROCK & ROLL?
Massevis!
Rockemusikken er gjennomsyret av tekster som lovpriser narkotika, det okkulte, unormale, homoseksualitet, vold og opprør. Men det som er enda værre er: BAKLENGSBUDSKAP! Mange rockegrupper bruker denne teknikken. Mye er ren Satan-tilbedelse, og tenåringer lytter i timevis å være klar over påvirkningen. Farene blir her avslørt. Anbefales ikke for folk med nærvæproblemer eller dårlig hjerte!

DET NYE PENGE SYSTEMET
(NÅ I TRYKKEN!)
Poc. 326 sider kr. 39,50
* Gå ikke glipp av fortssettelsen på – «Når dine penger blir verdiløse... er 666-systemet her!»
* En uunnværlig håndbok for endetiden!

- * Syns du den første boken var sterk? Den omhandler tallet «666».
- * nr. 2 omhandler MERKET!
- * Både ved guddommelig åpenbaring og rent vitenskapelig beviser forfatteren at EAN-koden er forløperen for DYRETS MERKE!
- * Fra 1. januar 1984 er det påbudt med MERKING av produkter. Når kan vi vente påbudet om MERKING AV PERSONER?
- * Den kommende verdensdiktator får hele systemet servert på et fat!
- * Overvåkingmulighetene i det «pengeløse samfunn» blir 100 % effektive!
- * Løgnpropaganda for innføring av systemet avsløres.
- * Eget kapittel om bruken av «666» og innføringen av det pengeløse samfunn i Norge!

POSTKORT

1 pk. 10 stk. ass. kr. 12,-
1 pk. 24 stk. ass. kr. 24,-
1 pk. 50 stk. ass. kr. 39,-
1 pk. 100 stk. ass. kr. 72,-

ORDREKUPONG:

-stk. Når dine penger blir ...
-stk. Det nye pengesystemet
-stk. Baklengs – rock & roll
-stk. Husmenigheten
-stk. Kjærlighetsmåltidet
-stk. 100 ord av Jesus
-stk. På vaklende føtter
-stk. Postkort m/Bibeltokst
-stk. Aldri for gammel for Gud
-stk. Gud bruker hverdagsmennesker
-stk. Løstlatt for livet

5 stk. av en tittel! 30 % rabatt
50 stk. av en tittel! 50 % rabatt

Navn:
Adresse:
HERMON FORLAG, 3577 Hovet
Tlf. 067 - 88 560 / 88 532

Husk: **FJELLGOSPEL '84, 8.–11. juni,** på **HERMON HØYFJELLSENTER**
KONSERTER – SEMINARER
Don Francisco, Bjarte Leithaug, Trygve Wikstøl, Kjell Fjalseth, Leiv Holstad, Svein Andersen

ROM – HYTTER – CAMPING

Påmelding og informasjon:
Tel.: 067 - 88 532

FURNÄS BIBELCENTER

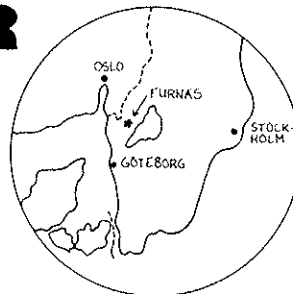
BIBELSKOLAN FÖR DIG SOM VILL GÅ VIDARE MED HERREN OCH PRAKTISKT LÄRA DIG FUNGERA I DET SOM HERREN HAR GETT TILL DIG.

Vi vill hjälpa dig att upptäcka just din kallelse och tjänst. Vi önskar att du ska se och uppleva att allt Guds folk hör ihop och att vi tillsammans utgör Kristi kropp, lemmar varandra till tjänst.

Du får möta talare som står verksamma i vitt skilda sammanhang och se deras olika tjänster i funktion. Genom detta hoppas vi att du ska få perspektiv på det som Herren gör idag. Varje ämne intensivläses och gruppundervisning förekommer regelbundet.

Du får en personlig handledare som hjälper dig tillrätta och som finns till hands när du behöver det.

Du kommer inte till en institution utan till en kristen gemenskap där du får leva tillsammans med andra trossyskon.

FASTA MEDARBETARE

Rektor Jonas Peterson

Maivor Peterson

Arne Lidén

Kajsa Lidén

Stig Andersson

Eva Edler

JAG VILL HA YTTERLIGARE INFORMATION

Namn

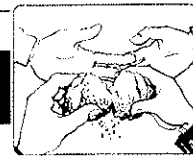
Adress

Postadress

FURNÄS BIBELCENTER

Box 133, 666 01 BENGTSFORS, SVERIGE Tel: 46531-116 25

Lesernes forum

Denne spalten er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

FORNYELSE MED KONSEKVENSER

Fornyelsen som har gått frem blant Guds barn i de senere år, har etter hvert fått praktiske konsekvenser for mange. Bl.a. har forholdet til kirkesamfunn og religiøse organisasjoner forandret seg p.g.a større åpenbar-else over menigheten som Kristi legeme.

Blant «fornyelsens folk» er det nok ikke så få som har fungert som pastorer, predikanter, ledere, o.l. innenfor etablerte forsamlinger og kirker. Og jeg tror at Gud er svært interessert i at fornyelsen skal få sette sitt preg også på denne delen av deres liv. Slik at det ikke på noe område blir «ny vin i gamle skinnsekker», men «ny vin i nye skinnsekker».

Vil f.eks. de som har hatt en spesiell tjeneste i en religiøs sammenheng kun i kraft av utdanning og menneskelig dyktighet, ydmyke seg for Gud og menigheten og begynne å fungere som et lem på Kristi legeme på lik linje med de andre lemmene?

Vil de som p.g.a. musikalsk evne og god sangstemme har fungert som en slags religiøse underholdningsartister, la Herren ved sitt Ord få sette tingene på plass?

Vil forkynnere som for lenge siden er blitt scene-vante, la Guds Ånd overta og slutte å bruke «billige tricks» og andre effekter som mer appellerer til følelser enn til viljen hos tilhørerne?

Og hva med dem som i pakt med den tradisjonelle pastor-rollen har opptrådt mer som hoder enn som lemmer? Vil de stige ned fra «plattformen» og la menighetens hode overta hele kommandoen og finne seg i å fungere i fellesskap med brødre og søstre som «hverandres lemmer»?

Bibelen er helt klar! Kristi legeme har kun étt hode. Alle vi andre er hverandres lemmer. – Så det blir spennende å se om «presteskapet» vil stige ned og blande seg med «legfolket», eller om de fortsatt vil holde på dette gamle-pakts system der noen utgjør et slags mellomledd mellom Gud og mennesker.

Om bare litt av surdeigen blir igjen, vil den etter hvert gjennomsyre alt sammen. Og så blir ikke «det siste hus' herlighet større enn det første's». Men det nye blir snart en kopi av det gamle. Historien gjentar seg.

Våger du å legge hele ditt liv åpent for Åndens sverd, som er Guds Ord, og la det kløve sjel og ånd? Vil du som Jesus har bedt deg om: sette deg selv lavt og miste ditt liv for hans skyld?

Fornyelsens vei er den smale vei! Men den er også velsignelsens og herlighetens vei! Halleluja! – Vær snill og ikke stopp halvveis!

Sigmund Syvertsen

LIGNELSE

Der er en dør inn til Guds Rike.

Syndefallet låste denne døren fordi mennesket vendte seg vekk fra Gud.

Men Gud ville forsone Seg med verden.

Han ga Seg Selv i Sin Sønn til Sonoffer for syndefallet.

Jesu død for våre synder er Nøkkelen som har låst opp låsen, men døren er fortsatt lukket.

Denne Sin Frelsergjerning har Gud åpenbart for oss i Sitt Ord.

Når du tar til deg Ordet og tror Det, får du vite at døren ikke lenger er låst.

Gjennom Nåden, ved Ordet og Ånden, kan du la Jesus, Guds enbårne Sønn, følge deg gjennom døren,

rett inn til Det Evige Liv.

Vidar Corn Jessen

KRISTENDOM OG FORRETNINGSMORAL

Kristne forretningsfolk og deres yrkesmoral er et ømtålig tema. Selvsagt er det her, som over alt ellers, individuelle ulikheter. En konklusjon synes jeg imidlertid å kunne trekke etter mange års erfaring på dette feltet. Det er: JO HØYERE KRISTEN BEKJENNELSE, JO FORSIKTIGERE MÅ MAN VÆRE MED VEDKOMMENDE NÅR DET GJELDER PENGER OG FORRETNING.

Som sagt gjelder dette slett ikke de fleste, men jeg har opplevd nok til å våge å hevde at det er en viss sammenheng her. Etter å ha samtalt også med andre, viser det seg at det ikke bare er jeg som har erfart nettopp dette.

Ved ett tilfelle fortalte jeg en kristen bror om min tvilsomme erfaring med et annet menneske i forretningssammenheng. Da jeg var ferdig, sa han raskt: «Og han er vel kristen, kan jeg tenke meg.» Og det var nettopp det som var tilfelle. Selv hadde min bror nøyaktig samme erfaring, og han følte seg nesten forpliktet til å advare kristne mot å inngå forretninger med medkristne. Dette er selvsagt å gå for langt, men konkurser, tvangsauksjoner både av forretningsbygg og hjem, familiekriser og, ikke minst, troeskriser har mange ganger vært resultatet når man feilaktig har stolt på en bror i en slik sammenheng.

En ting er hva kristne forretningsmenn kan tillate seg overfor myndighetene (det er et kapittel for seg), en annen sak er hva de kan tillate seg overfor brødre. Når man i forretningssammenheng har med kristne å gjøre, forventer man noe mer av disse enn

av «verdslige», dersom man ikke vet bedre. Man inngår kanskje tilogmed bare en muntlig avtale, som så den annen part på ingen måte føler seg bundet av. Og endog skriftlige avtaler vil kunne tolkes ulikt. Det kan bli trette og krangel, noe som ofte ender i rent uvennskap, kanskje i at de går fra hverandre som bitre fiender.

Ofte er den ene part i en slik sak pågående, mens den annen part jenker seg for å bevare freden. Dette kan lett bli utnyttet av den pågående part til ekstra gevinst, mens den annen part heller lider urett enn å forfølge saken. Skuffethet og sårhet blir ofte resultatet når vedkommende i tillegg til sine tap, via andre kanskje også får høre hvilke negative og ville rykter som spres om saken.

På meg virker det, som sagt, som om dette kan være mest utbredt i de kretser der bekjennelsen er høyest, ofte gjelder det såkalt karismatiske kristne. Det virker som om noen i slike kretser er mer opptatt med å utvikle åndelige nådegaver enn en kristen karakter. Dette er ingen dom over karismatisk kristendom, men et varsko om ikke å MISBRUKE den. Man kan være aktiv i sitt miljø, være utadvendt og sjarmerende. Men når det i forretningssammenheng blir snakk om imøtekommenhet – og kanskje fare for å tape noen kroner – slites det snart hull på den åndelige fernissen. Og under den finner man ofte en oppfarende, kritisk og gjerrig person, som er villig til å ofre det kristne brorskap på Mammons alter. Det er ikke mye tilbake av Kristi vellukt. «Hvorfor lider dere ikke heller urett?» spør Paulus.

Det siste som blir frelst, er lomdeboka, sies det. Og det blir ikke minst synlig når man har med kristne å gjøre i forretningssammenheng. Her trenger vi alle be Gud om nåde. La oss spørre oss selv: «Er jeg en varm og behagelig kristen også når ting går meg imot i forretningsverdenen? Er jeg villig til heller å lide urett enn å pukke på min «rett»? Kan det være at det jeg kaller min rett, av min motpart oppfattes som urett?»

Vi må gjøre hva vi kan forat det skal være trygt å inngå forretninger med kristne brødre. Det er det ikke alltid i dag!

Oskar Jørgensen

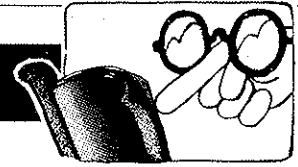
VIND

Det blæs ein svalande vind gjennom den opne plassen i byen ein ettersommar-kveld.

Han kjem langt frå og fortel meg, du er eitt med den ævelege Guds Ånd –

Så blæs han vidare til verdsens endar –

Anders Haugland

Kan makt forenes med kjærlighet?

Jacques Ellul er kjent både som politiker og pastor, men han medgir at han aldri har klart å forene de to «trendene» i sitt liv på en tilfredsstillende måte, det fremkommer i en ny bok han har skrevet.

Hans erfaringer i maktens korridorer, som kirkesamfunn og politiker har fått ham til å sette et spørsmålsteget ved om det noen gang vil skje en forandring i institusjoner. Han undrer seg på om noen organisert struktur kan bevare kristen kjærlighet og medfølelse.

Hvis vi ser på den kristne kirke tilbake i tiden, vil vi se at det har gått i bølger. Og merkelig nok, når toppen på suksess og jordisk makt var nådd, var også toppen på intoleranse og religiøs grusomhet på sitt høyeste. I dag ser vi med skam tilbake på dette. Det ser ut som om kjærligheten ikke kan eksistere side om side med makten. Makt og suksess har i seg en garanti for krakket som må komme. En maktstruktur trekker opp grenser, markerer skiller og dømmer, mens kjærligheten utvider grenser, overvinnes skiller og gir nåde.

Vi må ta standpunkter, men samtidig være bevisst at Guds Ord sier om jeg «ikke har kjærlighet, da er jeg intet». Derfor er jeg redd når jeg ser kristne ledere får makt. Maktens kloakk forurenser kjærligheten.

Dersom vi ikke ønsker at den innflytelse vi utøver skal forsvinne, slik den gjorde for de som vi ser eksempler på i historien, må vi utøve den med en brennende kjærlighet og ydmykhet til dem vi ønsker å påvirke. Jesus sa ikke: «Alle mennesker vil kjenne at dere er mine disipler . . . hvis dere vedtar lover, taler mot umoral, og arbeider for god familie regjeringsetikk», men han sa: «. . . hvis dere elsker hverandre». (Joh. 13.35).

Jesus uttalte dette kvelden før han døde. Aldri før hadde kontrasten mellom Guds og menneskers makt blitt demonstrert så klart som den neste dag. Menneskelig makt var representert ved de romerske soldatene og de jødiske religiøse autoriteter. Guds makt uttrykte seg selv gjennom den absolutte avmektighet. De religiøse ledere spottet og hånte: «Han har frelst andre, men han kan ikke frelse seg selv».

Når jeg ser på denne dagen og på andre mørke dager i historien, blir jeg slått av Guds vilje og evne til å holde sin makt tilbake. Når jeg tenker på Guds selvkontroll, begynner det å demre for meg at det er en innebygget tendens til selvødeleggelse i all form for makt. Den kan gjøre alt uten det viktigste, den kan ikke tvinge fram kjærlighet.

Kjærligheten virker ikke etter maktens prinsipper, og den kan aldri bli tvunget. På det grunnlag kan vi skimte grunnen til Guds bruk (eller ikke bruk) av makt. Han er interessert i kun en ting fra oss: Vår kjærlighet. Det er derfor han skapte oss: Hvert eneste søndagsskolebarn kan sitere den dypeste teologi: «Så høyt har Gud elsket verden at han ga sin sønn, den eneste».

Og, når alt kommer til alt, det er hva det kristne evangelium dreier seg om – ikke en

demonstrasjon av makt, men en demonstrasjon av kjærlighet.

Philip Yancey i
«Christianity Today»

Pinsevenner og karismatiske katolikker

Hvis man ser på kristenheten utover verden i dag, ser man at det er to grupperinger som vokser hurtigere enn alle de andre. Disse er pinsevenner og katolikker. Selv om pinsevennene bare er ca. 80 år gamle, er disse den største protestantiske gruppe – 51 millioner av i alt 345 millioner protestanter på verdensbasis.

Han mener at det er innlysende at vi i de neste årtier og inn i det neste århundre, vil se at det meste av det som vil skje innen kristenheten, vil skje innen disse to grupperinger. Og den eneste bro mellom disse to gruppene, på grasrotnivå i hvert fall, er de karismatiske på begge sider. Vi lever i en strategisk tidsalder, og det er vesentlig at disse to retninger samarbeider, slik at vi ikke går to forskjellige veier.

Pinsevenner, som legger vekt på åndens kraft, er den mest betydningsfulle faktor i kristendommen i dag. Det er denne kraften som vil revolusjonere kristenheten, og det er dette som pinsevenner og karismatiske katolikker har til felles. Og denne trenden vil fortsette. Jeg tror at ved avslutningen av denne tidsalder vil den karismatiske fornyelse bli Guds kraftigste våpen i kirken.

Vincent Synan til «New Covenant»

Katolikker og evangeliet

– Evangeliet har kraft til å skape liv overalt hvor det finnes – også i omgivelser med villfarelse.

– Jeg ble forvirret da jeg første gang møtte noen åndsfylte katolikker fulle av glede og kjærlighet til Jesus. Hvordan kunne det være mulig? Jeg oppfattet deres kirke som villfaren og åndelig trellbunden. Og selv i dag anser jeg det viktig å bekjempe den katolske kirkes villfarelser.

– Men jeg hadde ikke tidligere virkelig forstått den bibelske sannhetens mektige kraft. Overalt hvor evangeliets sannhet finnes, kan mennesker som lengter etter Herren, finne ham og bli frelst. Og det finnes virkelig også i den katolske kirken en kunnskap om og en forkynnelse av de kristne grunnsannhetene. – Katolikkene tror like fast som vi på Jesus Kristus som Guds Sønn, sann Gud og sant menneske, født av jomfru Maria, død for våre synders skyld, oppstått fra de døde og skal komme igjen i herlighet – akkurat slik som Bibelen forkynner ham og som det står i de gammelkirkelige trosbekjennelsene. Man kan i katolske kirker finne blader og traktater med en ren evangelisk undervisning om Jesus og hans frelse, mye klarere enn den som liberale protestanter kan gi.

Oluf Djurfeldt
i Evangelii Härold

Er det forskjell på karismatikere og pinsevenner?

Den amerikanske pinsepastoren Karl Strander (AOG) som også har engasjert seg positivt i den karismatiske vekkelse har med et glimt i øye forsøkt å beskrive forskjellen på karismatikere og pinsevenner. Disse synspunktene kan nok diskuteres, men kanskje det er noe riktig i hans observasjoner:

– En pinsevenn går i dress og slips søndag formiddag, og har Bibelen med seg. En karismatiker går i bukse og jakke og har en stor Bibel pluss en notatbok, og gjerne en kassettopptaker med.

– En pinsevenn løfter sine hender som tegn på overgivelse. En karismatiker løfter sine hender i tilbedelse.

– En pinsevenn «danser i ånden» ved helt spesielle anledninger. En karismatiker danser for Herren ganske ofte.

– En pinsevenn taler i tunger på møte og i lønkkammeret. En karismatiker taler i tunger i bilen, på motellet, og når han tar en heis.

– En pinsevenn foretrekker teltmøter, mens karismatikeren liker seminarer på et hotell.

– En pinsevenn liker de vanlige sangene, eventuelt med litt klapping. En karismatiker liker lovsangskor med skriftsteder og kroppsbevegelser.

– En pinsevenn liker at møtet avsluttes når innbydelsen er gitt. En karismatiker liker ikke at møtene blir avsluttet, men vil at de skal slutte av seg selv.

– En pinsevenn har en «ørkenopplevelse» før sin Åndsåp. En karismatiker får en «ørkenopplevelse» etter sin åp i Ånden.

Fra «Charisma»

Vandre videre

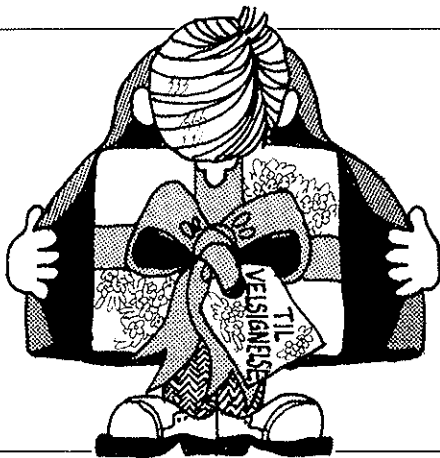
Dersom det kan påstås at vi beveger oss i det hele tatt i den etablerte kristenhet i dag, så er det i så fall for en del ganske monotont på stedet marsj mens vi holder rede på statistikk og tradisjoner.

Å vandre vil si å stadig bryte opp, forflytte seg, være i bevegelse. Tenk å få tilhøre en bevegelse i bevegelse! Kanskje endog i synspunkter og oppfatninger, – å vokse i nåde og kjennskap til Vår Herre Jesus Kristus.

Hvis vi vil vandre med Herren, kan vi ikke ha begge bena på jorda, for da blir det stillstand. Å vandre med Jesus vil si å leve mellom himmel og helvete, løsrevet fra meningers tyranni, stadig i vekst, og i ferd med å innta nytt land.

Den kristne kirke har vært i bevegelse fra pinsedag av, og selv om de kristne kirkesamfunnene nok har lett for å stivne til og være skeptiske til endringer vil den del av kristenheten som utgjør Kristusmenigheten fortsette vandringen fra lys til lys.

Sven Brechan i «Misjonsbladet»

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 10

Tekst: Kjell Sjøberg

Hva med familien?

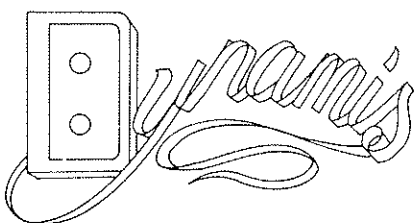
Et aktuelt seminar med
BJØRN DONOBAUER

Vår mest solgte
kassett-serie

- D-301 Guds plan for ekteskapet.
- D-302 Det seksuelle samliv i Bibelens lys.
- D-303 Kommunikasjon i ekteskapet.
- D-304 Menigheten i ditt hus.
- D-305 En mann etter Guds hjerte.

kr. 120,00 for alle 5
kassetter. Ellers kr. 25,00 pr. stk.
(pluss porto)

Riv av vårt bestillingskort i dette nr.,
og send inn portofritt til:

Boks 770, 3191 Horten - Tlf. 033-44 726

TRAKTATEN

Vekkelse og fornyelse! Men hva så?

sendes gratis fra

Sigmund Syvertsen
4828 Mjåvatn

PRESTETJENESTEN

Vi skal nå se på noen kall og gaver i Kristi legeme. Skal vi oppdage gaver, er det nødvendig med undervisning om disse.

Gavene er inndelt etter menighetens tre hovedoppgaver:

1. Tjeneste for Herren.
2. Tjeneste for menigheten.
3. Tjeneste for verden.

Hva er så preste-tjeneste for Herren

Vi er utvalgt til å være en menighet for Herrens skyld. «Dere skal være et kongrike for prester.» For å forstå dette, må vi tenke på den gammeltestamentlige preste-tjenesten. Presten gikk inn i det helligste og ypperstepresten gikk inn i det aller helligste. De hadde ingen tilskuere, publikum befant seg i den ytre forgården. Alt det presten gjorde i «det hellige», var en tjeneste for Gud. «De skal tre fram for meg og gjøre tjeneste. De skal stå for mitt åsyn.» «De skal gå inn i min helligdom; der skal de tre fram til mitt bord og tjene meg. Slik skal de ta seg av gudstjenesten.» Esek 44,15-19.

Når Guds ord kaller oss prester, ligger det i det en betoning av at vi skal tjene Herren. Det finnes tjenester som først og fremst er for Herren, og ikke for mennesker.

Eksempler på tjenester for Gud

I Antiokia står det om profetene og lærerne at de holdt gudstjeneste. Det greske ordet som benyttes, er «leitougia». Det samme ordet er brukt om prestenes og levittenes tjeneste innfor Herren.

1. I Antiokia tjente man Herren gjennom faste og bønn. Apg 13,2. Bønnelivet er en tjeneste innfor Herren. Forbønningstjenesten regnes til preste-tjenesten. Prestens tjeneste i «Helligdommen», var bl.a. å bære fram forbønn for folket.

Profetinnen Anna tjente Gud med bønn og faste. Luk 2,36-38. Det finnes personer, som har et spesielt kall til å tjene Herren på denne måten. Sak 7,5.

2. Gjennom nattverden tjener vi Herren. I GT skulle prestene «tre fram til mitt bord og tjene meg» Esek 44,16. «Gjør dette til

minne om meg» 1 Kor 11,25. Vi feirer Herrens måltid som en tjeneste for Herren, for å komme han i hu. Luk 22,15, Åp 3,20.

3. Lovsang og tilbedelse er en tjeneste innfor Herren. Gjennom den velsigner vi Herren. Sal 134.

4. Å ofre våre kropp og våre liv for Herren er en åndelig gudstjeneste. Rom 12,1, Fil 2,17, 2 Tim 4,6, 1 Pet 2,5. Til denne tjenesten hører det også med å være redskap til at andre ofrer seg til Herren. Rom 15,16, Apg 13,2, Es 53,11.

5. Å ofre av våre eiendeler til Herren er en del av tjenesten innfor Herren. Når vi ikke ofrer til Herren, røver vi fra Ham. Å gi tiende og gaver er ikke en tjeneste for mennesker, det er en tjeneste for Herren, og en del av vår lovsang til ham.

6. Sang og musikk-tjenesten hører også med til preste-tjenesten for Herren, det var prestenes og levittenes oppgave i GT å spille og syng til Herrens ære.

7. Kunstnergaver, å skape med sine hender, er en del av lovsangen til Gud. Derfor må vi også regne det til preste-tjenesten.

Det er mulig at denne oppregningen tar med tjenester i menigheten vi ikke har brydd oss særlig om, fordi vi ikke har forstått at de er til for å tjene Herren. Men disse tjenestene må få en hedersplass iblant oss.

Når en begynner å se preste-tjenesten på denne måten, er det naturlig å tro på det alminnelige prestedømmet. Det finnes ingen spesiell klasse med prester i den nytestamentlige menighet. Forestillingen om en privilegert klasse med prester som er skilt fra menigheten forøvrig, har holdt menigheten nede og hemmet den. Derfor må vi betone at alle er prester, samtidig som vi har klart for oss at tjenestene og gavene er svært ulike hos de ulike lemmer på Kristi legeme.

I neste nummer om «Lovsangtjenesten».
Til norsk ved Anders Haukland.

★ *Stor Familiefest*

St.-Hans 23.–24. juni

PÅ SANDGRUND kristne CAMPING

(E-6 ved SKARNES-KONGSVINGER)

Med familien **Sigvard Wallenberg**

- ★ Salem Ungdomskor, Oslo
- ★ Prays Singing Comp, Malmø, Karin Olsen, Inger Carlson, Tønsberg
- ★ Barneprogram – Konkurranser – Stor misjonsauksjon – Lovsangsmøter
- ★ Utstilling – Gospelnight – Grillparty – mye mer.

ETT PROGRAM FOR UNGDOM I

(ARRANGØR)

ALLE ALDRE – GUDS BARN!

INFORMASJON

Bestilling av hytter
og utstillingsstand
066 - 63 631

Adresse: Boks 35
2601 LILLEHAMMER
Bankgiro 2000.20.24846
Postgiro 40 50 654

HVETEKORNET HAR EGEN INFORMASJONSSTAND

Norges første trosskole

«Ny Visjon» bibelskole i Drøbak

1-årig kurs som starter 1. sept. 1984.

Kjente trosforkynnere fra USA og Norden deltar som gjesteforelesere.

Målsetting for skolen: Utdanne arbeidere for menighetsbyggende arbeide i Norge og Europa.

Daglig leder: Sigfred Rafoss.

Opplysning og påmelding på tlf.: 02 - 93 38 60 eller 02 - 87 16 87
eller skriv til. «Ny Visjon» Bibelskole, Sagav. 13, 1440 Drøbak.

– Hvor mange på jorden er frelst.
(Forts. fra s. 17)

seg som en enhet. Det de alle har felles, er at de ikke har noen kirke eller noe aktivt misjonsarbeide i sin midte.

Et annet, mindre verdenskart, viser fordelingen av de store religionene, som kristendommen, islam, buddhismen og hinduismen. I borden rundt kartet er det tatt med mer detaljopplysninger om 68 land som alle har det til felles at de har behov for minst en bibeloversettelse.

Hva som ellers finnes av informasjon på kartet, vil jeg heller overlate til den enkelte å finne ut av ved å skaffe seg det. Det jeg tør love er at all informasjonen samlet gir et dekkende – og skremmende – bilde av hvor mye som fremdeles – etter 2000 års misjonsarbeide – står igjen før Jesu misjonsbefaling er fullført.

– Pionerer i Guds rike
Forts. fra s. 35

Virkelig tro

Når Wesley så tilbake på hele kirkehistorien, konkluderte han med at bortsett fra tiden like etter pinsedag, så var den tidsperioden han levde i, den beste av alle. Sammenlignet med tidligere tider, mente Wesley at hans egen tid var preget av toleranse og framskritt på mange områder. Ikke uten en viss stolthet tilføyer han derfor: «Jeg kan ikke la være å nevne enda et eksempel på Guds godhet imot oss i denne tidsalder. For snart 50 år siden sørget Gud for at et lite frø ble plantet ikke langt fra London, og dette har nå vokst til et tre med store greiner som strekker seg fra hav til hav. To eller tre fattige mennesker kom da sammen («den hellige klubb») for å hjelpe hverandre til å leve som virkelige kristne. De har siden økt til hundreder, til tusener, til myriader, og enda strekker de seg mot dette ene mål – virkelig tro, som innebærer at kjærligheten til Gud og mennesker råder over alle deres tanker, ord og gjerninger. Og det vil jeg si

Vi är en allkristen stiftelse som söker faddere för dessa och ca. 3000 andra nödlidande barn på Haiti och Filipinene.

rett ut, at noe slikt som dette, omstendighetene tatt i betraktning, har ikke vært sett på jorden siden apostlenes dager».

Bestill det nye store Misjonskart. – Se artikkel side 17.

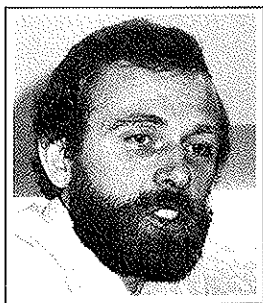
– Riv ut kortet mellom side 16 og 17 og send oss din bestilling!

Vårt store sommerkryssord, er laget av Jostein Janøy. Løsning i neste nummer.

		☆ DAVIDS SØNN	GT PRO- FET	BIBE- LEN	OST	☆ DYRE- LÅT	SMITTE- SMULE DESSERT			
☆	ÅPEN	☆ SUNN MAT SPIS!	IT	☆ SÅR- MERKE	☆ SVERIGE JUDAS ETTERPÅS	DRIKK ORDNE (OMV)				
☆	STUM- FILM FIGUR	☆ KAME- RAT KLUBBEN SINT	☆ RET- NING DIPPEL	☆ IKKE (DIAL.)	☆ POLER FØRM	☆ MÅNE- FASE				
☆	NÅDE- GAVER	☆ BIB. MANN	☆ TALL ULV							
☆	UNGEARND	☆ HASTE	☆ SMILE BELGIA	☆ JENTE- NAVN V---	☆ NILSSON HAST					
☆	NR. 1	☆ HELGEN BETTEL	☆ FAST- ER	☆ GRIS (DANSK)	☆ TO LIKE	☆ SJED I S-NORGE NORGE	☆ NR. 3 ÅRE			
☆	APOSTEL	☆ KARAK- TER	☆ HUS- DYR	☆ JENTE NAVN	☆ LITT HAST	☆ FOR- LENGES	☆ GAL	☆ GEIR- EIDE	☆ BILLIG KJØP	
☆	FØR M	☆ NUM- MER ORDNE	☆ KOST! SLEKT- NING	☆ VOKSE	☆ TIL- BAKE- TRUKET	☆ SVEIN UTNE	☆ NED- BØR	☆ DESSERT TRIO		
☆	MÅNE- FASE	☆ SVE- RIGE	☆ EN- HVER	☆ SE VERN	☆ JONAS	☆ SPANIA	☆ SKALL- DYR			
		☆ OSBORNE	☆ INGE NORD	☆ SLEKT- NING	☆ RITZJ	☆ SPANIA	☆ BY I FINN- MARK	☆ IVAR BYE SØRLI	☆ ROLF REIDAR THUE	
☆	☆ SPRETT	☆ SPANIA	☆ PREST I GT GRIS	☆ NULL	☆ SKJELV- EN	☆ BIB. UTROP				
☆	MEST- EREN	☆ FØR P	☆ SIST INGE RØD	☆ SVEIN DUE	☆ IKKE JENTE NAVN					
☆	HØY- TID	☆ KNUT	☆ GT- PROFET	☆ JUNE	☆ IKKE SLEIV	☆ SVE- RIGE	☆ SPANIA	☆ FØR M		
☆	EMI- SÆR				☆ LARE- ANSALT (OMV.)					

Tekst:
Leif
Jacobsen

Artikkel 3

Hvordan Menigheter vokser

EN PRIS Å BETALE

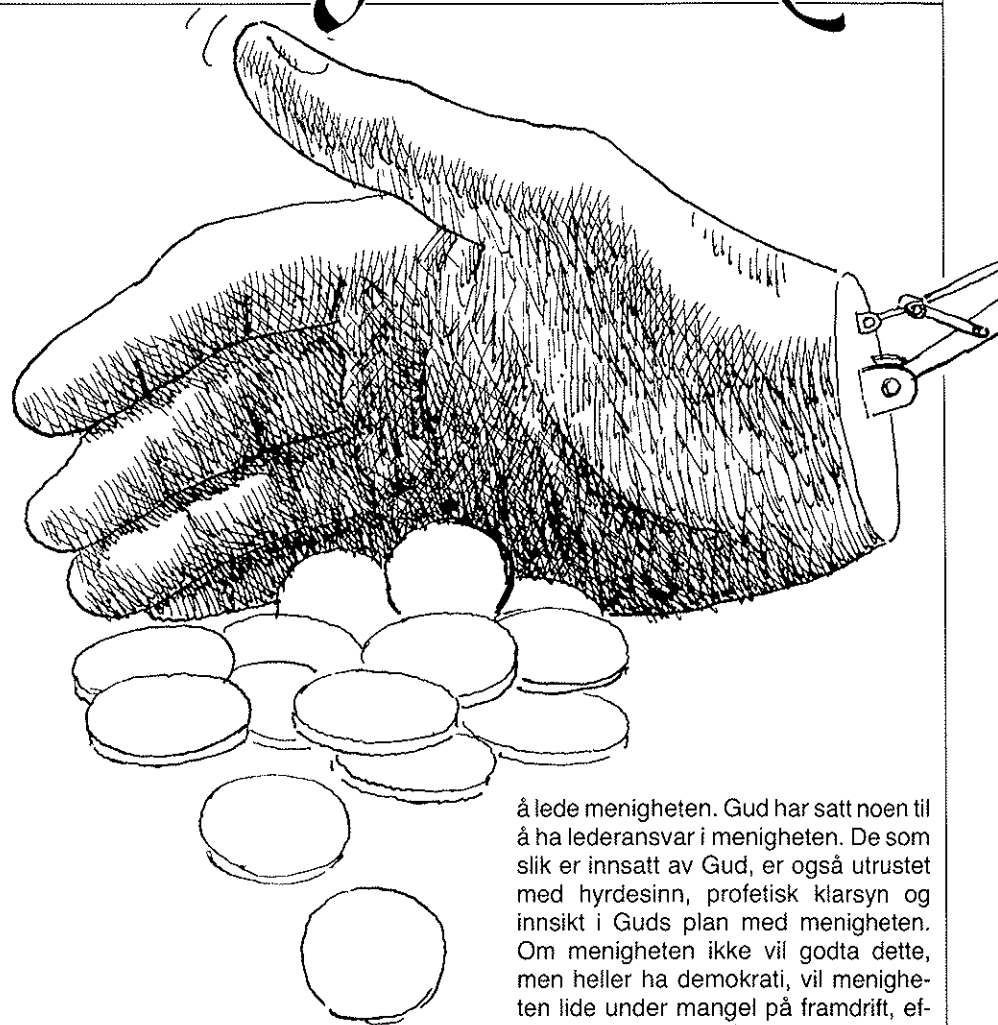
Det er naturlig for en menighet å vokse. Evangeliet har en så stor vekstkraft i seg at det nødvendigvis må skje noe der hvor det slippes løs. Men om du vil se din menighet vokse, er det visse betingelser som må oppfylles. I forrige artikkel understreket vi at menighetens ledere må være villige til å betale prisen for vekst.

Forutsetninger for vekst

Menigheten er en organisme. I en sunn menighet har alle lemmene, hver enkelt kristen, en nådegave som de fungerer med. De nye som blir vunnet for Jesus, hjelpes inn på sin rette plass i Legemet, og blir på den måten et fungerende lem. Derfor er menighetsvekst ikke bare ledernes ansvar, men hele menighetens. Det er ikke bare «offiserene» som må være motivert for vekst, men også «fotfolket».

Hele menigheten må ønske vekst og være villig til å betale prisen

Om en menighet ønsker framgang, må det være enhet og samhold mellom menighe-

tens medlemmer. Om det er indre splid og uro, sløses energien som skulle vært brukt til byggende arbeid, på indre oppgjør. Menigheten må altså gjøre som det står i Kol 3,13-14 «så dere tåler hverandre og tilgir hverandre om noen har klagemål imot noen; som Kristus har tilgitt dere, således og dere. Men over alt dette ikke dere kjærligheten, som er fullkommenhetens sambånd.» Mye vekst blir skuslet bort i indre motsetninger og uenighet. Historien forteller igjen og igjen om menigheter som ble opptatt med indre stridigheter, og som derfor ikke opplevde ekspansjon.

a) Akseptere at menighetens ledelse skal lede menigheten.

Mye av de motsetninger som kan oppstå i en menighet, har sin årsak i at man ikke vil akseptere de som er satt til

å lede menigheten. Gud har satt noen til å ha lederansvar i menigheten. De som slik er innsatt av Gud, er også utrustet med hyrdesinn, profetisk klarsyn og innsikt i Guds plan med menigheten. Om menigheten ikke vil godta dette, men heller ha demokrati, vil menigheten lide under mangel på framdrift, effektivitet og felles målsetning. Skal menigheten vokse, må nødvendigvis noen sette mål og planlegge. Om alt skal diskuteres og avgjøres ved avstemninger, vil menigheten bli veldig tungrodd. Det må være det nødvendige tillitsforhold mellom menigheten og ledelsen, slik at ledelsen kan ta beslutninger på menighetens vegne. Demokratiet har ingen plass i Guds menighet. Der skal virksomheten legges opp etter den enkeltens nådegave og salvelse, og de som er satt av Gud til å lede, skal få menighetens støtte i dette.

Jeg hørte en gang den kjente kirkevekstesperten Peter Wagner si at den måten å styre menigheten på som innebærer demokrati og flertallsbeslutninger, er fra djevelen. Skal menigheten vokse, er det en forutsetning at de som er satt til å lede, får lov til å lede. Men det

skal ikke være snakk om å herske. Å lede vil si å tjene.

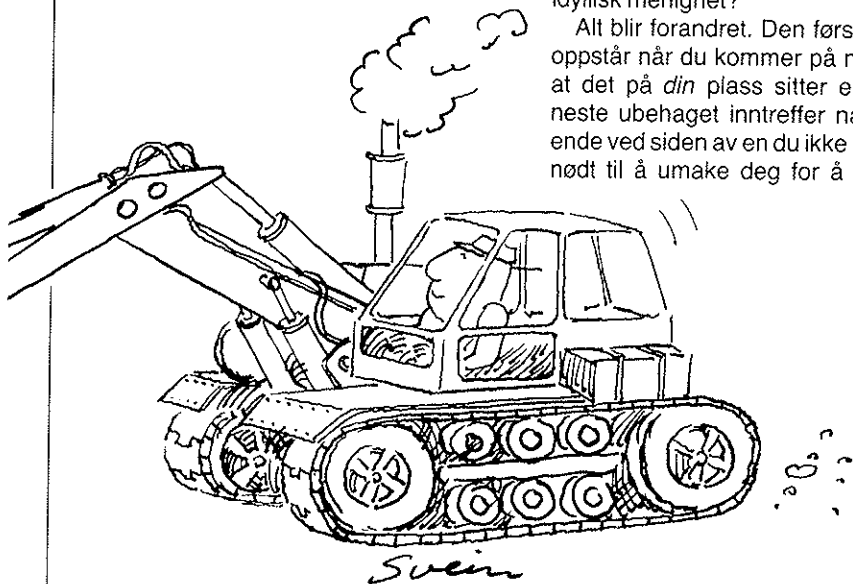
b) *Gi av sine penger.*

Det koster å vokse. Om en menighet vil vokse, må den satse. Å satse koster penger. Det koster å markedsføre seg gjennom annonser, traktater og informasjonsmateriell. Det koster å arrangere kampanjer og møter. Det koster å ha ansatte i menigheten. Det koster å evangelisere. Det koster å modernisere, bygge ut eller bygge nytt. Det koster å ha undervisningsmateriell til de nyfrelste osv. osv. Derfor

plass sto tom på søndag». Det er så god oversikt at den enkelte blir savnet når han ikke er der. For ikke å snakke om hvor hyggelig det er å besøke hverandre. Alt er så fredlig og rolig, og kaffen smaker så godt. I en menighet som ikke vokser, kan alle ha fellesskap med alle. Samhørigheten blir stor, og alle forstyrrende momenter kan holdes utenfor. Så sant da ikke kjødeligheten volder forstyrrelser. . .

Men utenfor går verden sin skjeve gang, og mennesker er på vei mot en evig fortapelse. Hva vil skje om mennesker blir vunnet for Jesus og begynner å komme inn i en slik idyllisk menighet?

Allt blir forandret. Den første irritasjonen oppstår når du kommer på møte og finner at det på *din* plass sitter en annen. Det neste ubehaget inntreffer når du blir sittende ved siden av en du ikke kjenner og blir nødt til å umake deg for å knytte et nytt

sier det seg selv at om en menighet vil vokse, må menighetens medlemmer ha lært seg å ofre av sine penger. En menighet med gjerrige menighetsmedlemmer, vokser ikke. Denne samme troens optimisme som preger en voksende menighet når det gjelder åndelig satsning, må prege menigheten når den gir. Å vinne sjeler for himmelen må bli så viktig for oss at vi er villige til å ofre så det kjennes.

Derfor er det nødvendig å oppdra menigheten til å gi tiende. Gud har knyttet spesielle velsignelser og løfter til dette å gi tiende. Om vi gir tiende, har Gud lovet å åpne himmelens sluser og utøse åndelige velsignelser over oss. En voksende menighet er en raus menighet. Kjærligheten har lært den å gi.

c) *Ofre fellesskap for vekst*

Det har sine store fordeler å tilhøre en menighet som ikke vokser. Det er så trygt og sikkert. Du får ingen overraskelser når du kommer på møtet ved at du møter nye mennesker som du er nødt til å ta i handa eller bli kjent med. Du kjenner alle. Dere er glade i hverandre. Dere har en følelse av å tilhøre en familie. Dere er godt funderte i det kristne liv og i Guds ord. Det er ingen sjenerende barneskrik å høre, og enhver har lært seg å takle sine egne problemer. Når du kommer på møtet, står din plass og venter på deg, og om du en gang skulle utebli, er det så godt å høre fra en bror eller søster som du møter i ukens løp at: «Din

bekjentskap. Etter hvert som stadig nye finner sin vei til din menighet, virker det som om de nye vil overta hele menigheten og «du kjenner nesten ingen lenger». De nye volder besvær. De kler seg «verdslig». De snakker ikke «kanaans språk». De har laster som henger igjen fra livet i verden. Det lukter røyk av dem. Noen av dem har vanskeligheter med å leve som kristne, og du blir nødt til å ta deg av dem. Det lyder barneskrik i møtene, for noen av dem som har blitt frelst, er unge folk med barn. Skal de komme seg på møte, må de ha barna med, og nå blir du forstyrrer når du skal høre predikanten. Til og med på kveldstid når du sitter trygt foran fjernsynsskjermen, ringer telefonen. Det er en som trenger sjelepleie. Ingenting er lenger som det var. Det er så mye fremmed. Det er så mange nye. Tenk hvor godt og trygt vi hadde det før vi begynte å vokse!

Er du sikker på at du ønsker vekst i din menighet? Det er en pris å betale. Du blir revet ut av dine religiøse vaner. Livet som bryter fram, kaller deg til innsats. Den tiden du før brukte på fellesskap med dine trygge venner, må du nå bruke for å ta deg av de nyfrelste. Mens du før tenkte på hvor viktig det var at *du* ble savnet, og at noen hilste på *deg*, må du nå vise omsorg for andre, og sørge for at *de* føler seg hjemme. Du må ofre fellesskap og selvopptatthet for å skape et hjem for de nye som blir frelst og som kommer inn i menigheten.

Er du sikker på at du vil at din menighet skal vokse?

GLAD
KRISTEN
SANG

Karl
Georg
Rognstad

LA OSS PRISE GUD

JA! Jeg ønsker tilsendt eks. av Karl Georg Rognstads kassett: «LA OSS PRISE GUD». Sommerpris: kr. 45,- (+ oppkr.).

Kupongen sendes til:
K.G. ROGNSTAD
FIOLSTIEN 15, 3118 VÅLE

Stadig flere menigheter har Hvetekornet i løssalg.

Kontakt oss å få informasjon om vårt gunstige løssalg-tilbud!

– I denne spalte har vi klipp fra noe av det vi har lest i det siste, og som kanskje er verd litt ettertanke?

«Tilgivelse er ikke noe som settes særlig høyt. Tilgivelse er på mange måter noe hemmelighetsfullt, noe sublimt, mens våre dagers rådende stil mer går i retning av . . . hevneren med det hårde, kolde øye, i retning av en ufølsom nådeløshet. Tilgivelse synes ikke å ligne mye på et verktøy for å overleve i en vond verden. Men det er akkurat det tilgivelsen er.»

«Time» i kommentar til pavens tilgivelse av mannen som forsøkte å drepe han Mehmet Ali Agca.

En dynamisk kraft

– Den Hellige Ånd, er en dynamisk kraft som hjelper mennesket til å ta imot, tilegne seg og gjøre bruk av alt som Gud har gitt det i Jesus. Det er gjenløsningen av vår indre verden, frelsen i virksomhet. Ved Ånden flytter Gud inn i oss, og det er der han vil være.

Arthur Ekeseng

Tenk om . . .

Tenk om vi endelig kunne komme ut fra våre forskansninger og i åpenhet tale om det som forener oss, såvel som det som skiller oss. Tenk om vi kunne rydde bort feilaktige oppfatninger av hverandres teologi og praksis, og oppdage at det går an å lære av hverandre. Intet kirkesamfunn kan gjøre krav på å ha forpaktet den hele og fulle sannhet i teologisk henseende. Vi er underveis mot den. Var det en så umulig tanke at vi kunne være underveis sammen.

Peder A. Eidsberg i V.L.

«Legitimasjonsprekener»

– Det er kanskje dumt på en måte at det er slik, men forkynneren kan ikke hindre at hans person betyr noe i formidlingsøyeblikket. Predikanten vet også innerst inne dette, og derfor holdes alt for ofte det jeg vil kalle «legitimasjonsprekener». Jeg har gjort det mange ganger selv, og vet derfor hvordan dette fungerer, istedenfor å ta utgangspunkt i tilhørernes behov, er man opptatt av å dokumentere sin egen tro, sin egen lære. «Jeg har en rett lære» er det man ønsker å formidle med en slik legitimasjonspreken. Av samme årsak preker man ofte omvendelse for omvendte og gir dem lite stoff å vokse på.

Ole D. Hagesæther
i «Fattig og Rik»

Tro

– Jeg tror vårt maktord «TRO» er like reformasjonsmodent som middelalderens

katolikkenes gode gjerninger. . . . Er det noe jeg tror på så er det at Jesus lever. Men se: Her er det snakk om noe langt mer enn «tro». Det ordet er altfor uklart, intellektuelt, ødelagt gjennom ensidig luthersk prekenpraksis, ikke minst i vår egen kirke.

– Jeg tror Gud er lei av å bli «trodd på».
K. Isachsen
i «Huspostill for unge mennesker»

Troen på fremskrittet

I løpet av de to siste menneskealdre, har to av den moderne verdens mest bedrageriske dogmer brutt sammen med et brak: Troen på videnskapen som Sannheten med stor S og troen på fremskrittet som Naturloven med stor N. Ingen fordom er uttrydelige. Deri ligger såvisst intern trusel mot troen. Deri ligger tverimot dens uforgjengelige chance: Alle avguder er ansatt på oppsigelse. Også de som måtte mette seg på dagens moteriktige slagord.

Per Lønning
i Aftenposten

Bakstreversk

– Det er klart at en del av forkynnelsen er bakstreversk i forhold til likestillingsarbeidet, påbud om at kvinnen er mannen underdanig, og at mannen er Guds representant i familien er ikke i tråd med likestillingsloven.

– Det er lite vi kan gjøre med denne type forkynnelse innenfor trossamfunnene, men det kan stille seg anderledes dersom slike holdninger blir formidlet i utadrettet undervisningsarbeid.

Eva Kolstad til Vårt Land

Nervemedisin

Når virkeligheten blir knust, bøyer du deg ned og plukker opp skårene, ett for ett.

Med millioner små NÅ bygger du en ny verden.

B. Østberg

Kirelig Fornøyelse

Det er ikke kirkelige karriere- og maktmennesker som samles i Kirelig Fornøyelse, men prester og legfolk som gjennom bønn, gudstjeneste og åndelig fordypelse, vil fornye kirken innenfra, ut fra selve dens pulsslag: tilbodelsen og lovprisningen. Derfor er Kirelig Fornøyelse en frodig, og forhåpentligvis fruktbar blomst i Den norske kirkes aker.

Kjell Arill Pollestad
i «St. Olav»

Sekulariseringer

Bepregget sekularisering, kan defineres som «religionens tap, som leverandør av samfunnets grunnleggende verdier.»

Førstelektor Jan Schumacher på MF

Den opprinnelige kristendommen

– Den opprinnelige kristendommen, som det utvilsomt må ha vært mye bra i, føler jeg er blitt ødelagt opp gjennom århundrene.

– Men kan vi ikke finne tilbake til urrøttene?

– Det er godt mulig. Men for meg ligger Kirkens blodige historie imellom og ødelegger.

Espen Haavardsholm

Norge – et misjonsland

– Norge ligger på topp i antall utsendte misjonærer i forhold til folketallet. Vi har et aktivt og sterkt misjonsfolk i landet, men det er ikke mer enn ca. 3% av befolkningen som går regelmessig til nattverd.

– På grunn av vår statskirkeordning er det nærliggende å se på det norske folk som et kristent folk, men landet vårt er i høy grad for misjonsmark å regne.

Vår folkekirke, bruker sin energi på å være en institusjon for alle på bekostning av å nå fram til det enkelte menneske, sa Tor-mod Engelsen, som la til at forkynnere med akademisk utdanning ofte later til å mangle evnen til å opprette personlig kontakt med sine tilhørere.

Fra referat i «Fattig og Rik»

Se offerfrukten

Er det snart på tide at vi oppgir selvbeskyttelsens hemmende innstilling og åpner for de redskaper som Herren anvender i vekkelens tjeneste? Har vi ikke lenge nok holdt vekkelensimpulsene fra dørene våre ved hjelp av kirkepolitiske forholdsregler, istedet for å se etter frukten på treet. Herren lærte oss å vurdere treet, redskapet, etter frukten.

Harald Dysjeland

Ut i fronten

Vi behøver den pågåenhet og mot som Frelsesarmeen hadde i sin første tid. De hadde en enorm iver for evangelisasjon og fantastisk nød for de fattige. I 1883 hadde armeen ca. 500 soldater som var såret eller lagt inn på sykehus fordi de hadde forkynt evangeliet. Når man går ut å taler imot synden, mot dem som kontrollerer barer og prostitusjon, så får man reaksjoner. Men skal vi nå byene i Vest-Europa, må vi gå ut i fronten. Vi må slutte å klage over alle problemene i menigheten, og gå ut å gjøre noe.

Floyd McClung til Nytt liv

Om glede

«Kvi er folk så uglade? Dei gjeng og ventar ei glede frå andre. Dei skulle glede andre, so vart dei glade.»

Arne Garborg

Kort og godt:

Erfaring

Erfaring er hva du har fått når du er blitt for gammel til å bruke den.

Personlig

Hjertet i den kristne tro, er det personlige forhold til Jesus Kristus.

David Watson

Vår tid

Vår tids vanskelighet, består i å kunne skape virkelighet av vår kolossale mulighet.

C.G. Hjelm

Vennlighet

Vennlighet er et språk som til og med den stumme kan tale og den døve kan høre.

G.N. Bovée

Frelse

Vi er et frelsesfolk! Dette er vår spesialitet: å bli frelst, forbli frelst, og deretter få noen andre frelse, mens vi selv blir stadig mer og mer gjennomfrelst!

General William Booth

Glede

Jesus snakket svært lite om glede. Men overralt der han gikk fram, spredde han glede.

Müller

Vi er alle mennesker

En liten pike var på vei til søndagsskolen mens hun ivrig siterte for seg selv minneordet, så hun ikke skulle glemme det. Det var Jesu ord til Martha: «Et er nødvendig.» På gaten møtte hun sin onkel og tante som stanset for å snakke med henne. Men piken som var redd for glemme minneverset, sa halvhøyt «Et er nødvendig» og gikk videre med faste steg.

(Innsendt)

Søren også:

Det kristne behøver ikke noe forsvar, er ikke tjent med noe forsvar – det er angripende!

Søren Kierkegaard

Right On:

One man awake can waken another
And the second man can awaken his brother
And three awake can rouse a town
By turning the whole place upside down
And the many awake finally make such a fuss

That they awaken the rest of us.
One man up with dawn in his eyes
Multiplies.

Helen Cromer
i «New Wine»

Nordisk Konferanse

Oppdal, 24. -29. juli 1984
Tema: Bring Kongen tilbake

Derek Prince
Åge Åleskjær
Johannes Facius
Kjell Haltorp
Liv Haltorp
Terje Rygh
Sven Nilsson
Kjell Sjöberg
C-G Bergstrand
Sverre Granlund
Rune Brännström
Elsa Brännström

Seminarer onsdag/torsdag

- 1. Verdenspolitikken i Guds ords lys, Johannes Facius
- 2. Menigheten i Guds ords lys, Sven Nilsson
- 3. Israel i Guds ords lys, Derek Prince
- 4. Familien i Guds ords lys, Terje Rygh
- 5. Bønn i den hellige Ånd, Claes-Göran Bergstrand

Seminarer fredag/lørdag

- 6. Hvordan bringe kongen tilbake, Kjell Sjöberg
- 7. Åndelig lederskap, Kjell Haltorp
- 8. En Guds kvinne, Liv Haltorp/Elsa Brännström
- 9. Den tro som seirer, Åge Åleskjær
- 10. Åndens kraft og gaver, Rune Brännström

Egen Barnekonferanse ledet av Ester og Jostein Janøy

Sang: Wenche og Thorbjörn Baksvær, Ambassadør.

Bestill program med innmeldingskjema fra: Nordisk Konferanse, 7340 Oppdal. Tlf (074) 216 63.

Skriftlig påmelding innen 15. juni!

Arr: Oppdal Baptistmenighet, (Sion-fjellets Center) — Tidskriften LOGOS, Sverige — Forbedere for Danmark

DET VIKTIGSTE!

Tekst: Arnfinn Clementsen
Tegning: Ivar Øksendal

I Guds menighet er det mange ting som er sentrale og viktige. Likevel betoner Bibelen en side som viktigere enn alle andre. Hvis den mangler, er alt det andre vi holder på med, ingenting verd. Dette ene er kjærlighet.

Menigheten i Efesus

Det er både inspirerende og alvorlig å lese om menigheten i Efesus. Det var til Efesus Paulus kom 22 år etter pinsedag med budskapet om Den Hellige Ånd. Ut fra denne menigheten ble Asia nådd med evangeliet. Her skjedde det under og tegn, og de som drev med trolldom, ble avslørt slik at de brente sine trolldomsbøker for alles øyne. Det var til menigheten i Efesus Paulus skrev det vakre efeserbrevet som forklarer mye om kjærlighet og åndens enhet og alt vi har i Kristus. Men det var også til denne menigheten Johannes senere fikk budskap på øya Patmos slik vi finner det i Åp 2,1-7.

Jeg har imot deg.

På mange måter får menigheten i dette budskapet en god attest. De har vært tålmodige, arbeidet, avslørt falske apostler, ikke gått trett osv. Men så kommer det tragiske i vers 4 som får alt det andre til å miste sin glans: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet.» Budskapet var klart. Hvis det ikke ble en omvendelse på dette punkt, ville lysestaken bli flyttet fra menigheten. Hva hjelper det med tidligere vekkelse? Hva hjelper det med seire som er vunnet? Hva hjelper det at man arbeider og strever? Nei, ingen ting hjelper, hvis ikke den første kjærlighet flyter i menigheten. Kjærligheten til Jesus, kjærligheten til hverandre og kjærligheten til de ikke-kristne. *Nei. Alt uten kjærlighet er lik ingenting.* 1 Kor 13,1-3.

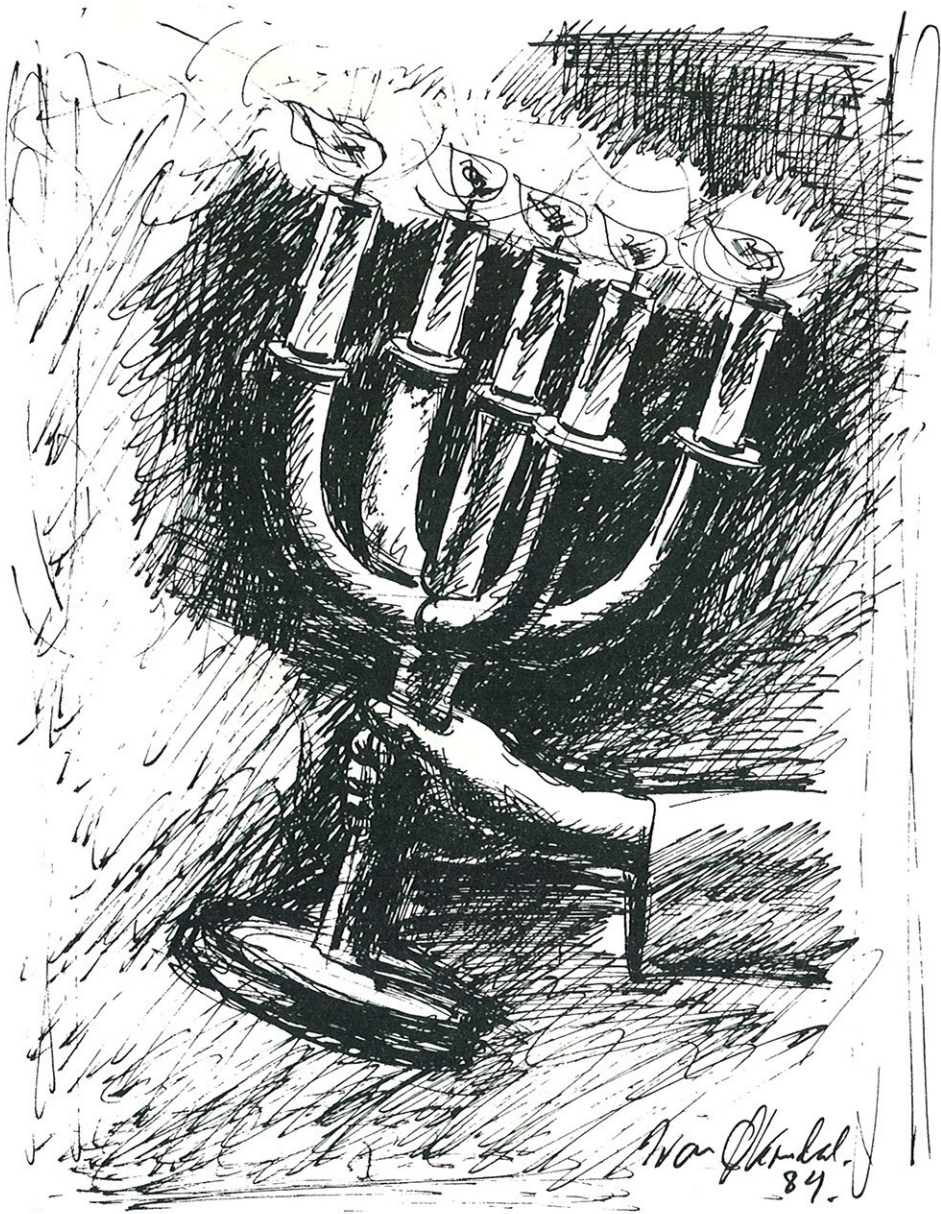
Guds kjærlighet

Evangeliet begynner med kjærlighet. Gud elsket oss mens vi var syndere og sendte i kjærlighet sin egen sønn. Ikke på grunn av, men på tross av våre feil. Det er denne guddommelige kjærlighet Den Hellige Ånd ønsker å levendegjøre i våre liv. I Kol 3,14 kalles kjærligheten det bånd som binder sammen og fullender. Ef 4,15-16 forteller at vi skal vokse, tro mot sannheten, i kjærlighet. Selv sannheten blir til ingen nytte uten kjærlighet. Rom 13,8 sier: «Bli ingen noe skyldig, annet enn det å elske hverandre.» Den innbyrdes kjærlighet i Guds menighet kan ikke erstattes av noe.

Vend om

Menigheten i Efesus fikk muligheten: Vend om. Denne mulighet er også vår, din og min. La oss be Gud fornye vår kjærlighet til alle brødrene og søstrene, også til dem vi ikke liker, er uenige med og ikke kommer overens med. *Gud vil tilgi vår synd og fornye vår kjærlighet.* For Guds kjærlighet vil bryte igjennom alle skiller, og kjærlighetens lys vil stadig skinne iblant oss.

KOMMER I AUGUST NUMMERET:

VESTLIG UNGDOM FLYKTER TIL INDIA

I India finnes hundretusener av europeisk ungdom som lokkes dit av en anderledes livsstil, religion og billig stoff. Nils Magnar Helgheim har besøkt India sammen med tidligere sogneprest Svend Boysen. Den sterke tiltrekning hinduismen og buddhismen har fått på vestlig ungdom, er en stor utfordring og tankevekker for kristenfolket. En rystende reportasje.

KAN EN KVINNE VÆRE BIBELLÆRER, MARIT RASMUSSEN?

Den nye kvinnelige rektor på bibelskolen i Sarons Dal gir i neste nummer svar på dette og andre spørsmål om kvinner i tjeneste i Guds rike. Marit Rasmussen overtar fra i sommer som rektor etter Martin Meland som nå slutter i Sarons Dal.

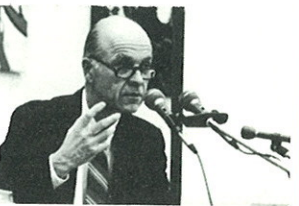
HVORDAN ER DET Å VÆRE GIFT MED JONI?

De fleste har hørt om den funksjonshemmede Joni Eareckson, kjent kristen forfatter og taler, få har hørt om hennes mann Ken Tada. I et gripende intervju forteller han om hvordan Herren ledet dem sammen og om dette uvanlige ekteskapet.

DET NYE MENNESKE

Åge Åleskjær begynner i neste nummer en undervisningsserie om en sentral sannhet som kan hjelpe oss til et rikt og seirende kristenliv. Hva vil det si å være en ny skapning i Kristus?

EKSKLUSIVT INTERVJU MED RALPH WINTER

Mange regner Winter som den mest aktuelle internasjonale kristne personlighet i dag. Det store misjonsforsknings-senter han leder i USA er i ferd med å revolusjonere misjonsstrategien både blant kristenfolket og i misjonsselskapene. Da Winter for en tid siden hadde to dager i Norge, var HVETEKORNET de eneste som fikk et lengre intervju med ham.

KVINNELIG PINSEFORSTANDER

Adela Brkic har i flere år vært forstander for en pinsemenighet i Jugoslavia. Hun grunnla selv menigheten i 1954. Nå har de overtatt et katolsk kapell som lokale for menigheten. I neste nummer vil du få møte denne særpregede kvinneskikkelse.

KJENNETEGN PÅ LEDERSKAP

Åndelige ledere er avgjørende for at Guds menighet skal føres fremover. Den kjente forkynneren Sven Levin har skrevet en artikkel for oss om hvilke kvalifikasjoner en sann leder har. Han bruker Jesus som det store eksempel på hva sant åndelig lederskap er. Et budskap til vår tids kristenhet.

Les forøvrig i augustnummeret:

SVEN NILSSON om «Fader vår»
DEREK PRINCE om Jødernes drøm
ANNE HOVE SUNNARVIK «Syntes du om meg?»
HELENE THORSELL om Guds syn på kvinnen
SVEIN THORKILDSEN om «kammertonen»

Dette og mye annet i vårt kommende nr.

Gå ikke glipp av et nummer – abonner på Hvetekornet!

VED ÅNDEN

ALENE

Tekst: Josef Haugen
Tegning: Svein Thorkildsen

De kristnes liv og måte å være på den gang budskapet var nytt, utløste selv hos deres fiender det bekjente spontane utbrudd: «Se hvordan disse kristne elsker hverandre!» I dag ville det bli ironisk oppfattet om noen skulle si det samme. Dessverre.

Hvordan skal kristendommen gjenvinne sin status som *forvandlende* kraft i menneskers liv? Når skal kristendommen på nytt gjenkjennes i den enkelte kristne i form av en fullstendig *ny* ånd med makt over vedkommendes liv og væremåte?

Først og fremst: Teologer og kirkeledere kan ikke hamle opp med dette. Her kreves det noe langt mer enn en eventuell henstilling fra høyt hold om «offensiv» på det ene eller annet felt. Om noen har hatt tro på teologisk ekspertise som gjenoppdager og gjenskaper av kristen-

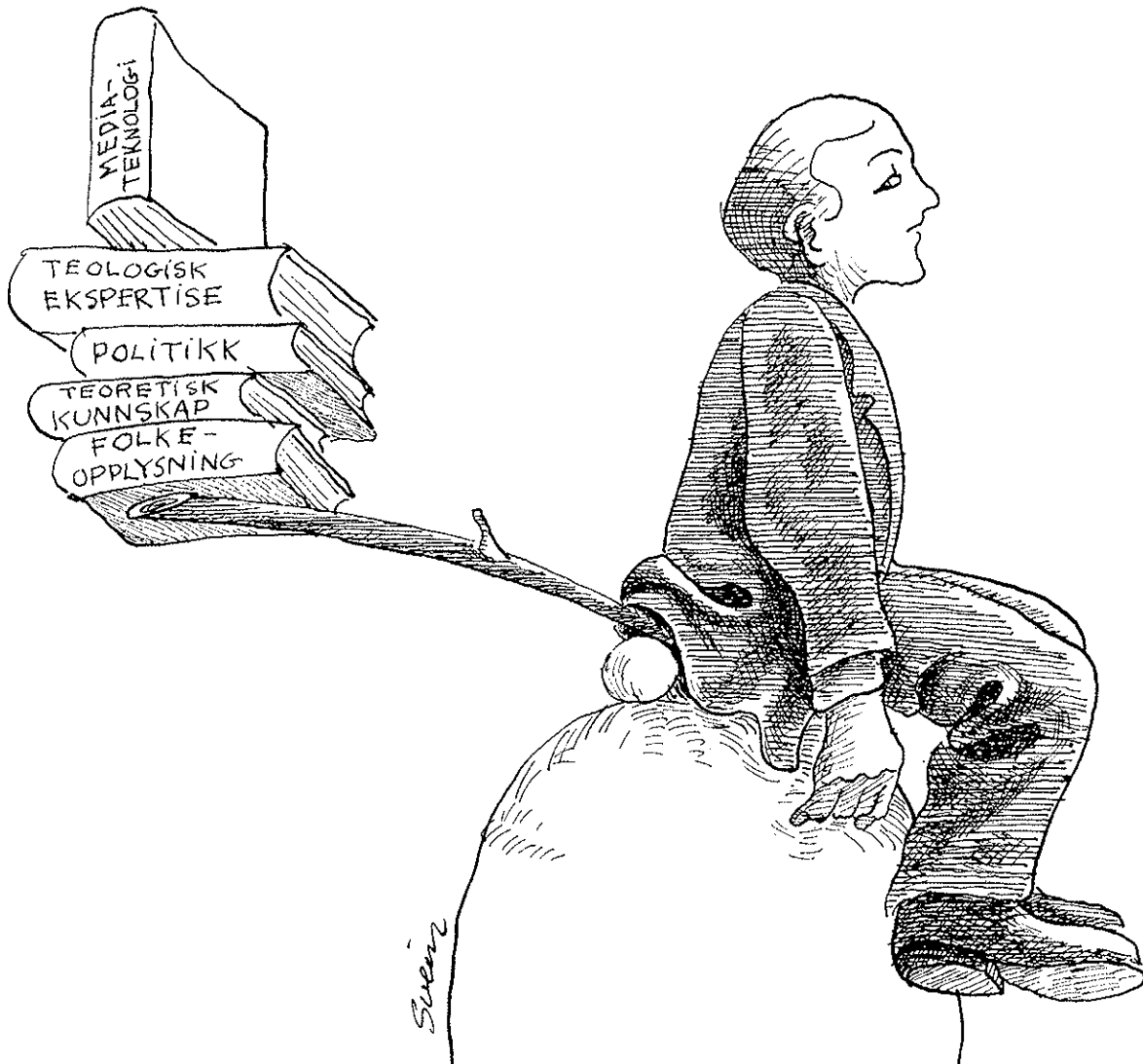
dommen i sin opprinnelige skikkelse, må det være vanskelig å fastholde en slik tro i dag. Teologiens nærmest ensidige opptatthet av, og uenighet om, lærespørsmål, og dens langt mindre bekymring over den *kraftløshet* som preger kristendommens presentasjon i en åndelig litt styringsløs verden, tarer ikke lite på dens renommé som veileder til sannheten.

Ifølge Bibelen er sannheten en *person*, nemlig Jesus. Og Jesus lovte at vi skulle få personlig veiledning til denne fulle sannhet gjennom Den Hellige Ånd. Det er denne veiledning vi savner mer og mer. Rent teoretisk vet vi mer enn nok om kristendommen i vår del av verden. Snarere utsettes vel den jevne samfunnsborger for en altfor massiv belæring på dette område, helt fra den ureflekterte barnealder av. En mål jo

tenke litt på den immunitetseffekt dette innebærer også. Men farligst er det kanskje at denne teologiske folkeopplysning kan bidra til å festne det inntrykk, at kristendom først og fremst er noe som skal *læres* på linje med et skolefag, en utfordring til den enkeltes evne til kunnskapstilegnelse. Det er en misforståelse.

Hvis kristendommen skal skille seg ut fra den lange rekke av *ideologier* i denne verden, må den ha et element mer. Og ifølge Det nye testamente har den det, nemlig *Den Hellige Ånd*.

Den Hellige Ånds nærvær vil likevel ikke uten videre kunne avleses i form av kristelig eller kirkelig *aktivitet*. Det hjelper oss f.eks. lite at vi i dag på det kristelige aktivitetsplan har nådd et høyt nivå i markedsføringseffektivitet, at vi aldeles ikke lar utviklingen løpe fra

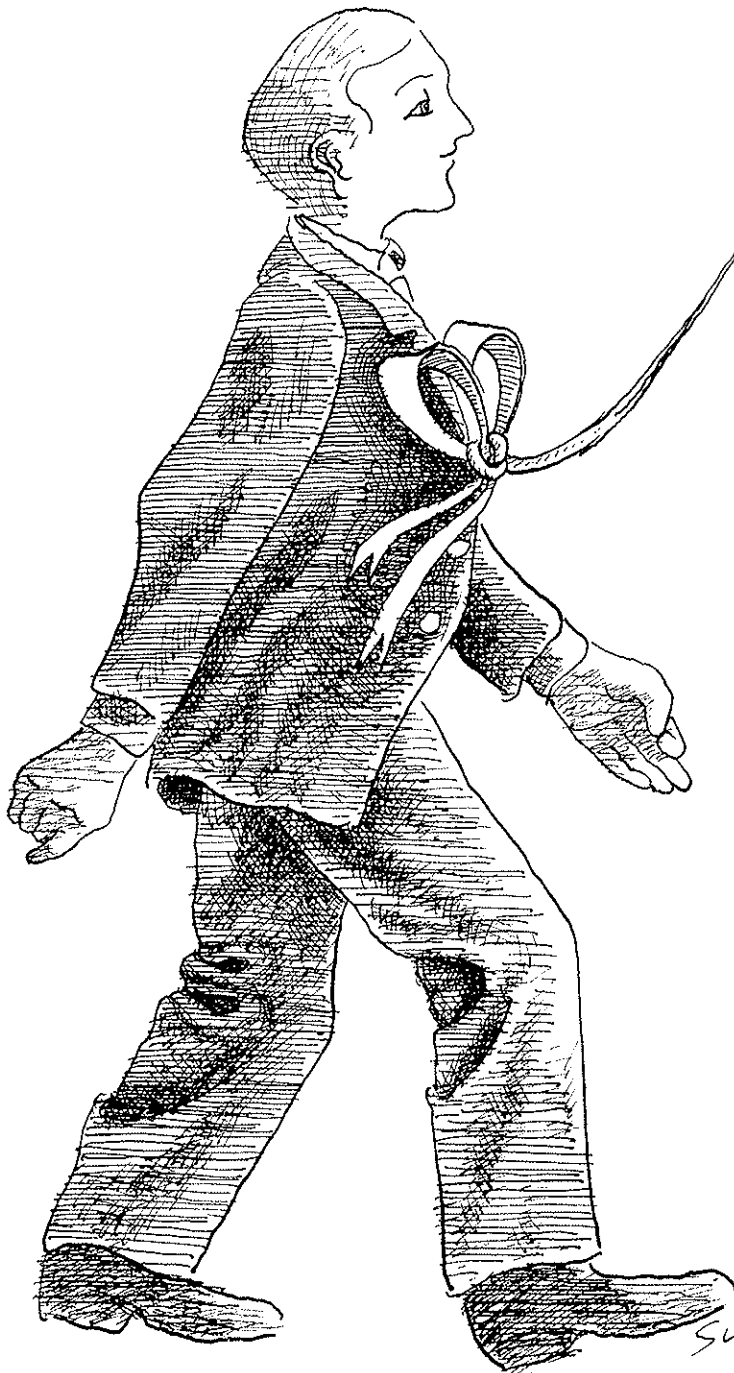
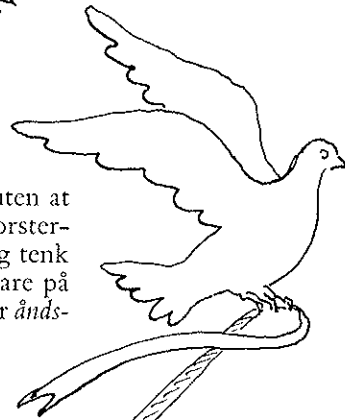
oss når det gjelder nytenkning omkring arbeidsmetoder osv. Det hjelper oss lite at vi i ærlig evangeliseringshensikt er åpne for svingninger i tidens motetendenser på nær sagt alle utfoldelsesområder, at vi snakker tidens språk flytende og kommuniserer via en bred kontaktflate. Alt dette hjelper oss lite, hvis drivkraften bak det hele vesentlig hentes fra de samme kilder som skaffer energi til en hvilken som helst verdslig, idealistisk trosretning. Uten Den Hellige Ånds kraft, ikke bare i en velformulert bekjennelse, men som et åpenbart oververdslig element i våre liv, har vår kristne tro, lite å utrette vis-à-vis livssyn som i alle tilfelle har en langt mer selvfølgelig hjemstavnrett i denne verden.

Det var en gang at budskapet *stakk menneskene i hjertet*, og det var før den kristelige folkeopplysning var satt i sys-

tem, og det var før budskapet var blitt mediatilpasset og teknologisk forsterket. En kunne nå ønske å få oppleve å

høre Guds tale enda en gang – uten at den ble svekket av de mange «forsterkere» vi setter vår lit til i dag! Og tenk om vi ble like ivrige etter å ta vare på den apostoliske arv når det gjelder *ånds-*

DEN HELLIGE ÅND

fylde i den enkeltes og i menighetens liv som vi er når det gjelder arvens testamentariske tekst!

Kristendommens ufrakommelige forutsetning ligger i løftet: «Dere skal få kraft. . .» Og når det igjen skjer at det kristne budskap blir båret fram «i ånds og krafts bevis», da blir det mindre viktig med menneskelig entusiasme, nytenkning, finpussing av teologien og hva det nå måtte være som er i skuddet. Det blir heller ikke så viktig for en åndsfylt kirke (les: menighet) å legitimere seg ved hjelp av sporadiske fjernmeldinger om helbredelse og undre hist og her. Den Hellige Ånd vil bli en stadig virkende kraft i livet vårt, kanskje like mye en kraft til å *tåle* livets vanskeligheter som til å bli kvitt dem.

Men hvis dette *ikke* skjer, hvis vi fortsatt skal understøtte og holde kristendommen i gang ved hjelp av lov og rett og offentlige påbud, da kan vi si god natt til Det nye testaments kristendom. Den eneste sjanse ligger i en overnaturlig kraftmeddelelse til de mennesker som mener seg å representere den.

Det er nesten som om en skulle si noe nytt med dette. Men det er da en gammel og helt elementær sannhet at det ikke skjer ved menneskelig makt, men ved Guds ånd alene. Ånden kan utsløkes – noe Paulus advarer mot – men målet må være å ha den i rikelig mål. Og vi trenger nok denne kraften i langt større grad enn vi har den i dag. Det burde ikke koste oss noe særlig å innrømme det.

Svein 84

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

DET SPIRER I NORDEN

Tegning:
Bo Mørnerud

HVETEKORNET INSPIRERER OG INFORMERER!

- **LESES AV TUSENER**
- **OVER HELE NORDEN**
- **DU ER VEL ABONNENT?**

Hvis ikke gjør du slik for å få Hvetekornet hver måned:

- Riv ut et av abonnent-kortene i dette nr. og send oss dit navn/adr.
- Ring 033-44 726 – og fortell at du vil abonnere.
- Best av alt: Send inn kr. 110,- på bank- eller postgiro (se i spalten på side 2). Da kommer du rett inn i vårt abonnent-kartotek.

(OBS: Det er nok at du gjør EN av disse tingene.)